

DIARI DE SESSIONS DEL PLE DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

D.L.P.M. 770-1987

Fq.Con.núm.33/27

IV Legislatura

Any 1996

Número 42/fascicle I

**Presidència
del Molt Honorable Sr. Joan Huguet i Rotger.**

Sessió celebrada dia 11 i 12 de juny del 1996.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

<i>I.- Jurament o promesa del diputat Hble. Sr. Antoni Sansó i Servera.</i>	1506
<i>II.- Sessió d'investidura del candidat a president de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.</i>	1506
-

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats, ocupin, per favor, els seus llocs.

Molt bon dia, senyores i senyors diputats.

I.- Jurament o promesa del diputat Hble. Sr. Antoni Sansó i Servera.

EL SR. PRESIDENT:

Començam aquesta sessió plenària amb el primer punt de l'ordre del dia, que és presa de possessió del nou diputat, Hble. Sr. Antoni Sansó i Servera.

Atesa la renúncia al càrrec de diputat presentada pel Sr. Mateu Morro el propassat dia 28 de maig, d'acord amb el que estableix l'article 7 del Reglament de la cambra, procedeix que el nou diputat, Hble. Sr. Antoni Sansó i Servera, presti promesa o jurament d'acatar la Constitució i l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears.

Prec a l'Hble. Sr., que s'acosti aquí, a presidència.

Hble. Sr., jurau o prometeu per la vostra consciència i pel vostre honor de complir fidelment les obligacions del càrrec de diputat del Parlament de les Illes Balears amb lleialtat al rei i de guardar i fer guardar la Constitució, com a norma fonamental de l'Estat, així com l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears?

EL SR. SANSÓ I SERVERA:

Sense renunciar al dret d'autodeterminació del nostre poble, sí, ho promet.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Pot ocupar el seu escó.

II.- Sessió d'investidura del candidat a president de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

Passam al segon punt de l'ordre del dia, que és debat d'investidura del candidat a la presidència de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. D'acord amb el previst a l'article 141 del Reglament del Parlament i l'article 11 de la Llei de règim jurídic de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, s'ha consultat els portaveus dels grups parlamentaris Socialista, Nacionalista-PSM, Esquerra Unida de les Illes Balears i Mixt de manera conjunta i el portaveu del Grup Parlamentari Popular. D'aquestes consultes, veng a proposar al càrrec de president de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears l'Hble. Diputat Sr. Jaume Matas.

Té la paraula, per tant, el candidat a president de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears per exposar el seu programa de Govern. Hble. Sr., té vostè la paraula.

EL SR. MATAS I PALOU:

Senyor president, senyores i senyors diputats. El grup parlamentari popular, que es va configurar com a resultat de les eleccions autonòmiques del passat 28 de maig de 1995, fa pràcticament un any, m'encarrega defensar el seu programa de govern d'aquesta comunitat autònoma per als propers tres anys.

Estic content, naturalment, per la seva petició. Jo vaig entrar en política amb l'única il·lusió de fer feina, de millorar les coses. I aquesta és una oportunitat de fer feina per la meua terra i, sense cap dubte, veng aquí avui a anunciar que la meua primera intenció és fer feina, fer feina sense límits, sense horaris, per tal de complir amb el programa electoral que va guanyar les eleccions. La meua obligació és que el mandat democràtic es compleixi.

És evident que, la d'avui, és una petició de confiança atípica, ja que es produeix per la dimissió d'un president d'un govern; dimissió que, a la vegada, és resultat d'una postura crítica del grup parlamentari que, en definitiva, també assumeix l'encàrrec electoral del compliment del programa. Naturalment, jo no voldria iniciar aquesta tasca com a conseqüència d'una dimissió ni molt manco dins una situació de tensió interna en el partit, sinó com a resultat d'un procés ordinari i típic.

Però les coses són així, i comparesc aquí per encàrrec del meu grup, amb la intenció de trobar i aplicar la millor sortida als problemes recents.

En qualsevol cas, estic segur que les senyores i els senyors diputats em donaran oportunitats a bastament per tornar a entrar en aquest tema.

Mirin, un amic que aquests darrers dies m'escoltava parlar sobre els meus plans, sobre aquest discurs i sobre la feina que vull fer, em va donar una cita que em va agradar perquè pens que reflecteix el que jo sent en aquests moments. És una frase d'Anatole France que diu: "Preferesc els errors de l'entusiasme a la indiferència de la saviesa". Jo crec que em puc equivocar, però no serà perquè no em fiqui de ple a fer feina ni perquè no intenti obrir nous camins.

Jo ho torn a repetir, vull fer feina. Amb mi al Govern, m'escoltaran parlar de la manera com hem de resoldre coses que ens afecten, com hem de protegir la nostra cultura i donar-li empenya, com hem d'articular una comunitat autònoma històrica, com hem de millorar l'accés de tots al món laboral, com hem d'actuar perquè la nostra economia generi riquesa per a tothom. No veng a fer política amb minúscules, ni bregues de polítics.

Estic segur que si veïessin de fora, sovint ens farien passar molta vergonya. Venc a fer feina amb l'objectiu de millorar les coses.

I dic més: crec que tots, siguem del partit que siguem, hauriem d'estar disposats, com hem fet amb el Raiguer, dins l'Objectiu 2, a posar-nos d'acord en qüestions d'interès molt general, que tots hauriem de compartir. Perquè som unes illes petites i, si no anam plegats, encara les farem més petites.

He de dir que a pesar de la situació recent, el Govern Balear, amb la Presidència del senyor Soler, ha treballat, ha fet una feina intensa, ha desenvolupat un gran ventall de mesures i, en aquest sentit, hem de dir als ciutadans que és cert que hi ha hagut problemes, però també és cert que s'ha fet feina i tot d'una que aquest procés acabi, se'n tornarà a fer, com necessiten les Illes.

Jo deman a tots els diputats i diputades, especialment als que tenim la majoria, un esforç per demostrar als ciutadans de les Illes Balears el nostre sentit de la responsabilitat. Acceptam que s'ha parlat massa de qüestions personals, de protagonisme, de política menor i que hem donat una imatge molt dolenta. Acceptam que hi ha hagut una situació que no ens ha agradat. Però, des d'ara, hem de tornar a demostrar a aquestes Illes que l'elecció del Partit Popular l'any 1995 ha estat encertada i que el programa es durà a terme. A pesar de la crisi, el període del president Soler ha estat fructífer i, amb mi, els asseguro que no hi haurà pauses.

Senyores i senyors diputats. Jo tenc avui l'obligació de fer-los arribar la meua postura programàtica, a fi de poder obtenir el seu suport.

Agruparé les línies fonamentals del meu programa en quatre blocs: En primer lloc, mesures polítiques, generals; en segon lloc, mesures econòmiques; en tercer lloc, mesures adreçades a recuperar el nostre patrimoni, sigui cultural, sigui lingüístic o sigui territorial o ambiental, i finalment, actuacions socials.

Acceptada aquesta divisió, divisió absolutament arbitrària, vull començar per la línia política que duré a terme si les senyores i els senyors diputats em donen la seva confiança.

En primer lloc, pretenc deixar l'autonomia, al final d'aquesta legislatura, amb una configuració molt propera a la que haurà de ser en el futur. A pesar que, com és evident, encara hi hagi qualche competència important que quedi pendent, sigui dins el procés des de Madrid cap a les Illes com des del Govern balear cap als consells insulars. Ara bé: m'importa, i serà un eix, omplir de competències l'autonomia, per donar-li la dimensió de comunitat històrica que es mereix. Això, gràcies al pacte del Govern central, entre una força majoritària i una nacionalista, pot ser una realitat al final d'aquesta legislatura, amb una assumptió gairebé total del sostre competencial d'una autonomia històrica. M'importa molt això, però també m'importa com do-

nam els serveis als ciutadans i a quin preu. Autonomia ha de significar millora del servei. El contrari faria que el ciutadà no entengués per què ha de ser autonomista.

Per això, és important l'acció per demanar les competències de Madrid, la seva dotació i desenvolupar amb agilitat i eficàcia el procés de transferències cap als consells insulars. En aquest darrer punt, que quedi clar: sempre aplicarem el programa del Partit Popular, amb els compromisos en matèria de traspassos que s'especifiquen i que inclouen, com vostès saben, agricultura, transports terrestres, menors i ordenació turística.

Defensarem la competència de la Universitat, amb l'objectiu de mantenir una dotació econòmica raonable per fer funcionar aquest centre educatiu a un nivell comparable amb qualsevol altra regió d'Europa. Volem un finançament que ens permeti una oferta d'educació superior a Menorca, Eivissa i Formentera, que no sigui discriminatòria per als joves. Especialment, vull esmentar Formentera que, des de tots els punts de vista, pateix una doble insularitat.

La nostra relació amb el Govern central serà la lògica: som els representants dels 750.000 ciutadans d'aquestes illes i, en aquest sentit, davant el Govern central defensam aquests interessos. Això pot ser coincident amb els interessos naturals del Govern central, amb els interessos dels 40 milions d'espanyols, però pot no ser-ho. En aquest cas, sense cap dubte, aquest govern s'asseurà al costat oposat a Madrid, aquest Govern s'asseurà al costat on es trobin sempre els interessos de les Illes Balears.

Dins el procés de transferències cap als consells insulars, el Govern farà un plantejament generós, generós perquè puguin dur endavant la seva gestió amb rigor i amb solidesa. En el cas de Mallorca, tot d'una que el consell torni a tenir normalitat, sigui amb qui sigui, tornarem a dialogar per avançar per aquest camí de col·laboració institucional. Col·laboració institucional: aquesta és la meua postura. Em fa la impressió que no només no hem de dedicar-nos a l'enfrontament, sinó que els ciutadans ens haurien de castigar severament si enlloc de fer feina ens barallàssim.

Com a segona proposta política oferesc rigor. Rigor vol dir austeritat, fermar la despesa, transparència i molta prudència amb els doblers. Això s'ha de traduir en controlar el deute, en moderar l'increment de personal, en eficiència i en modernització de l'Administració. No vull amagar la meua voluntat d'introduir fórmules innovadores que ens permetin reduir costos i millorar l'eficàcia.

Tots, i jo el primer, hem de tenir claríssim que estam al servei del ciutadà, que l'hem d'ajudar, perquè aquesta és la nostra funció. I això vol dir actuar amb els doblers de tots amb el mateix rigor que amb els nostres. Sempre

hi pot haver equivocacions, però l'esperit d'estalvi, l'esperit de mesura, de prudència, ha de regir un govern.

Dins aquest sentit de passar comptes econòmics davant la societat, aquest govern sempre ha demanat cobrar els impostos, no des de Madrid. La raó és que volem que el ciutadà pugui saber què costa aquesta autonomia i què es fa amb aquests doblers. Parlem de la corresponsabilitat fiscal, essència del nou sistema de finançament que hem defensat i que és una passa endavant en el camí autonomista i que arriba de mans del Partit Popular, després de 13 anys en què ha estat impossible fer una passa així.

Tercera línia: transparència. Hi haurà Sindicatura de Comptes, exactament com estava previst. Hi haurà síndic de Greuges, tan aviat com sigui possible.

Dic una cosa més: em comprometo a contestar personalment, cada quinze dies, davant el ple del Parlament, com es fa a les Corts Generals, preguntes que formulin els grups parlamentaris. Això s'ha de regular segons cregui la Cambra, però, crec sincerament que el Parlament ha de ser el lloc on es plantegin les preguntes, les qüestions d'interès. Vull que la política tenguí dins aquesta casa la seva seu natural.

Quart: el règim econòmic i fiscal. Per a aquest Govern és una feina important arribar a rompre la important unitat històrica fiscal i de tractament econòmic de les Illes Balears amb la Península. En aquest segle, l'Estat Espanyol no ha introduït cap variació a aquest mapa que es configura bàsicament en tres zones avui: Península i les Balears, comunitats forals (País Basc i Navarra) i les Canàries en una tercera zona. Nosaltres recordam que la Constitució diu que les regions han de rebre un tractament adequat per aquest fet (article 138.1) i que a Espanya hi ha dues regions insulars i només una rep aquest tracte. No volem cap paradís fiscal, no volem cap discriminació, volem una compensació de la insularitat. Si m'ho permeten, la quantificació d'aquesta insularitat és menys important, a pesar de la seva transcendència, que el fet més difícil de tots: obrir una porta a la diferència. Aquest govern té aquesta bandera com a prioritària. Prioritària per a l'agricultura, prioritària per a la indústria, prioritària per al comerç, prioritària per al medi ambient, i molt important per al turisme. Perquè la insularitat influeix en tots aquests camps i, com a conseqüència, en el benestar de tots. No cal dir que torn a demanar el suport de tota la cambra amb aquest objectiu, especialment del grup parlamentari que es va oposar a aquesta petició i, com abans, continuu obert a dialogar sobre els continguts, continuu obert a trobar una fórmula de consens. Més important és tenir un tractament diferent que la dimensió d'aquesta diferència.

En cinquè lloc, diàleg. El meu govern mantindrà la política de diàleg amb totes les forces polítiques, socials i econòmiques de les Illes. Crec que els anys que duc a la Conselleria d'Economia i Hisenda em donen una certa credibilitat en aquest sentit. Diàleg amb tots. Un diàleg que cerca unes postures acceptables per a tots. Ara bé, si del diàleg no surt

l'acord, cosa que dissortadament pot passar, que ningú no dubti que aplicarem les polítiques del Partit Popular, com toca a un govern d'aquest partit.

Dins la línia de diàleg, vull dir que jo entenc que un president ocupa aquest lloc per la decisió de la societat. Em sentiré servidor de la societat que em paga. I per aquest motiu, la meua actitud mínima serà d'obrir les portes. Tothom pot tenir l'absoluta certesa que podrà mantenir una comunicació amb mi quan vulgui. Això és difícil per la pròpia inèrcia de les coses, però intentarem fer tot el que estigui a les nostres mans perquè tothom pugui fer-me arribar la seva postura.

Sisè: El meu govern mantindrà la política de relacions amb Europa que duu des de l'any 1986, amb una progressió constant. En aquest sentit, sense oblidar la nostra pertinença a Espanya, és important destacar la nostra vocació europea dins un context d'una economia cada vegada més internacionalitzada i on precisament les nostres illes han demostrat les seves possibilitats d'acomodament molt per sobre d'altres regions. És per això que puc afirmar que durant el meu mandat, la meua relació amb Europa i les seves repercussions constituiran un dels eixos essencials de l'acció del Govern. De la mateixa manera, explorarem decididament les possibilitats de la nostra relació amb Còrsega i Sardenya, dins el fòrum Illes de la Mediterrània Occidental, per plantejar postures comunes davant la Comissió Europea.

Respecte de les relacions amb les altres autonomies, setena qüestió, mantindrem una política de portes obertes i col·laboració solidària i constructiva amb totes. Dins aquest camp, serà més important la relació amb autonomies insulars o amb llengua pròpia, per raons evidents. Això sí, sempre amb els nostres criteris com a punt de referència i sense abandonar mai el nostre dret a fixar la nostra pròpia postura.

Vull introduir aquí, com a vuitè compromís polític, el compromís d'establir fortes relacions amb els consells insulars i ajuntaments. Ho veurem al discurs que ve a continuació, però, si m'ho permeten, ara vull remarcar que tenc clar que moltes de les actuacions del Govern es troben llunyanes al ciutadà. Són plans, projectes; papers, en definitiva. Vull arribar al ciutadà amb mesures concretes i això implica que moltes coses es facin al nivell del ciutadà, que es facin al nivell de la ciutat i del poble. Això exigeix fer feina conjuntament amb els ajuntaments, perquè ells en siguin protagonistes. És una experiència extraordinària que ja s'ha aplicat amb motiu de la xarxa de depuradores i de l'embelliment de les zones turístiques, durant el mandat de l'anterior president del Govern, el senyor Gabriel Cañellas, i que jo avui em comprometo aquí a continuar.

En novè lloc, transparència a les empreses públiques. Vull dir que el meu govern tindrà el nombre d'empreses públiques que sigui necessari per al bon

funcionament dels serveis als ciutadans. Ni una més, ni una manco. Es digui el que es digui, les empreses són un vehicle per millorar la gestió i jo, per això, crec que les empreses públiques no són criticables en si mateixes. Lògicament, una altra cosa és com es gestionen. I en aquest sentit, aprofundirem en les mesures de control que es varen començar a aplicar ja l'any 1994, que continuaren amb la Llei de contractes de l'Estat i que els darrers mesos s'han concretat en un nou acord del Govern. Tot i així, hem de tenir clar que quan un gestor no funciona, se l'ha de canviar, com passa amb qualsevol altra empresa.

Ara bé: l'activitat de les empreses públiques no es desenvoluparà mai dins el camp propi de l'activitat privada. Estarà sempre en activitats del sector públic, com la promoció turística, les fires i congressos, el transport per tren, etcètera. Si passa el contrari, serà amb vocació de provisionalitat, de forma puntual i transitòria.

No puc deixar de fer un repàs a la política global del Govern sense parlar de la importància del pla de carreteres que prest aprovarem, de les obres milionàries de desdoblament de vies i variants a llocs molt saturats, la nostra reivindicació financera a Madrid en aquesta matèria, conveni de carreteres; la política de transports, que ha de ser coherent amb el conjunt d'actuacions ambientals; la seguretat al lloc de feina, per només esmentar algun exemple.

Una menció a la competència d'educació, que és clau. Aquest govern, que vol assolir la gestió d'aquesta àrea tan prest com sigui possible, segurament l'any 97 o 98, vol aprofundir en els conceptes humanistes de l'educació, com a element formador de la persona, dels components d'un poble. En aquest sentit, ja fem feina, em referesc al Govern anterior, fem feina en el complex repte d'organització que suposa aquesta competència. Nosaltres continuarem aquesta tasca, però hem de mirar amb especial atenció la qualitat de l'ensenyament, perquè formi millor, perquè els joves coneguin més i tinguin criteris propis. Això es durà a terme mitjançant el Consell Escolar Autònom que es crearà.

El meu govern considera del seu interès la Universiada de Palma de 1999. Sigui per les infraestructures que aquest esdeveniment pugui aportar, sigui perquè implica una dotació d'equipaments millor per a la Universitat, per a Palma i per a les Illes Balears, sigui perquè en ell mateix és un esdeveniment positiu. Tot i que pugui ser breu, nosaltres donarem el nostre suport a aquest esdeveniment, amb la vocació de no tenir més protagonisme que el que la gestió actual ha donat al Govern, deixant a l'Ajuntament de Palma el paper de motor, juntament amb el Consell Insular, la Universitat, altres consells insulars i el Govern central.

He dit una grapat d'accions polítiques que pens emprendre, no he dit, en canvi, cap cosa que no pensi fer. Naturalment, en termes generals, no pens modificar cap iniciativa anterior significativa del Govern, ni retirar cap projecte de llei. En qualsevol cas, sobre el que no pens fer esper les preguntes de les senyores i els senyors diputats.

La segona part de mesures que volia presentar a aquesta cambra inclou l'economia i totes les seves branques.

Dins aquest camp, la política d'aquest govern parteix d'una realitat que, sense cap ambigüitat, considero positiva. Positiva perquè generam més riquesa que cap altra regió d'Espanya; positiva perquè duim dos anys generant més ocupació, més llocs de feina que cap altra regió d'Espanya; positiva perquè és una riquesa competitiva perquè és privada i no fruit artificial de la subvenció pública.

Aquest hivern, vàrem arribar a tenir un atur màxim del 12 per cent, que és un poc més de la mitjana d'Europa i gairebé la meitat de la mitjana d'Espanya. Aquest estiu, previsiblement, l'atur caurà fins al 8 per cent, la taxa més petita d'Espanya.

Aquest punt de sortida, la veritat és que no fa gens ni una mica més còmoda la nostra feina, perquè tots sabem que tenim greus problemes amb vista al futur i que hem de fer feina amb seriositat. Darrera aquesta realitat certa, també és cert que les pensions i els sous mitjans són petits; que el nivell de precarietat al lloc de feina és alt; que hi ha molta gent, més o manco uns 20.000, que no arriben a entrar mai dins el món del treball, i no cal dir que mentre hi hagi un aturat, un sol aturat, que veigui fer feina i no pugui, nosaltres tenim un motiu per saber que defraudam la nostra societat i que hem de fer feina per corregir-ho. Si amb aquest contrast no n'hi hagués prou, sabem que el nostre creixement entra en conflicte amb valors fonamentals de la nostra insularitat, com el medi ambient, l'aigua o l'energia.

Dins l'economia, en primer lloc, el protagonista central de la nostra activitat és el turisme, que mou més de la meitat del sector serveis. El turisme és el sector amb més pes i continuarà així. I dins el turisme, el sol i platja encara té molts d'anys de lideratge. Ara bé: per raons mediambientals, hem d'introduir elements dins el turisme que el reconduixin segons aquests quatre punts: Primer, creixement fonamentalment qualitatiu dins un marc, una tendència, a no incrementar l'oferta, especialment la de baixa i mitjana qualitat; una reducció de l'estacionalitat, qüestió que, si m'ho permeten, tractaré després de forma especial; atracció de visitants de més poder adquisitiu, i per acabar, increment de la participació de les Illes Balears dins la cadena de valor afegit del producte turístic.

Aquesta visió ja s'aplica, ja es desenvolupa i s'anomena Pla Q, Pla de qualitat. Aquest pla passa per l'embelliment de les zones turístiques, per la protecció del medi ambient -Pla d'ordenació de l'oferta turística i altres mesures-, per la millora comercial, per la creació d'un telemercat turístic, per l'especialització, per la promoció adequada a aquesta especialització, per la

diversificació del producte, etcètera, etcètera. Però mirin, que els quede clar que cap ni una d'aquestes actuacions no es farà només per part del Govern, totes han de comptar amb el sector, i sabem que comptam amb la major part del sector perquè entenc que el futur és qualitat.

Una segona gran activitat amb molt de pes, lògicament dins l'economia, és la construcció. És un sector amb una enorme capacitat generadora de llocs de feina. I és un sector que ha estat tractat gairebé com el culpable de tots els nostres mals i, en la meua opinió, va ser un fidel reflex del que demanava la societat segons quin moment.

Mirau, l'any 64, cada dos dies, quatre hores i 48 minuts s'inaugurava un hotel a les Illes. Enguany, em sobren els dits d'una mà per comptar els nous hotels inaugurats i tots amb una reducció equivalent de places.

Aquest sector té futur, s'ha de dir, però, un futur que passarà per la reconversió de la major part dels edificis que es feren en el *boom* econòmic dels anys seixanta i que avui necessiten la incorporació de criteris actuals per poder ser habitables; passarà per la recuperació de l'estil i dels elements que configuren l'atractiu de les Illes, per la creació d'un entorn realment humà i acollidor; aquest sector s'haurà d'ajustar progressivament als nous temps. Aquest és un problema de tots, no només d'un govern, que, a la fi neix de la mateixa societat. Ara bé, el Govern serà un impulsor d'aquest canvi i, em consta, el mateix sector ja està en aquesta línia, cercant un nou camí.

Després, diré com pens estructurar la relació d'aquest sector amb el medi ambient, però ara dic que la construcció no creixerà mai com abans, però és necessària, i molt, per al futur de l'illa i continuarà essent un punt clau en la creació de llocs de feina.

Un tercer sector clau és la indústria. La indústria ha configurat comarques, fonamentalment a Menorca i a Mallorca, i tot i que no aporta la mateixa riquesa que el turisme, té la gran qualitat d'haver donat vida a una part de l'illa.

Del meu govern rebran totes les actuacions necessàries per ajudar-los a modernitzar la seva gestió empresarial, però que ningú no esperi doblers sense més ni més. Farem, de forma general, com a la comarca del Raiguer: per cada 15 pessetes que posi el Govern, el particular n'hi haurà de posar almanco 85. Perquè creim en la capacitat de renaixement del sector i perquè creim que si feim un esforç per obrir portes, pot entrar a mercats exteriors on la qualitat dels nostres productes pot ser molt ben apreciada.

La indústria pot comptar amb mi per fer feina seriosament, amb ambició i sense proteccionismes.

I de la mateixa manera que dic que hauran de competir, dic que hauran de rebre una compensació per la insularitat. He dit que la indústria ha de competir lliurement, però en

igualtat, i això vol dir compensar els seus desavantatges vinculats a la insularitat.

Dins els serveis, de vegades darrera el turisme, s'hi amaga el comerç. El comerç, encara que no faci renou, encara que no sigui el primer nom que ens ve al cap quan pensam en generació de riquesa, és el sector que crea més llocs de feina estables a les Illes Balears, i és, si m'ho permeten, el que suporta més càrrega fiscal i és el que coneix, amb tots els respectes per a la resta de sectors, la competència més dura del mercat.

Jo sempre he defensat la llibertat comercial, com abans he dit el mateix per a la indústria. Però, amb igualtat de condicions. La igualtat de condicions del comerç mitjà i petit per competir només s'ha produït sobre el paper. A la pràctica, no. Per això, crec que és el moment de posar en mans del comerç eines de competitivitat. El comerç, és ver, haurà de fer un esforç superior per deixar a un costat el seu individualisme històric, i el Govern balear posarà al seu abast nous instruments per competir en igualtat de condicions.

Aquesta és la meua idea, és el meu compromís i si tenc la confiança de la cambra, el primer dia de feina començarem a avançar per aquest camí, urgent i clau, fins i tot per mantenir vius els centres de les nostres ciutats, els quals avui mantenen els comerciants.

Igualment, el Pla de modernització de l'oferta complementària, fonamentalment per adequar aquest subsector als temps, s'aprovarà quan la cambra ho consideri i, lògicament dins aquesta legislatura, es durà a terme. Aquest pla, pensat per canviar i modernitzar l'oferta complementària del turisme, s'aplicarà amb especial cura a Mallorca i Menorca, però, a Eivissa i a Formentera, on aquest subsector té un pes econòmic importantíssim, l'atenció serà més directa, comptarà amb el Consell Insular, tradicionalment preocupat per aquestes qüestions.

En quart lloc, el camp. El camp balear, com el camp espanyol, com el camp europeu, està completament intervingut per l'Estat. La política agrícola comuna crea aquesta situació que, de fet, obliga que l'autonomia s'hagi de moure dins uns límits molt rigorosos.

Ara bé, dit això, jo crec que en el camp balear hem d'oblidar -i molta gent ja ho ha fet- la quantitat i anar a cercar la qualitat. La qualitat és el repte. Qualitat vol dir productes ecològics, productes amb marca, productes amb denominació d'origen. Això té sortida.

Jo no em comprometo que el pagès pugui vendre, però sí que la qualitat del seu producte sigui coneguda. Ajudarem a difondre el producte que, dins uns nivells de qualitat, tengui capacitat comercial i, en aquest sentit, el primer mercat que hem de conquerir són les mateixes Illes Balears i els seus turistes.

Però vull dir als pagesos una cosa més: el camp a les Illes Balears no és només el 2 per cent de la riquesa. El camp és el nostre entorn, és on es troben les nostres arrels com a poble. El camp, evidentment, té un valor de protecció ambiental de primer ordre que mai no hem d'oblidar i que suposa el 90 per cent del nostre paisatge, clau de la nostra riquesa. El camp pot saber que jo i el meu govern, amb la confiança d'aquesta cambra, no el deixaré mai de banda. Perquè no li hem de dedicar el 2 per cent de l'esforç, sinó molt més, perquè és sociològicament i culturalment transcendental.

Com a exemple, per triar-ne un tan sols, Menorca: l'illa de Menorca necessita la seva estructura agrària, necessita els seus llocs, no només per viure econòmicament, sinó per no perdre la seva personalitat. La Unesco, quan la va declarar reserva de la Biosfera, va tenir en compte el fantàstic equilibri de què gaudeix Menorca. Aquest equilibri es podria rompre si l'agricultura i la ramaderia no s'hi mantenen com estan.

Per aquesta raó, no només hem de dur al camp innovacions, com poden ser la millora de les races ramaderes, com poden ser les comunicacions, és que, a més, hem de tenir un règim fiscal perquè necessita viure amb una compensació. Els pagesos, a un lloc amb turisme, amb riquesa més fàcil, són herois, i, el meu govern, els garanteix tot el suport que hagin de menester. Vull llançar un missatge d'esperança als pagesos: l'agricultura, la ramaderia, la feina que desenvolupen és clau per a la subsistència de les Illes Balears. Per tant, que no tinguin por, que tant els que es dediquen avui a aquesta activitat com els que s'hi incorporin, comptaran sempre amb aquest govern.

La política de promoció que he anunciat per als productes del camp, l'aplicarem també a l'artesanía i a la indústria agroalimentària -molt important-, que també ha fet un esforç per sobreviure i que en aquest moment continua creient en aquest sector. Mentre hi hagi un sol home d'aquestes illes que cregui en el camp i en la seva producció, aquest Govern li donarà suport. Ens trobaran sempre quan es tracti de crear llocs on posar en contacte el turista amb el productor artesà o agrícola. Ens trobaran quan cerquin un mercat o un lloc on vendre.

No em vull oblidar de la pesca. No pretenem que aquest sector sigui clau en el futur, però volem que pugui viure amb dignitat i amb un futur raonable i això vol dir que hem de ser i serem sensibles a aquest sector -com jo ja ho he estat al passat- i li donarem una mà.

L'economia d'una regió no funciona només perquè tinguem bons productes, ni només perquè tinguem bones màquines, ni només perquè tinguem bones carreteres. Funciona perquè la gent que la gestiona és eficaç i en sap. I això inclou l'empresari i el treballador, agents de la mateixa tasca que es necessiten mútuament.

Nosaltres, amb aquesta prioritat, d'acord amb els sindicats i amb els empresaris, no només mantindrem la política de

formació que duim a terme, que inclou una llarga llista de programes d'iniciació i de qualificació, dels quals en són beneficiaris principalment els joves, les dones, els aturats de llarga duració i les persones amb risc d'exclusió del mercat laboral, dins el que és el Pla mestral, el més conegut, sinó que des d'enguany, al setembre, hi haurà una ampliació notable en actuacions de formació de formadors, de tècnics, de gestors, de noves tecnologies i d'adaptació a la societat de la informació, que amb les dotacions suficients, i amb l'objectiu de la millora del factor humà, és el primer factor amb el qual hem de comptar per al futur.

He esmentat el factor humà, la formació, la necessitat de treballar i millorar. Però, em deixin que n'afegeixi a la llista de sectors un sector que, de fet, no existeix: em referesc als autònoms, aquestes persones que, per lliure, es fiquen en totes les activitats econòmiques i fan feina amb il·lusió, constància i vocació de generar riquesa. Un reconeixement que suposa també un compromís de defensa d'una manera de treballar, l'autònoma, que és una part de la manera de fer feina d'aquesta terra.

Dins l'activitat econòmica, i ho dic bé, dins l'activitat econòmica, aquí vull esmentar els discapacitats. Estic absolutament convençut que aquestes persones són útils per a la societat i crec que els he d'esmentar com una part de l'estructura productiva. Una part que necessita que l'administració doni suport perquè l'activitat econòmica els accepti dins el mercat. En aquesta feina, sàpiguen que hi serem.

Dins el camp econòmic, encara un apunt més: les Illes Balears han viscut històricament un aïllament que ens ha impedit competir dins els eixos de desenvolupament. O es tenia el tren a prop o no es podia ni comprar ni vendre, excepte d'una forma marginal. Avui, aquest aïllament es manté en les activitats agrícoles, comercials i industrials: avui, gràcies a l'aviació, aquest aïllament és mínim per al turisme i per al futur, per a les activitats que es puguin transmetre mitjançant les autopistes de la informació, les Balears es poden trobar dins la xarxa de desenvolupament i, per tant, competir en igualtat de condicions.

Per aquest motiu, jo anuncii que si som president apostaré obertament per les noves tecnologies. No invertirem, com han fet altres regions, milers de milions en xarxes -el mercat té qui ho sap fer molt bé-; però sí estimularem la societat perquè creï productes que utilitzin aquestes autopistes de la comunicació, que en conegui l'ús, que en conegui el profit que en pot treure, d'aquestes tecnologies, i la conscienciarem que aquest futur és inevitable. He de dir que he trobat una fantàstica receptivitat en la societat per aquests plantejaments i que avui mateix la nostra regió és la primera d'Espanya en termes relatius en l'ús de les autopistes de la comunicació.

Tota aquesta actuació s'anomena Estratègia BIT, Estratègia Balears Innovació Telemàtica, i inclou dins el conjunt de mesures un lloc on es crearà un entorn d'aquest tipus per al desenvolupament d'aquestes activitats, el parc BIT, parc Balears d'innovació telemàtica, que, naturalment, seguirà el seu camí.

He esmentat moltes mesures, moltes polítiques dins el món econòmic, però vull acabar amb un oferiment: un pacte per l'ocupació. Aquest pacte, que han defensat empresaris i sindicats, serà plantejat molt prest a les parts socials i cerca, dins una economia no intervinguda, amb el protagonisme de la societat i no del Govern, respectant sempre la llibertat de les parts, introduir elements que ajudin al contacte entre oferta i demanda laboral, la necessitat de produir i la necessitat de ser productor, la necessitat de contractar un treballador: i la de ser un treballador assalariat; que aquests factors coincideixin i tinguin estímuls. Això passa per una agència de col·locació, amb els mitjans humans, tècnics i telemàtics necessaris i amb el suport de la planificació de la formació.

Una tercera línia d'aquest discurs és, segons vaig triar al començament d'aquesta intervenció, la preservació de les nostres coses, del nostre patrimoni, d'allò que més estimam. Un patrimoni, tant cultural com territorial que em sembla molt important.

Dins aquest camp, en primer lloc, vull explicar la meua política lingüística.

Aquest tema genera un nivell d'apassionament molt alt. Per aquest motiu, no pens contribuir al fet que aquesta qüestió, que no ha estat mai polèmica, es pugui arribar a convertir en un punt de divisió. La llengua sempre ha de ser un vehicle de comunicació i d'unió, però mai de divisió.

Em vull referir a dos aspectes sobre aquesta qüestió. Per una banda, la qüestió del nom -per a mi menor- i, per l'altra, l'ús de la llengua, molt més important.

Pel que fa al nom de la llengua, jo crec que aquesta és una qüestió científica que, com la llei de la gravetat, no té sentit discutir: és el català. Ara bé: també és cert que a aquesta llengua sempre l'hem anomenada mallorquí, menorquí, eivissenc o formenterenc. I jo, de fet, l'anomen com sempre ho he fet a ca meua: mallorquí. I no trob cap raó per deixar de dir-li com li he dit sempre, lògicament, sense discutir les arrels, ni els vincles, ni el nom, ni la unitat de la llengua. I, probablement, té qualque sentit dir-li mallorquí, menorquí, eivissenc o formenterenc, perquè tots coneixem la riquesa de modismes, paraules i, fins i tot, peculiaritats fonètiques que tenim a cada illa. I, naturalment, aquestes peculiaritats s'han de defensar perquè són la nostra riquesa. Mirau, és cert que l'article 3 de l'Estatut d'Autonomia diu que l'idioma oficial de les Illes Balears és el català, és cert; però, també és cert que l'article 14 obliga les administracions i els ciutadans a preservar les peculiaritats idiomàtiques il·lenques -que no s'han de confondre amb els barbarismes-. Crec que aquestes obligacions legals, perfectament compati-

bles, reflecteixen amb exactitud el sentiment majoritari de la societat balear, del Partit Popular, del Grup Parlamentari Popular i el meu particular.

Hi ha una segona qüestió, molt més important per a mi: l'ús de la llengua. Ho diré amb poques paraules: tots els nins que acabin l'escola han de ser capaços de parlar i escriure perfectament el castellà i el català de les Illes Balears. Una vegada que es garanteixi això, hem de plantejar-nos l'ensenyament de l'anglès, dins el model trilingüe que va ser definit pel Govern Balear. I, si cal, i si hi ha lloc, fins i tot una quarta llengua.

En un temps d'obertura al món, d'interconnexió més gran que mai, les llengües s'han de promoure, lògicament des de l'amor a la llengua pròpia, perquè és pròpia i tenim l'obligació de defensar-la, utilitzar-la i mantenir-la viva. Però, de la mateixa manera que dic això, dic que cap nin de les Illes Balears no ha d'estudiar amb llibres escrits per altres autonomies. Vull que els meus fills aprenguin primer com és, per exemple, s'Albufera des Grau, Formentera o el Galatzó, abans que qualsevol comarca d'una altra comunitat: vull que primer coneguin la història de les nostres illes que la història de qualsevol altra regió. L'educació a les Illes Balears l'hem d'establir a les Illes Balears i per a les Illes Balears, amb una realitat i personalitat pròpies. Lògicament, dins el respecte més profund a les altres regions. I més a les que tenen la mateixa llengua.

Un altre patrimoni de la meua terra, de la nostra terra, és la cultura. Jo defens que la cultura, la genera la societat. I que no hi ha finançament capaç de canviar la genialitat de la societat, ni per bé ni per mal. Les administracions sí tenen l'obligació de generar mitjans perquè es pugui difondre la nostra riquesa, la que es genera a la societat. I aquesta és i serà la meua funció com a responsable. Jo em comprometo, bé a presentar a la cambra o bé a aplicar la Llei d'investigació i desenvolupament, la Llei de museus, arxius i biblioteques i la Llei de patrimoni històric, artístic i arqueològic. Aquesta darrera, per suposat, es farà d'acord amb els consells insulars.

Construcció d'espais musicals, biblioteques, museus, també són al meu pla de feina. També desenvoluparem la Llei de l'esport i farem un esforç especial en instal·lacions d'aquest tipus a Menorca, Eivissa i Formentera.

Una tercera línia fonamental del nostre patrimoni, ben diferent de l'anterior, però també molt nostra, és el territori, la seva ordenació, la seva protecció.

El 94 per cent de les persones que varen ser enquestades per la Conselleria d'Obres Públiques fa poc, digué que a les Illes s'ha de limitar el consum indiscriminat de territori. Això sembla un fet inevitable, no només perquè ho deim gairebé tots, sinó, especialment, perquè el territori s'acaba i no en tenim d'altre.

Aleshores, què hem de fer? Hem de fer el que fa qualsevol quan ha de canviar. Ens hi hem d'asseure, ens hi hem d'asseure amb un mapa i fixar què hem de fer, on i quan. Això significa dissenyar noves pautes -en definitiva, unes directrius- que facin de les Illes Balears un producte de gran capacitat competitiva, un producte amb un alt valor afegit emanat directament del binomi paisatge i medi ambient.

Aleshores, quines pautes, quines directrius? Crec que la millor manera d'analitzar el tractament del territori és dividir-lo, bàsicament, en dues parts: tot el que són espais naturals -un 40 per cent del territori, quan a Europa i a Espanya això representa un 12%, aproximadament- més el sòl rústic no urbanitzable, d'una banda, en grans trets, i, d'una altra, tot el que seria sòl urbà.

El tractament per a les primeres zones, toves, febles, de primera importància ambiental, ha de ser molt restrictiu i dins uns límits absolutament màxims. Són zones on es pot dir que no hi ha molt més a fer que recuperar i mantenir l'espai i, en tot cas, cap actuació que paisatgísticament no sigui absolutament admissible. Aquestes zones són el nostre primer patrimoni ambiental, el que hem de deixar als nostres fills, la nostra riquesa.

Les zones urbanes, dures, són les ciutats i els pobles de les illes. Aquí, no només s'ha d'actuar, sinó que s'ha d'actuar amb una intensitat superior a l'actual per tal d'enfortir aquestes estructures urbanes i de recuperar la qualitat de l'espai. D'això, en parlarem més endavant.

És a dir: definirem un model que ens permeti créixer econòmicament, amb criteris selectius -primera condició innegociable, créixer econòmicament, però amb criteris selectius- sense que creixi el consum de recursos naturals -segona condició- i, sobretot, conformant un territori que ens faci sentir privilegiats a tots els que hi vivim, perquè conserva el nostre patrimoni ambiental i permet un desenvolupament sostenible passant de l'actuació quantitativa a una qualitativa.

En qualsevol cas -i ho vull remarcar amb contundència- les properes directrius d'ordenació territorial són una tasca -iniciada pel Govern del Sr. Soler- que va més enllà de la iniciativa del propi Govern: han de ser el fruit d'un gran consens social i han de despertar la confiança de tota la societat en el seu conjunt: les institucions, els sectors directament implicats i diversos col·lectius.

Abans he parlat de les Illes Balears com un producte competitiu i de gran valor afegit. La utilització d'aquests dos adjectius -creguin-me- respon a una necessitat davant una conjuntura cada vegada més competitiva. Molts d'altres països ja competeixen en la cursa del lideratge turístic de la Mediterrània. Nosaltres partim amb un avantatge que hem heretat i que hem de conservar.

Hem de preparar el territori per dues raons vitals: per acollir el turisme del segle XXI i perquè tots hi puguem viure millor i gaudir de la més alta qualitat de vida. Les

properes directrius d'ordenació territorial han de fer de les Illes Balears un producte unitari, associat a una imatge de prestigi i de qualitat.

Per bé o per mal, aquí, a les Illes Balears, no ens podem permetre la mediocritat. Som observats cada any per milions de visitants que cerquen la bellesa d'unes illes mediterrànies, capdavanteres en experiències turístiques.

La preparació del nostre territori amb vista al segle XXI ha de compaginar, igualment, el desenvolupament i la identitat de les nostres Illes. Apareixen noves formes de turisme i residència i, en aquest sentit, la insularitat és una oportunitat econòmica, un atractiu per al teletreball, per a la residència i el treball. En un món de tecnologia, la qualitat ambiental i la singularitat paisatgística són uns béns molt recercats. D'aquesta manera, els pobles de l'interior -punt clau de la idiosincràsia il·liencatenen també un paper protagonista. Una vegada que fixem les normes del nostre futur, una vegada que arribem a un acord per dir quin nivell de desenvolupament urbanístic aplicam a cada lloc, tothom tendrà clar el marc i tothom l'haurà de respectar. D'això, se'n diu seguretat jurídica, una exigència que ens demanen des de fa molt de temps.

I una altra cosa, perquè quedi clar. Una vegada que hi hagi acord, una vegada que es digui que a un lloc no es fa res, no es fa res, però on es digui que s'ha de fer un habitatge o un lloc d'oci, s'hi ha de poder fer. Hi ha d'haver una claredat absoluta.

Tota la política mediambiental té un punt clau: hem de protegir les illes, hem d'entendre que el medi ambient és un actiu irrepetible i que no en tenim d'altre. Però també hem de deixar portes obertes al futur, hem de continuar millorant la nostra qualitat de vida. Un polític no pot dir mai a la seva comunitat que s'ha acabat, que des d'un moment determinat ja no hi podrà haver creixement i que no tenim sortides. Que la resta del món continuarà, però nosaltres no, perquè s'ha acabat l'espai.

Jo defensaré que hi hagi creixement, que sigui qualitatiu, que sigui ecològic, que estalviï energia, que pugui ser compatible amb un equilibri. Accept cercar un límit al consum d'espai, accept el mateix amb l'aigua i l'energia, però no accept una visió que ens vengui a proposar un retorn al passat, que ens digui que ja no podem créixer, que el nostre benestar s'atura. El radicalisme adolescent, fantasiós i idíl·lic que ens condueix a l'absurd de demanar una marxa enrera, que ens voldria tornar a una economia de subsistència, no és per a mi, ni per al Govern que puc arribar a formar, una solució que tan sols es pugui considerar. Això és amagar el cap com l'estruç, per por a innovar, per por a afrontar la realitat i en canvi anar cap a la seguretat del que ja coneixem, tot i que impliqui un retorn a un passat possi-

ble només dins els sentiments i les emocions, però mai dins la racionalitat i el sentit comú.

Fer possible creixement i protecció ecològica no és cap quimera. La història ens mostra que mai un país avançat no atura la millora de la seva qualitat de vida. El que fa és introduir un corrector ecològic amb el preu que sigui, amb rigor i amb seny. Per a nosaltres això és protecció del territori, estalvi d'aigua, estalvi d'energia, manteniment de l'entorn. A mi em trobareu en aquest camí.

Aquesta política, com dic, es tradueix en unes directrius, però també en el desenvolupament dels criteris del pla territorial parcial d'ordenació de l'illa de Menorca, en el seu cas, i de les illes d'Eivissa i Formentera, que s'ha de fer mitjançant un conveni amb els consells insulars, en aquest cas el de Menorca, o, igualment important, la compra de patrimoni territorial a les illes menors, especialment finques situades a les àrees naturals d'especial interès.

Paral·lelament, no hem de davallar la guàrdia en altres aspectes de la política mediambiental. Hem de dur endavant el pla integral per a la reutilització de les aigües tractades de tal manera que a mig termini es puguin reutilitzar totes les aigües tractades. Hem d'aprofundir en programes de protecció ambiental urbana, industrial i agropecuària, tot això en coordinació amb la societat en el seu conjunt. L'objectiu és introduir els factors mediambientals en la gestió de les tasques quotidianes.

Tampoc no vull deixar d'esmentar els programes de divulgació i sensibilització ambiental tant per als escolars com per a la resta de població. És una feina lenta però, a la llarga, agraïda. Ho deim en bon mallorquí: gota a gota es fa gorg.

Mantenim el nostre compromís de lluita contra el foc al bosc, sigui preventivament com en la seva lluita, quan, malauradament, hi hagi un incendi.

Dues qüestions més, dins la defensa i la protecció del que tenim.

En primer lloc, el problema de l'aigua. Avui la situació és radicalment diferent a la de l'any passat. Ha plogut, és veritat, però també és cert que s'han pres unes mesures d'urgència que han funcionat. I més, molt més important, s'han compromès les inversions milionàries per aplicar les solucions de fons al problema de l'aigua. S'ha utilitzat aigua exclusivament excedentària de la zona de Llubí i Muro, però els pagesos saben que mai no s'ha duit un control tan rigorós i exacte dels pous, per garantir la seva primera activitat.

Dins un termini raonable, amb l'aigua que se'n va a la mar -i ho dic per Sóller, utilitzarem només l'aigua que se'n va a la mar, que es perd i que ningú no aprofita-, amb una política d'estalvi que aplicarem sobre el conjunt de la societat, fonamentalment a les zones urbanes, una actuació dirigida a la renovació de les xarxes d'aigua, per reduir les fuites i amb la potabilitzadora el problema quedarà resolt. Em

permetran que no consideri viable una solució que no passi per fer una potabilitzadora, que no passi per dessalar l'aigua, que no passi per no tocar l'aigua dels pous ni la que se'n va a la mar, l'aigua excedentària. Tot i que sembli increïble, n'hi ha que ens proposen que no s'apliqui cap mesura d'aquestes: jo accept que alguna sigui incorrecta, que alguna es pugui millorar, però totes..., supòs que, a canvi, ens proposen tornar al segle XVIII.

Dins aquest context hidrològic, el Partit Popular, el grup que el representa i jo volem donar garanties, dins la mateixa línia que he exposat abans, que el camp és prioritari. Una activitat com el camp, com la pagesia, no serà analitzada mai com un percentatge del Producte interior brut, sinó com una activitat clau per la nostra manera de ser, per al nostre paisatge, per a la nostra cultura. Que ningú no passi pena.

Energia: tenim clar que la política energètica de les Balears passa, en primer lloc, per l'estalvi. Tot i així, és necessària una ampliació de la capacitat de producció d'energia o bé la utilització d'un cable des del continent.

Jo, personalment, i ho dic amb absoluta franquesa, no conec encara tots els informes tècnics existents. El Govern encara no s'ha definit de forma vinculant, encara que sí ho hagi fet verbalment, sobre les possibles solucions. Jo, a hores d'ara, deman un poc de temps per poder fixar la meva postura. Pens que s'ha d'entendre i voldria fer-me una opinió per mi mateix.

Ara, en un darrer lloc que no suposa que estigui, lògicament, al final de les meves prioritats, vull esmentar la política social.

Davant les necessitats sociosanitàries pròpies d'una societat amb alt nivell econòmic on, per contrapartida, afloren amb més claredat les necessitats dels més dèbils, existeix la limitació pressupostària, la qual pot permetre només l'equilibri necessari si comptam amb una gestió àgil que doni resposta a les més justes demandes socials.

El treball, un bé escàs i difícil d'aconseguir per a aquells col·lectius que presenten discapacitats en qualsevulla de les diferents manifestacions a causa de la dificultat que tenen per accedir al mercat laboral, dignifica tant l'ésser humà que la seva absència pot conduir encara més a la precarietat física i psíquica.

El benestar social adquirit no mereix el seu abandonament, tot al contrari, mereix no només la consolidació d'aquestes fites obtingudes, sinó, a més, el desplegament de noves fites, la qual cosa és possible si es fa una feina de compatibilitzar demanda amb finançament. Això requereix una gestió àgil que permeti satisfer en termes reals la demanda generada i la que s'ha de generar amb l'optimització financera adient, de manera que, dins els pressuposts generals d'aquesta comunitat autònoma, s'hi

estableixin els suports econòmics necessaris per donar respostes a les demandes.

Nosaltres defensam sanitat per a tots amb finançament públic. Finançament públic, però amb gestió privada, optimitzadora dels recursos, més eficaç, manco burocratitzada i més sensible a les necessitats i prioritats que demana el consumidor. Aquesta és la nostra filosofia que estam en procés d'implantar i que avui anunciï implantarà l'hospital de Manacor des del primer moment.

Dins aquesta línia, s'ha de continuar amb el segon hospital de Palma i s'han d'establir els nexos administratius necessaris per a l'hospital d'Inca. I hem de comptar amb la xarxa sanitària privada, que, amb un cost molt alt, han pagat molts de ciutadans de les Illes, mitjançant les seves assegurances paral·leles a les públiques i obligatòries. A la vegada, s'ha de desenvolupar i desenvoluparem el Pla de salut de les Illes Balears.

Dins aquest camp social vull recalcar també la preocupació del meu govern per millorar la seguretat ciutadana. No és un problema globalment greu, tot i que les persones que han estat víctimes d'un delictes sempre creuen que la situació és delicada, i això s'ha d'entendre. Sense que no sigui una emergència, hem de mantenir un esforç per reduir el nivell de delinqüència, encara que no sigui competència nostra. La vocació d'excel·lència ens exigeix mantenir nivells europeus de seguretat. Així, hem fet una passa i hem introduït el primer telèfon únic d'emergències, segons l'estàndard europeu, amb un excel·lent equip informàtic de suport, i volem que en un futur sigui un model d'eficàcia. La nostra seguretat és un punt clau per a la nostra competitivitat territorial. També en aquesta qüestió hem de treballar conjuntament amb els ajuntaments i consells, que és una altra de les iniciatives que desenvoluparem de forma intensa.

Aquest govern manté els seus compromisos en matèria social, respecte al Tercer Món, aplicant sempre el criteri fonamental de l'eficàcia. No em serveix que aquí es pugui dir que hi ha un percentatge alt de finançament al Tercer Món, si aquest finançament es perd pel camí o no es destina a funcions útils.

Em preocupa molt la malaltia que afecta molts de joves de les Illes Balears i que els deixa fora de la vida normal. Em referesc a les drogues. Vull mantenir tot el que es fa, però intentarem seriosament posar-nos a treballar en aquest sentit, amb noves línies. És una feina a mig termini, però l'hem de dur endavant.

També es continuarà coordinadament, amb la política de lluita contra la SIDA, ja començada i que cal mantenir mentre esperam que comenci a donar fruits.

No cal dir que continuarem la política d'eliminar les barreres arquitectòniques per afavorir l'integració dels discapacitats, els quals ja he volgut esmentar dins el camp econòmic.

Igualment sensible som respecte de la marginació. No és una competència del Govern, però estic i estaré obert completament al que em demanen, perquè és una qüestió prioritària.

Sempre, sempre, la meua aproximació al problema social tindrà com a punt de partida la necessitat de respectar la persona. Per a mi, la dignitat de la persona suposa que les administracions no s'hi han d'aproximar amb un talonari. Jo no vull donar peix, jo vull ensenyar a pescar i que tots els que es trobin fora del món laboral, fora del món social, hi puguin tornar. Aquesta és l'aproximació global que, després, amb la notable complexitat que té aquest món, hem de modular.

La problemàtica de la dona, sens cap dubte, passa per tots els ciutadans. Cada persona ha d'entendre que la igualtat de tractament entre homes i dones és una realitat que s'ha de convertir en pràctica diària. El Govern, mitjançant les actuacions de la Comissió de la dona continuarà fent la feina que faciliti a la dona l'accés al món del treball, que dignifiqui la seva situació i que li doni eines per assolir la igualtat.

L'habitatge per a tots és un altre punt essencial de la política social, amb un programa en marxa de 10.000 actuacions, de les quals 1.500 són específicament de règim especial.

Hem de desplegar les mesures proposades pel Pla integral de persones majors -un pla gerontològic-, un col·lectiu que respectam i pel qual sentim tota l'estima que hem de tenir com a hereus de la seva feina.

Tota la política del Govern balear, tot el programa electoral del Partit Popular, que va guanyar les eleccions, tota la meua política, està pensada en darrera instància per als joves, per al futur. És a dir: hem de fer les coses de forma que la generació que vengui senti orgull dels seus pares. Dins aquesta línia absolutament fonamental, en primer lloc, ens haurem d'aproximar a l'educació bàsica i mitjana, amb vocació de millora dels seus estàndards de qualitat; volem la competència universitària perquè els joves puguin gaudir aquí, a un preu normal, d'un ensenyament superior de qualitat; perquè els joves de Menorca i d'Eivissa i Formentera tinguin accés a la universitat sense més problemes que un jove de Mallorca. Crec que totes les actuacions diversificadoras de l'economia són la millor garantia que els joves que avui surtin de la universitat puguin trobar feina. Lluitarem per desenvolupar una economia on hi hagi més sortides que les vinculades amb la restauració i hostaleria, absolutament respectables, per una altra part.

Per acabar amb aquesta mínima revisió de la política social, vull dir que tots els problemes contra els quals, dins aquest camp, l'administració ha de lluitar són problemes que tenen a veure amb la família. De fet, el bon

funcionament de la família, de les petites comunitats com són els pobles tradicionals, sempre han impedit aquests problemes, més lligats a les grans ciutats, més lligats a la despersonalització de les relacions humanes. Ho dic clarament: la major part d'aquestes problemes es generen per manca d'estima, per manca de família i s'haguessin pogut evitar amb una família sòlida, amb un nucli proper, capaç d'atendre les persones amb estima.

Amb això vull dir que faré totes les polítiques socials que siguin competència del Govern i que ajudin a resoldre els problemes que hi ha, però tenc clar que la família, entesa com a nucli proper a la persona, els petits entorns comunitaris com són els pobles, són la darrera raó de la major part d'aquests problemes i que sempre trobaran el meu govern donant suport a aquest tipus d'entorn, a aquest tipus de llocs, on la persona no és anònima ni desconeguda ni ignorada.

Senyores i senyors diputats, hi ha dues qüestions que vull plantejar a part d'aquesta llista d'actuacions, perquè vull que siguin, fins i tot a nivell formal, diferents.

He dit moltes vegades en la meva intervenció que hem de cercar a les illes la recuperació de l'entorn a escala humana. No vull dir que s'hagi perdut, no. Vull dir que hem de tornar a donar-li un nivell com es mereix. He parlat de la necessitat de la comunicació humana, de la necessitat de conservar els nostres pobles, els nostres cascs antics, el nostre entorn més immediat.

Ahir mateix es va presentar a Palma un llibre d'un escriptor andritxol, Baltasar Porcel, que recull un concepte que hem de tenir molt present. Diu que la Mediterrània és un lloc on la natura ha volgut que hi hagi una fantàstica conjunció climàtica, gràcies a tres tipus de vents, una confluència de cultures, que tot plegat ha generat, durant molts d'anys, un estil de vida que, principalment, es desenvolupa als carrers, als bars, a llocs de feina amb dimensió humana, als pobles, a les places. I ho diu, com jo ho reflectesc aquí, com a positiu, com un valor que cal defensar. Perquè si som com som, si parlem com parlem, si tenim personalitat tot i ser una comunitat molt petita en el món, és perquè hi tenim contacte entre nosaltres, és perquè hi tenim un entorn humà.

Dic més: una part del nostre turisme, possiblement la part més interessada en qualque cosa més que sol i platja, valora el nostre estil de vida, valora el nostre medi, la nostra facilitat per viure en comunitat. Amb això vull dir que fins i tot pot ser rendible aprofundir en aquesta potenciació de la qualitat dels nostres pobles. No és la meva primera intenció.

He dit que cal renovar la nostra vida urbana, la nostra vida de poble. Dic que el meu govern es compromet a fer un pla de recuperació integral dels pobles de les quatre illes més els cascs urbans de les ciutats. S'ha de veure i ho veurem de quin finançament disposam, s'ha d'establir un calendari, però hem de canviar les illes per crear entorns on sigui atractiu, més atractiu, viure. Dic rehabilitació de les nostres cases,

recuperació de la paret seca, creació de carrils per a bicicletes a les voreres de les carreteres, incorporació de noves normes d'estil estètic, d'acord amb la tradició i la història; hem de fer amb els cables el que han fet molts de països, amagar-los. A pobles molt petits hem de reduir el nombre de carrers oberts als cotxes i deixar el pas per als veïns. Hem de "peatonitzar", de senyalitzar amb correcció i amb propietat.

Moltes d'aquestes qüestions ens duren a innovar dins la legalitat, perquè realment no s'ha actuat mai globalment dins aquest camp, però jo crec que tenim a les Illes un nivell de maduresa social com per començar a fer feina en aquest sentit. I tots en sortim guanyant. El meu govern serà qui comenci o tal vegada, *sigui qui li doni més empena*, perquè moltes actuacions d'aquest caire ja es troben concebudes, aplicades a certs pobles i, fins i tot, a certes zones de les ciutats. L'orgull que senten molts de pobles l'hem d'estendre a la resta de pobles. Tots hem de tenir orgull del nostre entorn, no només dels boscs, no només que als mapes hi surti molt de verd, també de l'entorn més proper.

Dins aquesta monumental feina de recuperació de l'entorn humà, hi ha una activitat que jugarà i que ha de jugar un paper clau, com ja he anunciat abans en aquest mateix discurs: el comerç. El comerç és un negoci, però una botiga, una tenda, és qualque cosa més: és entorn, és vida, és relacions humanes. Volem fer un pla d'actuacions perquè els pobles més grans i les ciutats recuperin entorns comercials on sigui atractiu caminar, xerrar, prendre qualque cosa. Recuperar i potenciar la cultura mediterrània, que es desenvolupa més que res a l'aire lliure.

No cal esmentar, dins aquest nivell, la necessitat de la neteja a les illes, la necessitat de fer de les Balears un jardí, el jardí d'Europa. No hi ha cap jardí amb matalassos abandonats per tot arreu. Hem de fer una tasca que, ho entenc, ha d'anar un poc per davant de la societat, però estic absolutament segur que tots ens entendran i que tots s'hi afegiran. Conscienciació, feina, organització. Si tota Europa està neta, per què nosaltres no hi podem estar? Amb feina, els dic, en podrem sortir, amb il·lusió.

Tal vegada, amb la saviesa que deia Anatole France, no m'hauria atrevit a proposar aquesta actuació, però deixin-me que els digui que tenc el que s'ha de tenir per començar amb força: entusiasme. I quan arribem al fet que sigui la societat qui dediqui els seus esforços a aquest objectiu, quan siguin els veïns qui prenguin la iniciativa, aleshores el repte no serà de les institucions, sinó que serà un repte de tots i molt més fàcil de dur endavant.

Per si de cas, que quedi clar que no vull tornar al passat: jo vull pobles amb ordinadors, vull tecnologia, vull innovació, però dins les nostres coses, dins el que

tenim i hem de conservar, dins un marc europeu, net i presentable.

Ho he dit abans i ara ho torn a repetir: això s'ha de dur a terme amb els ajuntaments, amb qui viu més a prop dels ciutadans. Per tant, que quedi clar, els ajuntaments, els consells insulars i el Govern hem de fer feina colze a colze dins aquesta línia.

No cal dir, evidentment, que amb aquest programa d'actuacions, el Govern balear que pugui formar, si les senyores i els senyors diputats em donen la confiança, tindrà una conselleria de Medi Ambient.

Hi ha una segona gran tasca, que és al programa del Partit Popular, que el partit defensa i que jo vull liderar, tot i que ja era una feina prioritària del Govern balear, em refereixo a la reducció de l'estacionalitat turística.

Aquest és un repte absolutament clau per millorar la nostra qualitat de vida i la rendibilitat d'un sector important. La situació que vivim és com si tenguéssim una fàbrica que només funciona sis mesos. Hem de fer que la fàbrica no sigui més gran, però que funcioni, al manco, més mesos. Amb imaginació, amb esforç, podem intentar reduir l'estacionalitat. Hi tenim el que hem de tenir, la planta hotelera, tenim una capacitat molt alta de generar activitats, el que hem de fer és crear una demanda mínima que justifiqui la recuperació de la vida a algunes zones turístiques, que es creïn més productes d'hivern i que es complementin amb altres activitats.

Ho torn a dir, recuperació de l'entorn humà i reducció de l'estacionalitat turística són dos punts claus on em trobaran sempre fent feina sense por juntament amb els diputats i diputades de la cambra que em donin el seu suport.

He intentat passar revista al futur programa que aplicarem. És natural que el programa que exposi sigui una declaració d'intencions que s'hauria de fer realitat en un percentatge molt i molt alt, però el que sí regirà totes les actuacions, tant les que es preveuen dins aquest programa com les que puguin presentar-se i que, lògicament, no puc explicar ara, serà la meua filosofia que és la filosofia del Partit Popular, reflectida al programa electoral que va guanyar les passades eleccions, en fa només un any.

Per a nosaltres, el protagonista de la vida de la societat és el ciutadà, és cada persona que viu a les Illes. Mai l'Estat, sigui comunitat autònoma o sigui un altre nivell administratiu, n'és protagonista. La vida, l'activitat, la iniciativa, són de la societat. Qui fa que aquesta regió sigui rica en termes relatius, qui fa que aquesta regió sigui més o manco activa en esports o en cultura, qui fa el futur dels nostres fills, és el conjunt dels ciutadans. Dins aquesta visió, els polítics i els aparells públics han d'estar al servei de la seva comunitat. El Govern pot ser un estimulador de la iniciativa ciutadana, pot ser una ajuda, pot ser un regulador, un àrbitre i moltes coses més. Fins i tot, pot arribar a ser protagonista de manera

provisional, mentre es troba un agent privat que sigui qui torni a fer marxar l'acció de què es tracta. El que mai no pot fer el Govern és intentar substituir aquesta iniciativa. Tots sabem que quan un estat, com és el cas d'Espanya, genera més del 55 per cent del Producte interior brut, és clar que hi ha, que hi existeix, una substitució d'aquest protagonisme.

Senyores i senyors diputats, vull tancar aquest discurs amb una darrera reflexió. Els deman el suport per dur a terme una tasca de govern que vol millorar la societat balear. He dit que volem reformar el motor de la nostra economia, que volem un turisme modificat, un medi ambient protegit, una visió global diferent. Aquesta postura, aquesta actitud de canvi, molta gent l'ha volgut presentar com un rebuig al que s'ha fet fins ara. Molta gent menysprea, de fet, la feina de la generació dels nostres pares i a mi em preocupa molt que qualcú, quan vegi que nosaltres també volem fer canvis, pensi que també nosaltres estam empegueïts de la tasca dels nostres pares. Res més llunyà a la meua postura.

M'explic: aquestes illes, els ciutadans de les Balears, han viscut una vida típica de regió insular fins els anys quaranta. Com Xipre, com Malta, com Sardenya, les nostres illes eren pobres, generadores d'emigració i amb una economia que no arribava a ser de subsistència. Això s'ha de recordar, perquè era una època idíl·lica per als infants, però era un temps de privacions i emigració. A començaments dels anys cinquanta, sense el suport de ningú, qui generacionalment són els nostres pares, es varen llançar a un canvi que també a ells els provocava una gran incertesa: entrar dins el món del turisme. Ho feren amb la seva capacitat, amb els seus pocs coneixements, amb les seves forces, amb tota la seva il·lusió. Amb el suport i el protagonisme de milers de persones vingudes de fora que han volgut afegir-se a aquesta gran tasca de poble i amb el suport d'alguns europeus que cregueren en les Illes. Avui, 40 anys després, la major part dels qui ens reunim aquí tenim una carrera universitària, gràcies als nostres pares; tenim una renda que fa enveja a Espanya, gràcies als nostres pares, i ens atrevim a analitzar el preu d'aquest canvi radical. I qualcú diu: ho han fet malament, han perjudicat les nostres costes i han edificat sense gust, eren uns especuladors.

Per a mi, aquesta visió, que existeix, és molt injusta. Per a mi, és veritat que hi ha coses mal fetes, però les coses mal fetes es veuen perquè avui ja no s'emigra, perquè ja no hi ha aquestes mancances, perquè tenim una formació adequada per valorar les coses d'una altra manera. Jo crec que aquesta generació que ha estat capaç de resoldre el nostre primer problema: l'emigració, per no dir la misèria, aquesta generació que ens va donar la formació suficient per permetre'ns avui veure el passat amb més coneixements, amb una sensibilitat més ecològica, mereix un reconeixement. Heu fet més que allò que qualsevol altre hagués fet. Heu comès

tenim i hem de conservar, dins un marc europeu, net i presentable.

Ho he dit abans i ara ho torn a repetir: això s'ha de dur a terme amb els ajuntaments, amb qui viu més a prop dels ciutadans. Per tant, que quedi clar, els ajuntaments, els consells insulars i el Govern hem de fer feina colze a colze dins aquesta línia.

No cal dir, evidentment, que amb aquest programa d'actuacions, el Govern balear que pugui formar, si les senyores i els senyors diputats em donen la confiança, tindrà una conselleria de Medi Ambient.

Hi ha una segona gran tasca, que és al programa del Partit Popular, que el partit defensa i que jo vull liderar, tot i que ja era una feina prioritària del Govern balear, em refereixo a la reducció de l'estacionalitat turística.

Aquest és un repte absolutament clau per millorar la nostra qualitat de vida i la rendibilitat d'un sector important. La situació que vivim és com si tenguéssim una fàbrica que només funciona sis mesos. Hem de fer que la fàbrica no sigui més gran, però que funcioni, al manco, més mesos. Amb imaginació, amb esforç, podem intentar reduir l'estacionalitat. Hi tenim el que hem de tenir, la planta hotelera, tenim una capacitat molt alta de generar activitats, el que hem de fer és crear una demanda mínima que justifiqui la recuperació de la vida a algunes zones turístiques, que es creïn més productes d'hivern i que es complementin amb altres activitats.

Ho torn a dir, recuperació de l'entorn humà i reducció de l'estacionalitat turística són dos punts claus on em trobaran sempre fent feina sense por juntament amb els diputats i diputades de la cambra que em donin el seu suport.

He intentat passar revista al futur programa que aplicarem. És natural que el programa que exposi sigui una declaració d'intencions que s'hauria de fer realitat en un percentatge molt i molt alt, però el que sí regirà totes les actuacions, tant les que es preveuen dins aquest programa com les que puguin presentar-se i que, lògicament, no puc explicar ara, serà la meua filosofia que és la filosofia del Partit Popular, reflectida al programa electoral que va guanyar les passades eleccions, en fa només un any.

Per a nosaltres, el protagonista de la vida de la societat és el ciutadà, és cada persona que viu a les Illes. Mai l'Estat, sigui comunitat autònoma o sigui un altre nivell administratiu, n'és protagonista. La vida, l'activitat, la iniciativa, són de la societat. Qui fa que aquesta regió sigui rica en termes relatius, qui fa que aquesta regió sigui més o manco activa en esports o en cultura, qui fa el futur dels nostres fills, és el conjunt dels ciutadans. Dins aquesta visió, els polítics i els aparells públics han d'estar al servei de la seva comunitat. El Govern pot ser un estimulador de la iniciativa ciutadana, pot ser una ajuda, pot ser un regulador, un àrbitre i moltes coses més. Fins i tot, pot arribar a ser protagonista de manera

provisional, mentre es troba un agent privat que sigui qui torni a fer marxar l'acció de què es tracta. El que mai no pot fer el Govern és intentar substituir aquesta iniciativa. Tots sabem que quan un estat, com és el cas d'Espanya, genera més del 55 per cent del Producte interior brut, és clar que hi ha, que hi existeix, una substitució d'aquest protagonisme.

Senyores i senyors diputats, vull tancar aquest discurs amb una darrera reflexió. Els deman el suport per dur a terme una tasca de govern que vol millorar la societat balear. He dit que volem reformar el motor de la nostra economia, que volem un turisme modificat, un medi ambient protegit, una visió global diferent. Aquesta postura, aquesta actitud de canvi, molta gent l'ha volgut presentar com un rebuig al que s'ha fet fins ara. Molta gent menysprea, de fet, la feina de la generació dels nostres pares i a mi em preocupa molt que qualcú, quan vegi que nosaltres també volem fer canvis, pensi que també nosaltres estem empegueïts de la tasca dels nostres pares. Res més llunyà a la meua postura.

M'explic: aquestes illes, els ciutadans de les Balears, han viscut una vida típica de regió insular fins els anys quaranta. Com Xipre, com Malta, com Sardenya, les nostres illes eren pobres, generadores d'emigració i amb una economia que no arribava a ser de subsistència. Això s'ha de recordar, perquè era una època idíl·lica per als infants, però era un temps de privacions i emigració. A començaments dels anys cinquanta, sense el suport de ningú, qui generacionalment són els nostres pares, es varen llançar a un canvi que també a ells els provocava una gran incertesa: entrar dins el món del turisme. Ho feren amb la seva capacitat, amb els seus pocs coneixements, amb les seves forces, amb tota la seva il·lusió. Amb el suport i el protagonisme de milers de persones vingudes de fora que han volgut afegir-se a aquesta gran tasca de poble i amb el suport d'alguns europeus que cregueren en les Illes. Avui, 40 anys després, la major part dels qui ens reunim aquí tenim una carrera universitària, gràcies als nostres pares; tenim una renda que fa enveja a Espanya, gràcies als nostres pares, i ens atrevim a analitzar el preu d'aquest canvi radical. I qualcú diu: ho han fet malament, han perjudicat les nostres costes i han edificat sense gust, eren uns especuladors.

Per a mi, aquesta visió, que existeix, és molt injusta. Per a mi, és veritat que hi ha coses mal fetes, però les coses mal fetes es veuen perquè avui ja no s'emigra, perquè ja no hi ha aquestes mancances, perquè tenim una formació adequada per valorar les coses d'una altra manera. Jo crec que aquesta generació que ha estat capaç de resoldre el nostre primer problema: l'emigració, per no dir la misèria, aquesta generació que ens va donar la formació suficient per permetre'ns avui veure el passat amb més coneixements, amb una sensibilitat més ecològica, mereix un reconeixement. Heu fet més que allò que qualsevol altre hagués fet. Heu comès

errades, però aquesta és la nostra tasca: solucionar els problemes que s'han generat amb aquest creixement. I ho farem, al manco jo, dient sempre que sent molt d'orgull per la generació dels nostres pares, que ha tret les Illes Balears de la misèria per deixar-les dins un lloc avui mundialment respectable. I han deixat una generació amb formació superior per resoldre els problemes que han creat, però des de l'orgull i des del reconeixement al seu il·lusionat i noble esforç.

Estic segur que els nostres pares volen que l'esperit, l'impuls i l'empenta seus, els apliquem avui al que va ser el preu del seu creixement. Jo crec que tenir respecte per aquesta generació significa fer el que ens pertoca avui, però amb el reconeixement del que feren ahir.

Aquesta societat s'ha fet a si mateixa. De vegades s'ha equivocat, de vegades ha encertat, però ha administrat la seva capacitat. I ningú no pot sentir més satisfacció que la d'assumir els riscos, que ha de ser responsable del seu destí. La societat balear no viu del subsidi, no viu de l'empresa pública, no viu més que del seu treball. Per això, hi ha una connexió molt profunda entre el liberalisme del nostre partit i la societat. Fins i tot, diria que el liberalisme és una conseqüència lògica d'una societat emprenedora, amb iniciativa, amb vida pròpia, que difícilment admetria un govern intervencionista.

Defens amb veu molt alta aquest orgull de ser fill d'aquesta generació perquè pens en els nostres fills, perquè pens que nosaltres, com a generació, la primera generació que ha gaudit d'una infància amb recursos econòmics no escassos, tenim l'obligació de fer molt més que els nostres pares pels nostres fills. No podem sentir, i jo personalment no puc estar satisfet del que els nostres pares ens han deixat, sense que sobre mi caigui l'obligació de superar-los, pensant en la generació que ve després, pensant en els meus fills. Per això, dins aquesta evolució humana, dins aquest transcorrer del temps, el nostre paper, el dels qui som aquí, siguem d'un partit o de l'altre, és, molt més enllà de les nostres bregues, de les nostres disputes, fer feina mirant el mirall dels nostres pares, per canviar les coses i millorar-les.

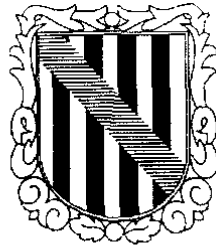
Aquest és el repte pel qual, respectuosament, deman a la cambra el vot i el suport i molt especialment deman el vot del meu grup parlamentari, perquè compartim ideològicament la visió amb la qual donar la cara a una tasca com aquesta, perquè sabem que hem de tornar a donar una imatge justa del treball que volem desenvolupar per sobre de qüestions menors, greus, però, a la fi, menors. Moltes gràcies.

(Aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Se suspèn la sessió fins demà, la qual recomençarà a les 12 hores del migdia.

S'aixeca la sessió. Moltes gràcies.

DIARI DE SESSIONS DEL
PLE
DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

D.L.P.M. 770-1987

Fq.Con.núm.33/27

IV Legislatura

Any 1996

Número 42/fascicle 2

Presidència
del Molt Honorable Sr. Joan Huguet i Rotger.

Sessió celebrada dia 11, 12 i 14 de juny del 1996.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

II.- Sessió d'investidura del candidat a president de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

1506

EL SR. PRESIDENT:

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. D'acord amb la Mesa i la Junta de Portaveus, recomença la sessió. Aquesta presidència manifesta que la votació es durà a terme a les 19 hores, d'acord amb el previst a l'article 141.5 del Reglament. Si arribada aquesta hora, el debat no hagués acabat, s'anunciaria una altra hora per a la votació.

Les intervencions es faran tal com està establert per als diferents grups parlamentaris, de menor a major, i el candidat a la presidència podrà sol·licitar la paraula tantes vegades com ho consideri oportú en torn de rèplica, el qual dona lloc a un torn de contrarèplica i tancar la qüestió.

En primer lloc, intervé per part del Grup Parlamentari Mixt, el Sr. Josep Maria Ramon Balanzat, per un temps màxim de quinze minuts.

EL SR. BALANZAT I TORRES:

Gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats, Sr. candidat. Fa ara gairebé un any. Els Verds, com la majoria de la ciutadania d'aquesta comunitat autònoma vàrem veure com uns llevàvem un pes de damunt. Gabriel Cañellas dimitia i deixava el que semblava un successor de fidelitat assegurada, una titella que estaria a les seves ordres, però almanco Gabriel Cañellas se n'anava. Després d'aquella jornada memorable en què l'amo ens va dir adéu, vàrem començar a veure com el seu successor, el Sr. Cristòfol Soler, donava mostres de tenir vida pròpia, vàrem veure alguns gestos realment inèdits, no és que fossin molt importants ni transcendents, però Cristòfol Soler va començar a exercir el seu càrrec amb signes d'un comportament com a mínim més democràtic, més transparent i més dialogant que el seu predecessor. Els Verds no cometem ara la hipocresia de mitificar l'era Soler o d'exagerar la importància de gestos que ha fet durant la seva breu presidència, perquè fonamentalment només han estat això, gestos i poca cosa més, però encara que només fos per això, Cristòfol Soler, comparat amb el que hi teníem abans, va ser una passa endavant, va suposar una obertura dins la caverna.

A les nostres illes, la presidència de Cristòfol Soler no va arreglar els principals problemes ecològics que hi tenim, va continuar permetent la destrucció de ses Salines, va presentar un recurs contra l'única llei que ara les protegeix, la reserva natural. També va fer un POOT per a Mallorca i un altre per a les Pitiüses que permet multiplicar diverses vegades la població d'aquestes illes, un POOT dissenyat a mida dels especuladors. També va ser el Govern de Cristòfol Soler el que ha fet un pla de pedreres que deixa fer noves explotacions dins les àrees naturals d'especial interès de la LEN. Ha estat el Govern Soler el que ha impulsat una connexió elèctrica amb la península que ens portarà energia nuclear a les nostres illes. També amb el Govern Soler s'ha impulsat encara més la incineradora de Son Reus, fer prevaler els interessos de Tirme i GESA en perjudici dels interessos col·lectius. És a dir, pel que fa al vertader problema de les

Illes, que són bàsicament ecològics i turístics, a l'època Soler no s'ha notat res gaire positiu, sinó que ha continuat fent més greu la situació.

Però hem de reconèixer que hi ha altres àrees, com la defensa de la llengua, on s'han fet avanços en relació amb la situació anterior. El Govern Soler no ha fet cap revolució lingüística, no sé on la deuen veure segons quins diputats. Aquí no ha passat res d'espectacular, però és cert que va donar compliment a la llei i això ja és molt, i especialment destacable és la creació d'una cosa tan elemental com una direcció general de Política lingüística. En matèria de llengua, Cristòfol Soler s'hi va limitar a complir amb l'Estatut d'Autonomia, simplement, però això que pot parèixer i és tan poca cosa, és molt si ho comparem amb el que va fer Gabriel Cañellas durant la seva penosa presidència, que tots voldríem oblidar de la nostra memòria.

Cristòfol Soler no va ser un valent dissident del PP ni un heroi, perquè no va fer res que demostrés cap heroïtat, va ser un polític conservador més, no gaire preocupat pel nostre futur ecològic, però si feim un esforç i miram altres qüestions menors, veurem que Soler va intentar almanco complir la llei. Torn a repetir que això és molt important, perquè altres ni tan sols feien això.

Sr. candidat, en el seu discurs d'investidura ha dit que no canviaria la política del seu predecessor, el Sr. Soler, i jo pregunt, si és així, per què som avui aquí?, què fem aquí?, per què van obligar a dimitir Cristòfol Soler, si ho feia tan bé? I si ara no pensen canviar res, a què es va deure el cop d'estat contra el president Soler?, seria tan amable d'explicar-nos-ho, Sr. candidat? Els ciutadans d'aquestes illes són més llestos que el que vostè imagina i necessiten respostes, no retòrica.

Realment, la diferència entre el Sr. Cañellas i el Sr. Soler és que el Sr. Soler representa la dreta democràtica, la dels ciutadans de les nostres illes, la de moltes famílies que són honestament conservadores, i en canvi el Sr. Cañellas representa la dreta més grollera, primitiva i reaccionària, la dreta de les grans empreses especuladores, la dreta de les multinacionals constructores i immobiliàries que destrueixen les nostres illes, és una dreta que ara ens presenta un candidat maquillat de polític *light*, més digerible, que parla de parcs telemàtics, de megaparcs BIT i d'altres modernitats; vaja manera d'anar cap al futur, Sr. candidat! Vostè que ens volia omplir de xips i de ciutats intel·ligents, resulta que ara ens portarà una altra vegada al que és simplement urbanitzacions.

Aquell 18 de juliol -un dia molt simptomàtic, per cert- de l'any passat va ser un dia d'alegria per a bona part dels ciutadans d'aquestes illes, perquè aquell dia vàrem lliurar-nos d'una vergonya, però el líder espiritual de la dreta més reaccionària i perillosa torna, i com

que ell està per damunt de les coses terrenals i mundanes, ens envia el seu fill estimat a governar-nos, i l'*amo en Biel*, que viu i regna pels segles dels segles allà a les altures, envia a la Terra aquest fill estimat en forma de candidat, suposadament integrador i moderat, però ell, que tot ho veu, continuarà estant a totes parts.

Aquell petit avanç, aquella tímida obertura política dins el PP, que representava o pareixia que havia de representar Cristòfol Soler, s'ha acabat. Ni parlar de la protecció del paisatge com a principal atractiu turístic, res de recuperar la nostra llengua marginada i discriminada, res de demanar més autogovern, ni tampoc una llei d'incompatibilitats digna, ni res de res, tot això no ho veia bé Gabriel Cañellas i un bon dia va decidir que havia de tornar a cuidar dels seus interessos: hi va influir molt, sembla, el fet de veure que un dels seus protegits, Joan Flaquer, havia estat despatxat del seu càrrec, un càrrec clau per al control dels negocis de l'*amo*, perquè, que ningú no s'enganyi, Gabriel Cañellas no ve a gestionar les coses públiques d'una altra manera o amb un altre estil, ve a cuidar, lògicament, dels seus negocis particulars.

En el seu discurs, Sr. candidat, ha donat la clau sobre com veu vostè el futur de les Illes. Ha dit clarament que vostè defensarà el creixement urbanístic i turístic, que no es pot dir "s'ha acabat, perquè no hi ha més espai", que s'han de deixar les portes obertes, i tot això, segons ha dit, per o tornar endarrera, per tenir, segons vostè, un futur i per no tornar al passat. Idò bé, Sr. candidat i Sr. Cañellas, precisament si volem tenir un futur econòmic assegurat, si volem garantir el nostre benestar social i financer, si volem ser una comunitat pròspera i innovadora, és precís aturar el creixement urbanístic i turístic, o és que ja no n'hi tenim prou, o és que amb 13 turistes per habitant, com hi ha a Eivissa, no n'hi ha prou?, encara n'hi volem més? Sr. candidat i Sr. Cañellas. El Govern balear no ha de ser una oficina per donar feina a les empreses constructores, és una institució per servir als interessos de la col·lectivitat, i la situació ens demana aturar, hem d'aturar. De fet, jo pensava que vostès també deien que a les nostres illes sobren places turístiques i que se n'han d'eliminar no sé quants de milers, però ara, de sobte, resulta que encara n'hi ha poques i que hem de continuar creixent.

Això demostra que estam davant el retorn d'un malson, de la cara més fosca dels baixos fons de les nostres illes: és el retorn de traficants de naturalesa i de futur, el retorn de l'especulació institucional, dels favors urbanístics a gran escala promoguts des de les institucions.

Avui, senyors diputats i diputades, les Illes Balears i molt especialment les Pitiüses tenen un problema greu i alarmant, és un problema ecològic, i dir que tenim un greu problema ecològic no vol dir que tenim unes espècies en perill d'extinció o que hi ha algun espai natural amenaçat, no vol dir això, vol dir que ens trobam amb un problema real d'esgotament de l'aigua del subsòl, amb un problema de continuada massificació urbanística que continua creixent i destruint la

nostra matèria prima: el paisatge, precisament el nostre atractiu turístic. També són problemes ecològics el continu creixement, per exemple, de parc automobilístic, la proliferació de pedreres, d'esteses elèctriques i tantes coses que deixen en ridícul allò de "*islas protegidas* o "*comprometidas con la naturaleza*", que ja no s'ho creu ningú. Aquests problemes ecològics posen en perill al nostra font d'ingressos: el turisme, perquè estam destruint la nostra imatge turística i, a més, destruïm també la nostra pròpia qualitat de vida i la nostra identitat cultural.

Avui, però, encara podem evitar aquest vergonyós retrocés que ens fa perdre seriositat davant tot l'Estat, encara avui aquells que vulguin tenir un president de dretes, però una dreta és o manco presentable, poden evitar aquest espectacle. Vull dirigir-em als diputats del Partit Popular. Vostès són els més perjudicats per aquesta situació. Si hi ha alguna cosa segura és que aquests dies no estan guanyant precisament gaires vots, però molt més en perdran si no saben actuar com toca.

Mirin, jo no vull ser còmplice de tot això. Jo no vull que el dia de demà ningú no em pugui dir "tu també vares ser responsable indirecte de tota aquesta situació que ara patim, tu vares callar quan podies haver protestat". No, Jo no vull mesclar-me en tota aquesta brutor que s'ha generat, no vull ser un però més de les nefastes jugades ni tampoc una moneda de canvi de segons quins negocis bruts. Per això, votaré en contra del seu candidat a president. És una qüestió de dignitat elemental i bàsica. Jo no vull que els habitants de les Balears del proper segle em posin en el mateix paquet que el Sr. Cañellas, que el Sr. Matas i altres persones, gràcies a Déu, la història diferenciarà allò que ara no saben diferenciar molts dels diputats del Partit Popular, i el dia de demà quedarà molt clar, claríssim, qui va ser còmplice i qui va actuar amb honestedat i amb responsabilitat.

Vostès, senyors diputats i diputades del Partit Popular, tenen ara l'oportunitat de triar què volen ser, un grup de polítics que defensen un bon avenir, un demà esperançador, un futur de benestar i orgull col·lectiu o bé el grup de titelles còmplices i submises de l'*amo en Biel*. Pensin-s'ho bé. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Té la paraula l'hble. Sra. Maria Antònia Munar, per part del Grup Parlamentari Mixt.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, Sr. Matas, la seva actuació d'ahir la vàrem veure com la d'un equilibrista, jo diria millor, la d'un trapezista, que té a la sortida el Sr. Soler -i és important que li doni l'empenteta-, a l'arribada té el Sr. Verger, i és important que li agafi la mà i li doni estabilitat, i el que és

pitjor i més greu, qui li pot posar la xarxa o llevar-la-hi en aquest circ és el Sr. Cañellas. Això, Sr. candidat, explica les raons per les quals una persona brillant com vostè pogués fer aquell discurs, un discurs tan moderat, un discurs dit amb inseguretat, no se'l creia ni vostè, i també diria que dirigit no a convèncer aquesta cambra, que representa el poble de les Illes Balears, del qual vostè ha de ser el president, sinó dirigit tan sols a convèncer el seu grup parlamentari, perquè li doni els 30 vots necessaris i imprescindibles per poder ser president. Per entendre aquesta curiosa situació, hauriem de posar-nos dins el context polític que l'ha originat. Un context en el qual els esdeveniments que han passat en aquesta cambra els darrers temps són demostratius d'aquella teoria del *tempus* històric. Aquesta diu que el temps històric no es mesura de la mateixa manera que el temps convencional. I a la nostra comunitat això ha passat i s'ha convertit en un exemple real d'aquesta teoria: en un sol any hem presentat tantes investidures com durant les tres darreres investidures, és a dir, en dotze anys.

La situació descrita, Sr. Matas, jo diria que ha estat decisiva a l'hora de cercar l'equilibri amb totes les tendències que conformen el que vostès denominen eufemísticament *Proyecto del Partido Popular*. Així, en el seu discurs ha volgut fer patent el seu compromís amb els diferents sectors del partit. Als liberals, els ha parlat d'economia productiva i d'austeritat en la despesa; als demòcrata-cristians, els ha promès una política social, això sí, propera, on es donin els resultats aquí i ara, i al sector "gonellista", una política continuista en aquells temes que per a ells poden ser conflictius, com el tema de la llengua, la defensa del patrimoni o la cultura. Si la segona legislatura la varen qualificar de carambola -i jo crec que encara se'n recordaran, perquè tampoc no en fa tant de temps-, jo crec que, d'aquesta tercera, en podem dir de triple salt mortal, perquè realment, Sr. Matas, vostè és en una situació de triple salt mortal.

Fer una anàlisi dels diferents temes que vostè va tocar ahir en el seu discurs és realment una tasca no gaire fàcil, jo diria que difícil. Sr. Matas, perquè vostè va fer un plantejament desordenat del discurs. Això és clarament indicatiu que tothom hi havia posat cuillera, que s'hi va voler contentar tothom o que vostè no té clares les prioritats, i no vull pensar que això sigui així. Vostè sap aquella dita que diu que qui no sap on va, no sap on pot acabar, i en aquest discurs ens fa la sensació que pot no saber on va i pot no saber tampoc on acabar.

Per tot això, intentarem fer una síntesi de tots aquests temes que vostè va abordar ahir i dir-li allò que nosaltres faríem o què li demanam que faci.

Per entrar en qüestió concreta, ahir va presentar una sèrie de mesures de política general que pretén aplicar si surt president i que, com ja li he dit, no aprofundeixen massa en allò que nosaltres creim que són solucions necessàries per a aquesta comunitat autònoma que fa exactament tretze anys que es troba en una situació d'autèntic estancament institucional, estam institucionalment estancats. Unió Mallorquina no

pot, per descomptat, compartir unes propostes que per una part parlen d'omplir de competències la Comunitat Autònoma, que volem que aquesta comunitat sigui una comunitat històrica però que, per una altra banda, renunciem, o almanco ahir vostè no en va parlar, de competències tan importants com poden ser les transferides o en procés de transferència a altres comunitat autònomes i podríem parlar d'una matèria tan important com és la sanitat, la possibilitat de tenir-hi policia autònoma, la gestió de centres de serveis de l'INEM, etc. Vostè no pot ni tan sols, crec jo, insinuar, com ho va fer o va dir ahir, que la culminació d'un procés de desenvolupament autònom es farà en aquesta legislatura sense haver aconseguit el màxim sostre competencial que preveu la reforma de l'Estatut que va aprovar aquest parlament l'any 1991, una reforma que tots nosaltres, també vostès, el PSOE s'hi va abstenir, en aquell moment, vàrem votar a favor, una reforma que està perfectament recollida en la Constitució i una reforma que no es va aprovar definitivament perquè el seu grup parlamentari a Madrid no li va donar suport; si li haguéssim donat suport en aquell moment, ara fa un any, ara no seria necessari ni tornar-ne a parlar i no seria necessari que reivindicàssim coses que ja tendríem. Unió Mallorquina no pot consentir mai un tancament unilateral del procés autònom, perquè això creim que suposaria una traïció important a tots els ciutadans d'aquestes illes i també a l'esperit de la Constitució, que preveu mecanismes de desenvolupament autònom fins que totes les comunitats puguem tenir el màxim sostre competencial.

El Sr. Matas, en el seu programa de mesures, parla de la defensa del marc autònom i estatutari i no sabem si això és motiu, quan en parla tant per damunt, que vostè està tan convençut que en defensar els interessos d'aquí coincidirà amb els que té el seu govern de l'Estat o, si al contrari, pensa en qualche moment reivindicar temes concrets o allò que nosaltres realment desitjaríem, que seria que fes una negociació, de la qual sabem que serà difícil, però creim que seria important que la fes d'una manera constant, amb plantejaments seriosos, sense cap punt ni crític ni històric cap al Govern central, perquè no es tracta d'això i perquè a més crec que és molt important que ara que el seu govern d'aquí i el d'allà és el mateix, aconseguim allò que tots volem: un major grau d'autogovern.

Un altre dels eixos de la seva política institucional, de la qual vostè ahir va parlar, és l'articulació de la Comunitat Autònoma, del traspàs de competències als consells insulars i de la col·laboració entre les institucions, especialment els consells i els ajuntaments. El que no va deixar gaire clar, i això és el que ens preocupa i el que li demanam, és en què consistirà, i sobretot el que més ens preocupa és quins seran els traspassos de competències concrets als consells insulars. Traspassarà totes les competències que estableix l'Estatut d'Autonomia en l'article 39?, traspassarà aquelles que l'anterior president de Govern s'havia compromès a traspassar?,

si és així, en quin temps?, en el mateix, accelerat, més alen-
tit?, només traspasarà aquelles competències que tenim en
aquests moments a la Comissió Tècnica de Transferències?
Són preguntes importants per a Unió Mallorca. En el
meu partit considerem que el traspàs de competències és un
acte de necessitat no de generositat, del qual vostè ahir ens
va parlar, és positiu que ho faci amb generositat, però nosal-
tres creim que és una obligació que el govern d'aquesta
comunitat sigui generós i transmeti als diferents consells
insulars totes aquelles competències perquè la nostra comu-
nitat autònoma s'estructuri realment com correspon a la
realitat d'aquestes illes: i com hem repetit en diferents ocasi-
ons en aquest parlament, no existeixen les Illes Balears, la
Comunitat balear, existeixen Mallorca, Menorca i Eivissa i
Formentera, i les institucions que representen aquests dife-
rents pobles són les que han de potenciar si realment volem
acostar l'Administració al ciutadà i que realment coneguin
els avantatges de l'autogovern.

Vostè ha volgut parlar també en el seu discurs de trans-
parència i ha anunciat una novetat, que el president se sot-
metrà al control parlamentari. L'anunci que ens hauria sor-
près en altres èpoques, si he de dir la veritat, perquè precisa-
ment no és el seu grup el que més hagi volgut sotmetre's a
controls ni a comissions d'investigació, sempre s'hi ha negat,
per tant, diríem que això és positiu: el que passa és que és
graciós que precisament es presenti en aquest moment i
encara més graciós és que sigui el seu propi grup parlamen-
tari el que doni suport que vostè normalment vengui aquí
a sotmetre's a controls parlamentaris, no sabem si és que
volen que l'oposició el controlï o el volen controlat.

Pel que fa al segon conjunt de mesures que ahir va pre-
sentar, Sr. Matas, que fan referència a la política econòmica,
se li nota perfectament que és el tema que més domina i que
més coneix, això és cert. El que passa és que jo diria que
més que una proposta d'investidura, era com un repàs acce-
lerat a la política econòmica que vostè ha desenvolupat al
front d'aquest govern, que és un tema que coneix, que no un
debat d'investidura, que es pretén que sigui una altra cosa.
Ens parla, i hi té molta raó, que aquesta comunitat és la
Comunitat que més riquesa genera, l'hi dona la raó; també
ens diu que és la que genera més ocupació, és cert, i també
ens diu que és una riquesa competitiva. Sens dubte, nosaltres
compartim totes aquestes afirmacions, però també hem de
tenir en compte, i això no ho va dir, que som una comunitat
que depèn fonamentalment de la creació d'aquesta riquesa
de l'exterior i que, a pesar del creixement important d'a-
quests dos darrers anys, sobretot, que ha estat fins i tot el
doble i el triple que a les altres comunitats, la taxa d'atur de
la nostra comunitat tan sols a un punt i mig per damunt de
la resta del país, són dades de l'INEM que no ens hem in-
ventat, nosaltres. El Pressupost consolidat de la Comunitat
vostè sap que decreix any rera any en relació al Producte
interior brut d'aquesta comunitat, amb la qual cosa, com sap
vostè, decreix la capacitat del Govern quant a plantejar una
política financera autònoma. Tot això fa que tinguem, jo
diria uns resultats com a mínim magres d'aquesta privilegia-
da situació econòmica que vivim.

La postura d'Unió Mallorca, quant a política
econòmica, passa per augmentar la capacitat econòmica
i financera de la nostra comunitat autònoma. En aquest
sentit, és de vital importància per a nosaltres la posada
en funcionament del nou model de finançament i la
defensa de la corresponsabilitat fiscal, en això coincidim
amb els seus plantejaments, però d'altra banda, no ens
va quedar molt clar ni molt especificat com pensa vostè
aplicar aquest nou sistema, perquè corresponsabilitat
significa responsabilitat compartida de les institucions,
i a Unió Mallorca, per exemple, ens agradaria que els
consells insulars participassin també d'aquesta correspon-
sabilitat, també ens interessaria saber quins efectes sobre
la redistribució de les càrregues fiscals podria tenir
aquest nou sistema: tema que preocupa a Unió Mallor-
quina i jo crec que a tots els ciutadans d'aquestes illes.

En el tema que ens va plantejar de rigor en l'admi-
nistració pública, el control de la despesa i l'activitat de
les empreses públiques, Unió Mallorca també hi
està d'acord, hi podríem estar perfectament d'acord,
amb aquests plantejaments del candidat, sobretot si
prèviament ens aclarís una sèrie de qüestions, entre
elles, i que és prioritària per a Unió Mallorca, el
tema de la reducció d'empreses públiques i en aquest
sentit li demanam quines empreses públiques se suprimi-
ran; se suprimiran només aquelles que prestin serveis no
fonamentals als ciutadans? Si és així, quines són?, quin
nombre representen? Se suprimiran també aquelles que
fan competència a l'empresa privada? Perquè aquests,
Sr. Matas, són temes que no interessin només al meu
partit, jo crec que interessin a tots els mallorquins, me-
norquins i eivissencs, que han vist durant molts anys
com amb els seus propis doblers, amb els seus propis
impost resulta que han fonamentat, han ajudat i han
contribuït a crear una maquinària burocràtica del Partit
Popular que creava any rera any empreses públiques,
contractant personal i fa poc vàrem veure el resultat
d'alguna d'elles.

Un altre bloc de mesures que considerem importants,
sobretot pel que suposa d'incidència en el desenvolupa-
ment econòmic i social de la nostra comunitat, és la
política d'ordenació del territori i urbanisme.

Unió Mallorca creu que l'urbanisme és un dret de
les generacions futures. Sabem que les nostres decisions
vinculen i defineixen el futur immediat. Encertar en
urbanisme significa aconseguir unes clares i millors
expectatives de qualitat de vida. Equivocar-s'hi és tenir
una hipoteca vençuda, una hipoteca vençuda. Aturar-
s'hi, i això es vol ignorar, pot significar a hores d'ara
una política adequada. Pensem que l'urbanisme de les
Illes Balears s'ha de fer des de l'òptica del menys inter-
vencionisme possible. L'urbanisme s'ha d'amoldar a
transformar la realitat amb els mínims, perquè és im-
portant que els nostres descendents trobin un medi
ambient adequat a les seves necessitats i amb capacitat
de millorar-lo, segons aqueixes en aquell moment.

La política urbanística de les Balears, com sap vostè, Sr. Matas, gira bàsicament en torn a: En primer lloc, el text refós de la Llei del sòl i les disposicions normatives que resulten de l'aplicació i que en aquests moments inclouen unes mesures que són totalment perilloses del seu propi govern, del Govern de l'Estat Espanyol, mesures que fa molts pocs dies ha modificat el Sr. Rato. El segon és el plantejament municipal dels diferents pobles de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera i el supramunicipal. Totes aquestes actuacions han d'emmarcar-se en el degut respecte, segons Unió Mallorquina, a la seguretat jurídica, important per a nosaltres, i als drets adquirits. Desgraciadament, no podem parlar encara de gestió urbanística, perquè és una assignatura pendent d'aquest govern des de fa molts anys i de la qual ahir tampoc no es va parlar.

Sr. candidat, vostè ens va fer ahir de l'urbanisme una foto fixa. Recull les directrius d'ordenació territorial del comitè Sr. Soler i ignora totalment la política del Govern del Sr. Aznar, que ens influeix, i molt, en aquesta comunitat. Encara no hem pogut llegir l'anunci de la suspensió del concepte jurídic de convertir els terrenys classificats urbanitzables no programats i la seva equiparació a l'urbanitzables programats. Sap vostè, Sr. Matas, el que significa això per a Mallorca?, sap vostè, que ve d'un ajuntament i d'un municipi com és Calvià la transcendència que pot tenir per a la nostra illa aquest simple fet de voler abaratir el sòl per fer-hi habitatges i les conseqüències per a la nostra illa? Tengui en compte que aquesta modificació legislativa pot acabar amb tots els plantejaments urbanístics de tots els municipis. En l'aprovació de les futures directrius d'ordenació del territori, la veritat és que poc hi podran fer, igualment que res no hi podrà fer el Consell Insular de Mallorca ni el Govern balear, per molts de convenis que subscriuem. Per tant, l'aprovació d'aquestes directrius, sense dir-ne res més, no es poden valorar i menys ser una nota ressenyable dins un discurs d'investidura, fora que vostè ens ho especifiqui molt més i sobretot ens digui què pensen fer amb aquestes mesures del Govern de l'Estat de fa tan pocs dies. Ignorar aquestes competències legislatives en matèria urbanística liberalitzadores pot ser realment desastrós per a la nostra comunitat. Vostè ha de dur polítiques urbanístiques concretes, perquè no basta que digui que farà les directrius d'ordenació territorial del Sr. Soler, perquè aquestes no són, desgraciadament, la pedra filosofal. Ni els continguts ni el *tempus* dels processos seran els mateixos que eren en aquells moments i ens agradaria que ens aclarís, a Unió Mallorquina, tot això.

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sra. Diputada.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

Gràcies, Sr. President.

També ens agradaria que fes referència a temes tan importants com pot ser la Llei del sòl, si la pensen dur endavant, la Llei de sol rústic, com es tractaran les ANEI, com les

ARIP, si hi haurà o no modificació de la Llei d'espais naturals, quins seran els nous plans sectorials, què pensen del Pla de carreteres, del de pedreres, que fa anys i anys que està pendent de la definitiva aprovació, què pensen del transport terrestre; són realment temes importants per a Unió Mallorquina.

I per últim, una referència a les mesures culturals i a la política lingüística. El Sr. Matas ens va deixar molt clar que la nostra llengua era el català, va dir que ho deia l'article 3 de l'Estatut, que s'havien de defensar les modalitats, que ho deia l'article 14. Unió Mallorquina, Sr. Matas, ens hem llegit perfectament i en moltes ocasions l'Estatut d'Autonomia. També ens va dir que no volia que la llengua fos causa de divisió: li puc assegurar que en els bancs de l'esquerra d'aquest parlament la llengua no és un motiu de divisió, es devia referir, en tot cas, a la divisió del seu propi grup.

En definitiva, sr. candidat a la presidència, les propostes que vostè ens ha fet per a nosaltres tenen com a resum que són poc concretes i ens donen inseguretat. Nosaltres volem la conformació d'un marc estatutari i competencial ampli i que tengui en compte els consells insulars. Nosaltres volem la reforma de l'Estatut per ser també una comunitat de primera. Nosaltres volem adequar el finançament autonòmic previst en la negociació d'aquest nou model als principis de corresponsabilitat fiscal, eficàcia en la gestió i suficiència financera. I en política territorial, la volem activa i realista, com un instrument bàsic que assegurï un creixement econòmic sostingut i harmònic.

Aquest és el nostre plantejament i ens agradaria saber quines són les seves respostes. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada. Té la paraula el candidat a la presidència de la Comunitat Autònoma Sr. Jaume Matas.

EL SR. MATAS I PALOU:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. En primer lloc, vull agrair lògicament l'exposició feta des del Grup Mixt pels seus representants, pel representant del Grup d'Els Verds i per la d'Unió Mallorquina.

Diré primerament al Sr. Balanzat que jo record perfectament quin va ser més o manco el tarannà i l'exposició que vostè va fer aquí fa ara pro de deu mesos, quasi quan inaugurava aquesta experiència seva parlamentària. La veritat, crec que malauradament el missatge és molt distint. Jo crec que vostè, en la seva primera exposició, almanco quan jo la hi vaig sentir, era un diputat carregat de proposicions, carregat de bones intencions, que jo vull, lògicament, agrair i que vull intentar

entendre, però que en aquest moment permeti'm que les enyori i permeti'm que li reclamí precisament un debat d'idees en aquest parlament, un debat com hauria de correspondre a un debat d'investidura com el que avui afrontam aquí.

Vostè ha parlat durant molt de temps de quin havia estat el passat. Em demana quines són les raons que ens han conduït a aquest debat d'investidura. I a mi em permetrà que, d'una forma absolutament sincera i franca li digui que aquestes raons són les raons que ahir vaig intentar explicar d'una forma, crec que senzilla, com s'havien d'intentar explicar, i que són les raons que obeeixen a una dimissió d'un president de Govern i lògicament a un procés intern, a un procés admès en democràcia, de confiança d'un grup parlamentari en un executiu. Lògicament, vostè és lliure en aquest moment de fer totes les asseveracions que vulgui, però jo el convit que si vostè vol, si vostè hi té interès, conèixer la problemàtica interna d'un partit, les decisions que pren un partit, perdoni'm, però no veig altra solució que s'afiliï a aquest partit i que participi en els òrgans d'aquest partit.

Els partits utilitzen, lògicament, les seves institucions, utilitzen els seus mecanismes, per canviar, quan ho consideren oportú els seus representants, per canviar els representants, sigui de l'oposició, siguin diputats o sigui, lògicament, els responsables de la política.

Per tant, jo no hi perdre ni un moment més, simplement entraré, si m'ho permet, en el poc, en el poquíssim, que vostè ha dit d'aportació, pràcticament res i esper que si vostè té a bé fer-me una rèplica, hi pugui aprofundir i em pugui dir qualche cosa, em pugui donar qualche missatge positiu, qualche missatge constructiu, alternatiu a la nostra proposta i que vostè fa des del seu grup. Perdoni que li digui que enyor precisament de vostè aquell tarannà constructiu, alternatiu, de propostes concretes a una proposta programàtica com la que crec que jo ahir li vaig fer aquí.

Jo no entraré, malgrat sigui per simple educació, en totes les desqualificacions que vostè ha fet, no hi entraré, no es preocupi; és, per cert, la primera vegada que el veig amb aquest estil, però sí que li vull dir que, per favor, amb el poc que ha exposat tengui a bé no tergiversar les meves paraules.

Jo li puc proporcionar el discurs d'ahir per escrit, el duc aquí per tornar a llegir-lo, si pertoca, però, per favor, tengui a bé no tergiversar aquestes asseveracions.

Com veig que l'opinió és unànime a favor que el repeteixi, li repetiré exactament els quatre punts on parlava de creixement, com vostè diu, turístic de l'oferta quantitativa. Hi deia exactament que hem d'introduir elements en el turisme que el reconduixin al seu creixement, en quatre punts: creixement fonamentalment qualitatiu, sempre a canvi del que és la reducció en places turístiques d'aquest increment, sempre especialment de la baixa i mitjana qualitat, aquesta reducció, una reducció de l'estacionalitat, una atracció de visitants amb més poder adquisitiu i un increment de les Illes Balears dins el que és la cadena de valor afegit del producte

turístic, d'això, vostè en diu, en intentar treure un titular, esper que no malintencionat, ho esper, que jo defens aquí el creixement turístic descontrolat i quantitatiu, fals, fals; vostè em diu també que jo defens aquí el creixement urbanístic territorial, sense límits i un retorn a no sé de quins fantasmes ha parlat i no sé quines històries ha tret. Definirem un model que ens permeti créixer econòmicament, amb criteris selectius, primera condició innegociable, sense que creixi el consum de recursos naturals, segona condició, i sobretot, conformar un territori que ens faci sentir privilegiats a tothom que hi viu, perquè conservar el nostre patrimoni ambiental i permetre un desenvolupament sostenible no és impossible, en passar de l'actuació quantitativa a la qualitativa.

Li deman rigor, li deman seriositat a l'hora de fer asseveracions que posi vostè en la meua boca i que jo no he dit, i li vull dir que m'agradaria que vostè fos capaç d'aportar-nos aquests problemes ecològics que probablement compartim, problemes ecològics que s'hi poden produir, lligats als recursos naturals i lligats al nostre futur, i m'agradaria ser capaç d'escoltar-lo, de poder discutir amb vostè i amb el seu grup precisament quins d'aquests plantejaments compartim i en quina mesura creim que podem intentar resoldre aquests plantejaments. M'agradaria, si m'ho permet, rebre de vostè una aportació, una aportació positiva que vagi dissenyada cap a poder millorar el nostre patrimoni territorial, el nostre patrimoni cultural d'aquestes illes.

Crec, i perdoni'm que acabi amb aquesta asseveració, que no és oportú que vostè en aquest moment acabi fent un judici final i perdonar bons i dolents, dient qui són els bons i qui són els dolents. Jo crec que tots ens podem equivocar, que tothom pot cometre equivocacions, però que, lògicament, en aquest moment ningú no està per damunt del bé i el mal i ningú està per enviar a caveres ni a l'infern a ningú.

Respecte de la intervenció de la Sra. Munar, jo, en primer lloc, vull agrair el to d'aquesta intervenció. Sra. Munar, i li dic d'una forma molt sincera, perquè intueix, i a la millor sols és una intuïció, que aquesta la seva intervenció serà probablement de les poques, i voldria equivocar-m'hi, on parlarà de contingut del discurs i de programa en el dia d'avui, i voldria equivocar-m'hi.

Jo li diré que no és ni ha estat la intenció dirigir, i ho he dit moltes vegades, el discurs sols als parlamentaris del meu grup polític. Jo crec que aquest discurs és un discurs que intentava expressar uns criteris, defensar l'aplicació d'uns criteris d'un programa electoral que ha estat el programa electoral al qual els ciutadans d'aquestes illes han volgut donar suport de forma majoritària. Lògicament, el discurs, les línies programàtiques, han d'estar encapçalades dins el que és l'aplicació d'aquest programa, però tenc molt clar, Sra. Munar, que si aquest

parlament em dona suport en aquest debat d'investidura, jo seré el president de 750.000 ciutadans d'aquestes illes i jo he de defensar els interessos d'aquests 750.000 ciutadans, i cregui'm que el nostre esforç i la nostra feina, la nostra tasca, sempre aniran encaminats a defensar els interessos de tot-hom. Lògicament, no vull negar, i no ho he negat, que som aquí com la sortida a una situació que hem patit, de crisi interna, una situació no desitjada per ningú però una situació que succeí, però hi insistesc, una situació que intentam solucionar i una situació que esperam poder solucionar.

Jo no estic d'acord que el discurs va ser desordenat i esper tenir ocasió de poder explicar-l'hi, crec que vaig intentar fer un ordre de quines eren les mesures, els quatre grans blocs que jo volia dissenyar amb aquestes propostes, i cregui'm que responia a un projecte il·lusionat, a un projecte esperançador, de mesures que crec que es poden desenvolupar en aquesta comunitat autònoma per millorar la nostra realitat social.

Passant a les propostes concretes, he de recalcar en primer lloc en el tema institucional, disculpi si va ser aquesta la seva interpretació, però no era la meva intenció expressar cap tipus de voluntat d'estancament institucional, ben al contrari, la meva voluntat va ser precisament explicar que en aquesta legislatura teníem una oportunitat històrica de rebre competències importants que no només culminassin el procés de transferències iniciat en el pacte autonòmic, sinó que es complimentàs precisament amb l'assumpció de transferències que ens igualassin cap a una comunitat històrica; aquestes transferències, lògicament, seran les que qualitativament donaran el vol a aquesta situació autonòmica; han de ser, en primer lloc allò que és ensenyament universitari i educació, competència que esperam rebre aviat, i lògicament sanitat, que serà la pròxima transferència important que pot, hi insistesc, donar un caire qualitatiu distint a aquest desenvolupament autonòmic, però aquesta és la nostra intenció i, en qualsevol cas, vostè sap que en el programa electoral del Partit Popular, en el programa electoral nacional, s'hi introduïa una igualació competencial en dues legislatures de les autonomies del 143 cap a les autonomies del 151; esperam no haver d'esgotar aquest termini i esperam que les Illes Balears assumeixin aquest nivell competencial com més abans millor.

No acceptam un tancament unilateral del procés autonòmic, no l'acceptam, Sra. Munar, hi estam d'acord amb vostè, no l'acceptam, precisament perquè no l'acceptam, li dic i li recalco que defensarem aquest desenvolupament d'aquestes transferències en el meu més breu espai de temps possible. I li torn a repetir allò que vaig dir en el discurs, per si hi quedava qualche dubte, sempre defensarem els interessos de les Illes Balears davant qui sigui, davant qui faci falta, quan aquests interessos coincideixin amb els del nostre partit a nivell nacional, estarem amb el nostre partit, però si aquests interessos no coincideixen amb els del nostre partit, estarem en front del nostre partit, sempre defensarem els interessos de les Illes Balears per damunt de tot.

Crec que vaig especificar les transferències al consell insular, però de totes maneres les hi repetiré, són les que hi ha en el nostre programa electoral i eren, lògicament, les de cambres agràries, les d'agricultura, les de transports, les d'artesanía, les de menors i les d'ordenació turística; aquestes són les transferències que pretenem assolir, més enllà d'aquí, lògicament, era una discussió que es proposarà en el propi partit i serà el propi partit qui decidirà amb quin programa electoral ens enfrontam a noves tasques de govern. Jo en aquest moment em comprometo a l'aplicació d'aquest programa i lògicament en el temps d'aquesta legislatura, com més aviat millor i el més prest possible, però aquests és el nostre compromís, que quedi clar, i en aquestes circumstàncies és el compromís d'alicació del programa del Partit Popular, i cregui'm que la generositat només volia ser un esperit, no tenia una altra intenció, no tenia més intencionalitat.

Li diré que, efectivament, la Comunitat Autònoma de les Illes Balears depèn de l'exterior perquè hi ha riquesa, totes les economies importants viuen del flux que aconsegueixen treure d'economies exteriors, per tant, és normal, i li diré que la taxa d'atur, al meu entendre, hi puc estar equivocat, però no és a un punt i mig per davall de la de l'Estat espanyol, en tot cas, serà d'Europa, és que vostè m'ha dit d'Espanya, el que sí que és ver és que aquest hivern la nostra taxa d'atur va estar sols a un punt per sobre del que era la mitjana de tot Europa, i estic parlant de l'hivern. La taxa d'atur de les Illes Balears és pràcticament la mitjana de la mitjana de l'Estat espanyol.... la meitat de la mitjana, perdoni.

La situació és millorable, lògicament, i li ho vull reconèixer, crec que ho volia reconèixer també amb el meu missatge. Jo no crec que hi tenguem una situació idíl·lica, jo crec que tenim un bon punt de partida, hi tenim una economia que és capaç de crear riquesa, hi tenim una economia, sobretot, que és capaç de distribuir aquesta riquesa i crear llocs de feina, però, lògicament, no vull mai amagar el cap a allò que són els problemes reals que té la nostra economia, problemes que vaig intentar exposar; li reconec amb tota la raó del món que la situació és millorable i voldria trobar la col·laboració del seu grup precisament per intentar que, aquests punts febles del nostre model, puguem corregir-los conjuntament.

Li diré que la corresponsabilitat fiscal, efectivament, és un eix de la nostra proposta. Creim que l'acord signat a nivell nacional entre el Partit Popular i Convergència i Unió és un acord que beneficia els interessos del Partit Popular de les Illes Balears, estam d'acord amb el que són els grans trets d'aquest acord i creim que l'aplicació d'aquesta corresponsabilitat fiscal tendrà, com he explicat ja en aquesta cambra, una important aportació qualitativa d'autonomia financera, creim que és lògic que el ciutadà sàpiga quins impostos paga a la seva autonomia, què li costen, què rep a canvi d'aquests impostos, que

pugui valora què fa la seva autonomia i tenguí més elements de judici per poder jutjar.

Respecte de la reducció d'empreses públiques, li diré el mateix que ahir, jo no m'atrevesc en aquest moment a dir-li que reduïrem tres empreses, dues empreses, jo li don el missatge general, que serà el missatge d'actuació, hi haurà el nombre d'empreses públiques que sigui necessari per prestar el servei. Li puc dir que aquestes empreses públiques seran transparents, estaran ben gestionades i sempre tendran l'única voluntat de prestar millor el servei públic al ciutadà. Avui n'hi pot haver dues i demà potser n'hi hagi quatre, però en tot cas el que no pot fer aquesta empresa pública és, i en això estic d'acord amb vostè, entrar dins el camp de la competència del sector privat, malgrat que sigui de forma puntual, malgrat que sigui de forma urgent i per raons d'utilitat pública, però sempre amb voluntat de sortir-ne.

Pel que fa a l'urbanisme, jo crec que bàsicament en temes d'urbanisme no estam molt enfora i crec que la seguretat jurídica, efectivament, és un principi essencial que hem de perseguir en aquests temes d'urbanisme. Diré que realment compartim el fet que l'urbanisme sigui un dret de generacions futures i compartim la preocupació, probablement no serà la mateixa que la seva i no serà amb els mateixos termes, important per la nova legislació sobre el tractament del sòl.

Es imprescindible en aquest moment avaluar l'impacte d'aquesta nova legislació, efectivament, una nova legislació que pot afectar d'una forma seriosa les Illes Balears, i una vegada establert aquest impacte, una vegada que hàgim tenguut els elements de judici necessaris per poder calibrar quina és, efectivament, la implicació que pot tenir aquesta legislació, poder prendre les mesures que facin falta, de les quals en aquest moment li puc dir que han de ser les que facin falta per tenir l'aplicació d'aquest règim, amb un règim, si és necessari, especial d'aplicació per a les Illes Balears, perquè som un territori distint i insular, però en aquest moment no vull, no puc, comprometre'm a donar una resposta taxativa a un problema que se'ns ha plantejat, que és recent, efectivament, hi mostrem la nostra preocupació però demanam necessitat de poder avaluar i conèixer-lo millor. No som capaç en aquest breu espai de temps a donar-li tot el que seria l'exposició dels nostres plans i de les altres actuacions que pensam desenvolupar, lògicament; li diré que, en termes generals, les actuacions, tal com vaig dir ahir, que s'han plantejades són actuacions que no es modificaran, no es modificarà de forma substancial cap projecte de llei ni cap legislació ja aplicable; lògicament, continuarem amb l'aprovació del Pla de carreteres, esperem que d'aquí a dos o tres mesos puguem tenir aquest pla de carreteres aprovat; esperem que després d'aquest període d'exposició pública, on tenim el Pla de pedreres, puguem tenir un pla de pedreres resolt i puguem, en definitiva, continuar i si és possible millorar totes les actuacions que hem emprès. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Torn de contrarèplica. Sr. Balanzat, té vostè la paraula.

EL SR. BALANZAT I TORRES:

Gràcies, Sr. President. Sr. Matas, vostè diu que enyorra, que fa un any el meu va ser un discurs allà on entrava a valorar i a proposar idees, iniciatives... Efectivament, jo també l'enyor. Jo també enyor aquell discurs de fa un any. Fa un any va començar una legislatura que venia fruit d'unes eleccions, i començava amb tota normalitat, i jo, quan vaig entrar en aquest parlament, vaig entrar amb la millor de les intencions d'entrar a debatre únicament i exclusiva propostes i idees per tal de millorar la nostra societat. Obviament jo també voldria tornar a debatre idees i propostes, però el que no puc jo avui és entrar a discutir propostes, idees, iniciatives per tercera vegada com si aquí no hagués passat res. Per favor, Sr. Matas, com pot ser que vostè ens digui que les persones que volem interessar-nos què és el que ha provocat una de les crisis més greus en aquesta comunitat autònoma? Si ho volen saber, vagin a afiliar-se al PP, i allà els ho contarán tot. Per favor, això és molt poc seriós, Sr. Matas, i demostra que vostè es vol amagar darrera el seu discurs, i agafa com a escut per defensar-se el seu discurs de paraules buides i retòriques per no contestar realment el que a la gent preocupa, i es per què tornam estar aquí per tercera vegada en un any. Continuem sense saber-ho. L'única referència que he trobat al seu discurs -que, per cert, tenc el seu discurs per escrit des d'ahir- són tres línies d'un discurs de 21 folis, allà on fa alguna lleu referència al que ha passat. Obviament continuam sense saber-ho.

Per tant, jo deman respostes clares de què és el que ha passat, i vostè em diu que em vagi a afiliar al seu partit, i així me n'assabentaré. Realment l'únic que veig és que vostè vol desviar l'atenció, cosa lògica per la seva part, no parlar del que ens ha portat avui aquí, que és la greu crisi de partit i institucional que ha provocat les lluites fratricides dins el seu partit, i ens comença a dir que no, que vol que parlem d'ordenació del territori, de medi ambient, i de no sé què. Miri, jo no vull entrar avui a parlar de les propostes que vostè fa. No m'interessa en absolut tornar a repetir i discutir per tercera vegada les qüestions del programa electoral. Ja es varen discutir una vegada. No vull tornar entrar en aquest joc en absolut.

Per tant, repetesc, el que no pot ser és que després d'una espècie de colp d'estat que vostès varen fer a l'anterior president, i encara president, Sr. Soler, vostè vengui com si res a parlar-nos de coses precioses, i de pares BIT, i tal. Abans d'entrar a discutir què és el que vol fer, expliqui als senyors i senyores diputats que som aquí, expliqui a la societat d'aquestes illes què ha passat:

abans d'entrar a discutir si hem de posar ordinadors a tots els pobles o no.

Jo crec que és lògic, no és demagògic demanar això. Sr. Matas. I vull recordar-li que Els Verds sempre, en aquest any que hem estat aquí, en aquest parlament, de moment hem fer aportacions, hem presentat iniciatives per millorar aquestes illes, que, per cert, gairebé sempre han comptat amb el rebuig del seu grup. Res més. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. La Sra. Munar té la paraula en torn de rèplica.

LA SRA. MUNAR I RIU TORT:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Divereses coses: en primer lloc m'ha parlat, Sr. Matas, que pel que fa referència al bloc institucional, vostè no és partidari de l'estancament. Estam, doncs, totalment d'acord: nosaltres tampoc. El que passa és que ahir va parlar d'uns determinats temes, com era educació, com era universitat, però se'n va deixar d'altres, que nosaltres trobàvem a faltar, i no ens basta dir que anam cap a una comunitat històrica, perquè això fa molts d'anys que ho deim, i no hem avançat ni una passa. Per no tenir, no tenim competències ni en matèria universitària, que totes les comunitats de tot l'Estat espanyol ja tenen des de fa temps. Per tant, com a mínim ha de comprendre que tinguem dubtes que aquesta voluntat sigui real, perquè tal vegada ho és per vostè, però pel seu grup, no n'ha donat massa mostres.

Per una altra part també ha de tenir en compte que si teníem una reforma d'un estatut que ens donava competències plenes, que haguéssim estat comunitat històrica des de fa dos anys, si aquí es va aprovar pel seu grup i llavors, quan va a Madrid no s'aprova, continuam tenint dubtes que realment el que diuen llavors tenguin ganes que realment es compleixi. I estam totalment d'acord que vostè ha de defensar els interessos d'aquesta comunitat per damunt dels interessos del seu partit i s'ha d'enfrontar amb Madrid. Però vagi alerta, perquè si s'enfronta amb Madrid tornarem a tenir un altre debat d'investidura, i no estam per més debats d'investidura en aquesta comunitat, i necessitam que les institucions funcionin.

No m'ha concretat massa el tema del traspàs de competències als consells insulars. No sabem exactament si són les que va dir el Sr. Soler, les de la comissió de transferències, les que diu l'Estatut, ni amb quins *tempus*, perquè els *tempus* en política són molt importants. Vostè m'ha dit avui que el seu programa del Sr. Aznar a Madrid diu que en dues legislatures totes les comunitats són iguals. Però és que no és el mateix per a la nostra comunitat que siguem iguals en el 97 que en el 2005. És que vuit anys són molts d'anys en política, i les circumstàncies no seran les mateixes.

També m'ha explicat que vostè és partidari de la corresponsabilitat fiscal, i jo li he fet una pregunta en concret: Quina participació tendran els consells insulars en aquesta corresponsabilitat?, quin paper jugarem els consells?

Per una altra part vostè -que li he de reconèixer que d'economia, en sap molt més que jo- fa un doble joc. A vegades quan parla d'economia, i amb això que en sap molt, ens intenta confondre als altres diputats. Vostè quan parla de xifres per les Illes Balears ens utilitza dades de l'Inem, i a vegades quan parla d'altres xifres, ens parla de les de l'EPA, i clar, no coincideixen després. Jo l'únic que li he dit, i tal vegada m'he mal expressat, perquè el president m'encenia el llum, i tal vegada amb la velocitat no li he deixat ben clar, jo el que li deia és que en matèria d'atur nosaltres teníem una diferència en positiu, és a dir que tenim menys atur que la resta de l'Estat espanyol, que estam a un punt i mig per damunt que els altres, que tenim menys atur que a les altres comunitats, i em referia a les comunitats espanyoles.

I per descomptat que jo compartesc amb vostè que nosaltres tenim una dependència exterior, però ha de reconèixer que nosaltres depenem molt més de l'exterior que qualsevol altra comunitat autònoma, per totes les circumstàncies, perquè som una illa, perquè per venir aquí s'ha de venir en vaixell o en avió, perquè a més depenem bàsicament i quasi exclusiva del turisme, i vostè sap que el turisme pot canviar segons unes determinades circumstàncies, com poden ser malalties, com poden ser contaminacions, etcètera: vostè sap perfectament que ens influeix el fet que hi hagi guerra a Iugoslàvia, i quina serà la situació del Marroc, etcètera. Per tant, som molt dependents de l'exterior. Ja sé que totes les altres comunitats també ho són, per descomptat.

Vostè m'ha comentat altres temes, com és el tema de les empreses públiques. Diu que sí, que d'acord en reduir, però diu que no em pot contestar quina és la reducció. Doncs a mi m'interessaria saber-ho, perquè no és el mateix que se'n redueixi una que s'en redueixin deu; hi ha una certa diferència: Amb quins criteris?, amb quin *tempus*?, quin calendari té previst? De totes maneres, quan passa a urbanisme, que és un tema fonamental i cabdal, em diu vostè el mateix, em diu "no, miri, és que jo comprenc que això és important, sí, tenc unes directrius d'ordenació territorial, però no li puc dir què faré en matèria urbanística, perquè el que ha fet el meu partit a Madrid quasi bé ho desconec, i no sé quina repercussió té per a la meua comunitat autònoma"; però és que desclassificar i fer que uns terrenys que fins ara eren urbanitzables no programats, passar-los a urbanitzables programats, té una transcendència fonamental, és el més important. De qualque manera el seu govern, en aquest moment, només hauria d'estar preocupat amb aquest tema, perquè això significa que podem urbanitzar mitja Mallorca des de ja. Això significa que

tots els intents que tenim de desclassificacions, aquests ajuntaments que ens han presentat programes per desclassificar sòl, aquests intents del Consell Insular, el seu govern i nosaltres de protegir, és que els podem tirar tots al poal dels fems; no serviran per res. Per tant, és molt transcendent aquest tema, i és un tema que ha provocat el seu govern, jo crec que realment, sense saber quines eren les conseqüències, pensant com sempre pensen els partits centralistes, des d'un despatx de Madrid; solució brillant d'un senyor -que no dubto que ho sigui- que és el Sr. Rato, i diu "els habitatges són cars. S'ha de fomentar l'habitatge públic. El problema de l'habitatge és que el sòl és car. Perquè el sòl deixi de ser car passarem tots els urbanitzables no programats a programats, i ja s'ha acabat el problema". Això és una insensatesa. Això, en el que afecta les nostres illes, no ho pot consentir el govern que vostè vol presidir.

Em diu que no se sabrà el què, que ha d'estudiar quin significat... Jo ja li avanço: és molt greu i molt perillós per a la nostra illa. De totes maneres li he d'agrair, com a mínim, la sinceritat que té. Diu: "miri, no li puc contestar ni en matèria urbanística ni en matèria d'empresa pública", i almanco això és d'agrair. Com tampoc em pot contestar el que li he dit d'entrada al meu discurs, que realment vostè ho té difícil. La força d'equilibris amb què ha de lluitar, no li fan en absolut envejable el seu lloc. I quan li he parlat dels capdavanters, i del que li ha de donar l'empenta, el que li ha de recollir o el que li posa la xarxa, la veritat és que vostè sap que un poc això és veritat. I per tant ens ha de permetre que Unió Mallorquina, que som un partit de centre, moderat, que pot compartir determinats plantejaments amb vostè, però que ens hem d'assegurar la nostra continuïtat, no ens vulguem apuntar a aquest triple salt mortal que vostè està decidit a fer. Moltes gràcies, Sr. Matas.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada. Per tancar la qüestió té la paraula el candidat a la presidència, Sr. Matas.

EL SR. MATAS I PALOU:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Breument, jo respecte al Sr. Balanzat, la veritat és que pocs comentaris podria fer. Miri, vostè no vol discutir les propostes? Bé, idò escolti, no tenim res més de què parlar. Vostè no accepta el joc democràtic, per tant permeti'm que li digui que no tenc res més de què parlar. Jo vull fer propostes, jo veng aquí a fer propostes. Vostè no les vol sentir, no les vol escoltar; i jo crec que els ciutadans volen propostes, i estan cansats de baralles. Volen propostes, i jo les vull fer. Però vostè no les vol discutir; per tant, jo crec que no hi he d'entrar.

Miri, el que no es pot fer és oposar-se a tot i no donar una sortida; i això és el que fan vostès. S'oposen a tot: creixement zero, però mai donen una sortida, i ho deim en bon mallorquí: No hi ha pitjor sord que aquell que no vol sentir.

Respecte a la Sra. Munar, vull dir-li que efectivament pot ser que no citàs el traspàs de la sanitat. Jo crec que tenim factors molt positius que a més ens són favorables. Jo crec que el fet que l'acord aquell que he mencionat de Convergència i Unió i del Partit Popular a nivell nacional estableixi precisament que la corresponsabilitat fiscal, el que és la cessió del 30% de l'IRPF serà efectiva en el moment en què totes les comunitats autònomes de l'Estat espanyol tinguin transferida l'educació, vostè estarà d'acord amb mi que això farà accelerar molt el procés, malgrat només fos per això. Per tant, jo crec que està clar que podem tenir l'educació i la universitat en molt breu espai de temps. I jo li diré més, i fent una aposta una mica arriscada: jo si estigués a l'altre costat de la taula, si jo estigués a Madrid, li puc assegurar que sanitat la transferiria demà, perquè el que han deixat i el que hi ha en sanitat em cregui que no és cap bombó, i jo crec que seria intel·ligent traspassar immediatament la sanitat a les comunitats autònomes; i a més crec iestic convençut que la intenció anirà per aquí.

Respecte al traspàs als consells insulars, vull dir-li que són efectivament els mateixos que va exposar el Sr. Soler, són els que hi ha al nostre programa electoral, i que si no record malament són cambre agràries, agricultura, transport terrestre, artesanía, menors i ordenació turística; i l'espai de temps serà lògicament els que ja hi ha entrats dins la Comissió Tècnica Interinsular, i de forma immediata anar entrant tots els projectes, en aquest moment està quasi enllestit, falta el dictamen del Consell Consultiu, el de menors, per anar accelerant aquests projectes a fi de complir el meu compromís i complir aquestes transferències en aquesta legislatura.

Respecte a la participació dels consells insulars a la corresponsabilitat fiscal, jo em puc comprometre a analitzar-ho tècnicament, però cregui'm que jo crec que tècnicament és molt difícil d'esbrinar aquesta participació, tan sols sigui tècnicament. Ho podem estudiar, es pot analitzar, però jo crec que tan sols en un aspecte merament tècnic és molt difícil esbrinar una participació d'aquestes característiques. Però insistesc que estic obert a sentir millors criteris, de gent que pugui estar més preparada que jo, que en pugui saber més, d'aquests temes, i que ens pugui convèncer; però sempre crec que és una discussió més tècnica que una discussió política. Per molta voluntat política que hi hagi, ha de ser tècnicament possible.

Respecte a les xifres de l'atur, té raó. Probablement vostè empra dades de l'Inem i jo de l'EPA; aleshores, és ver que emparam dues dades distintes.

Jo, la dependència de l'exterior, ho volia dir com una dependència econòmica. Efectivament, si vostè em gira ja el seu plantejament cap a la insularitat, estic d'acord amb vostè: la insularitat, efectivament té aquests condicionants, i vostè sap que sempre hem defensat aquests criteris. Jo em referia més a una dependència exterior

com la que pot tenir Japó. El Japó té una dependència exterior important, i que ja la voldríem tal vegada uns altres. Lògicament quan es crea riquesa sempre es té una dependència exterior degut precisament al flux de la balança comercial i de la balança de divises.

I la qüestió de les empreses públiques, li xerr sincerament, perquè això ho procuraré fer sempre, perquè és la meua forma de ser, perquè estic convençut del que dic: Jo el que crec, és que el que és dolent... és a dir, la batalla és reduir de deu a vuit empreses públiques?, de nou a sis? No, és que jo crec que això seria perjudicial. Jo defens que les empreses públiques no són dolentes en elles mateixes; per tant no dic ni que s'hagin de reduir ni que s'hagin d'ampliar, s'han d'anar modulant si servim millor el servei públic al ciutadà o no, simplement. Que resulta que ja no fan falta, perquè en aquests moments la Llei de contractes de l'Estat modifica, que és ver, determinades empreses públiques, i que ens permetien una gestió més àgil i en aquest moment ja no es pot fer, i per tanta l'empresa deixa de tenir sentit? L'hem de llevar, perquè no donam un valor afegit al ciutadà. Ara, que resulta que en aquest moment és adient prestar un servei públic com pugui ser la transferència que vàrem rebre del tren a través d'una empresa ferroviària? Doncs hem de crear l'empresa ferroviària, sempre que sigui en benefici del ciutadà.

Jo crec sincerament que vostè tampoc no pot saber quin és l'impacte real que té aquesta reforma urbanística dins la nostra massa territorial. Jo crec que vostè en aquest moment, igual que nosaltres, tampoc no pot tenir tots els elements de judici, cosa que feim, que el Govern fa en aquest moment, analitzants aquest impacte, perquè ens preocupa, i ens preocupa molt. Però per tranquil·litzar-la, si és que aconseguisc tranquil·litzar-la, vull dir-li que no permetrem les actuacions, com vostè sap perfectament amb el missatge que vàrem donar ahir, dins les zones blanques i les zones toves urbanístiques, i que si efectivament aquesta reforma té un impacte que perjudiqui les Illes Balears, nosaltres si és necessari impugnarem aquesta legislació i regularem pròpiament, farem regulació pròpia i específica, i aquesta és la nostra intenció. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Seguidament intervindrà per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida de les Illes Balears el seu portaveu, Hble. Sr. Eberhard Grosske.

EL SR. GROSSKE I FIOL:

Moltes gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Sr. Matas, candidat a la presidència del Govern, vostè ahir va resumir brillantment aquest fulletó, el programa del Partit Popular de 1995. És la tercera vegada que aquest fulletó és objecte de resum en aquesta cambra de diputats de les Illes Balears.

De tota manera va ser un resum interessant, jo crec que per tres raons: Una, perquè sempre és interessant veure com s'interpreta la partitura programàtica per part dels diferents candidats. En segon lloc, perquè sent un discurs genèric en molts d'aspectes, va ser un discurs també digne d'una persona com vostè, que és una persona tècnicament qualificada, i a més amb un pensament polític ben estructurat; això li he dit personalment, li repetesc ara públicament, i prengui nota, perquè crec que és el darrer bo que li diré en tot el discurs.

I també va ser interessant també perquè va introduir elements molt de fons. Vostè va dir molt clarament qui era son pare en allò polític, que era el Sr. Cañellas; ens va explicar qui era sa mare en allò social, és a dir les classes dirigents que protagonitzaren el boom dels seixanta, i a tots dos, a un i a l'altre, llançà un doble missatge: Un missatge de fidelitat: "tranquils, som inequívocament dels vostres" no com l'altre, que estava menys clar; i un missatge de relleu generacional, d'adaptació als reptes del futur.

I em pot creure si li dic que jo ja estic fart realment d'inversions atípiques -per emprar el seu mateix terme- m'agradaria entrar de bon de veres en el debat polític del seu discurs del dia d'ahir; d'aspectes positius en principi, però que s'hauria de concretar, com el pacte per l'ocupació; qüestions enuncades d'una manera excessivament vaga tal volta per saber quina és la intenció política que hi ha al darrera, com és el tema de l'habitatge, de la lluita contra l'estacionalitat turística.

S'ha de parlar d'absències importants del seu discurs: En política lingüística l'ús del català fora de l'escola, és a dir el que seria la normalització lingüística a tots els àmbits, silenci sepulcral -seria interessant saber les seves intencions-; el tema dels residus; el tema del 0,7. No va repetir aquell tímid compromís del 0,7 durant aquesta legislatura que va fer el Sr. Soler.

I també s'ha de debatre, naturalment, de temes en els quals hi ha diferències profundes: Amb el tema de l'autogovern, miri, vostè ahir va simplement descarrilar quan diu "durant aquesta legislatura ens equipararem a les comunitats històriques" -Jo, absolutament nerviós a ca meua davant el televisor- "i això ens vendrà dels pactes del PP a nivell d'estat amb les formacions nacionalistes". Això què és? De les formacions nacionalistes i el pacte amb el PP no ens vendrà una equiparació amb les comunitats històriques. Aquesta equiparació només pot venir d'una reforma estatutària. I vostè ho puja aquí, i ens diu quan i com pensa presentar un projecte de reforma d'Estatut, o tota la resta són cançons?

Hi va haver elements de confrontació quan ens parla de finançament públic i gestió privada en la sanitat. Això és un element molt de fons; ja n'hi haurem de parlar, d'això; això és socialment enormement regressiu, ai d'aquells pobres que tenguin malalties no rendibles!

i a més tradueix un menyspreu cap a allò públic, que nosaltres evidentment no compartim.

Amb el tema territorial vostè fa formulacions d'intencions que sonen bé, com sonen bé les hipòtesis de directrius d'ordenació territorial de l'anterior govern, però realment vostè es mou dins una realitat virtual, perquè la realitat autèntica és la pressió urbanística ferotge que hi ha en aquesta comunitat; i què feim amb això? I la realitat, com li exposava molt bé la Sra. Munar, és quina repercussió tendran, per exemple, mesures que acaba d'adoptar el Govern del Partit Popular a nivell d'estatal amb el tema del sòl urbanitzable.

I així com vostè va reivindicar els seus pares, protagonistes, insistesc, del boom turístic, com a Esquerra Unida també ens agradaria aquí reivindicar els nostres pares, és a dir aquells treballadors que estaven 14 hores als hotels fent feina, dormien als soterranis, i estaven en condicions tan precàries que són la causa que les pensions en aquesta comunitat siguin més baixes que a la resta de l'Estat.

En definitiva, li dic ben sincerament, m'encantaria entrar en aquest debat, però fer-ho no només seria oportú, és que seria profundament deshonest entrar en aquest debat; perquè, en contra del que vostè acaba de dir, el que vol saber la gent que ens mira i ens escolta no és l'abast de les nostres diferències programàtiques, no en aquesta investidura, Sr. Matas. El que vol saber la gent és per què, com a ciutadans d'aquesta comunitat, estan sotmesos al càstig una altra vegada d'un govern interí i d'una tercera investidura en el termini d'un any. Això és l'explicació que volen que surti d'aquest debat. I vostè, tan neoliberal com és, i tan intel·ligent, ahir no va ser honest quan defugí aquest tema i es va limitar a dir que sí, que això és una investidura atípica, -tanta sort que ho va reconèixer- que hi havia hagut problemes entre l'ex-president Soler i el grup parlamentari, però que ara es tractava de deixar de fer política amb minúscules, de fer baralles entre polítics, i que es tractava de fer feina, molta feina per bé d'aquesta comunitat.

O sigui, que fins dia 28 de maig sí que es fa política amb minúscules, fins dia 28 de maig sí que es fan baralles entre polítics, fins dia 28 de maig sí que feim reunions conspiratives per carregar-nos l'anterior president. Però ara que vostè és candidat, ara s'ha acabat de reunions conspiratives, i ara *pelillos a la mar* i anem per feina... Home, Sr. Matas, això no és honest ni és seriós, i el que és pitjor, no es correspon amb la realitat, perquè la realitat és que la seva voluntat política no es transformarà en fets concrets, la realitat és que el Grup Popular no es posarà a fer feina com si aquí no hagués passat res. La realitat és que la crisi continuarà, i la realitat és que vostè serà una de les primeres víctimes d'aquesta situació.

I no prengui la nostra advertència a benefici d'inventari, perquè n'hem fetes d'altres a anteriors investidures que han estat bastant encertades. Recordi-se'n, per exemple, a la investidura del Sr. Cañellas el que li vàrem dir, li vàrem dir "això no és un debat ni una votació d'investidura normal, en

primer lloc perquè es produeix dins un clima polític enrarit, marcat pels casos de corrupció; i en segon lloc perquè una investidura és un debat per un programa de govern de quatre anys, i jo tenc la convicció" -li deia- "que si vostè és investit avui capvespre, el més probable és que no arribi a l'any '99, ja sigui per l'acció de la justícia, o sigui perquè el seu propi partit consideri a un moment determinat que el *caso Baleares* pesa excessivament sobre les expectatives electorals del Partit Popular". Tres setmanes va durar, tres setmanes.

I a la investidura del Sr. Soler, el juliol de 1995, Esquerra Unida va fer dues afirmacions: "S'ha dit que vostè és un interí, una titella del seu antecessor, i jo del seu discurs, de les seves manifestacions i de les seves entrevistes deduec que vostè no té cap gana ni de ser interí ni de ser una titella". Però també vàrem valorar el discurs del Sr. Soler de presa de pèl -m'enrecord del terme- perquè ell com vostè, Sr. Matas, no va ser sensible al caràcter anòmal de la seva investidura i es va dedicar a fer un resum del programa electoral del Partit Popular en lloc de -cit textualment les meves paraules- "donar la seva visió de la tremenda crisi política que ha sacsejat aquesta comunitat, de la manera com pensa resoldre aquesta crisi política, i de quines mesures pensa posar en marxa perquè aquesta crisi ni es perllongui ni es repeteixi". "Dit amb altres paraules" -afegia més endavant- "el Partit Popular ens ha ficat en aquesta lamentable situació, i ni des de la direcció del partit, ni des del seu candidat a la presidència hem pogut sentir, si em permeten l'expressió, ni examen de consciència, ni acte de contrició, ni propòsit d'esmena". I acabava dient-li al Sr. Soler: "El problema es que les crisis polítiques quan es tanquen en fals solen tornar a repetir-se, i com que aquesta crisi es tanca clamorosament en fals, aquesta crisi tornarà a reobrir-se en un termini de temps no massa dilatat", deu mesos. Això ho vaig dir fa deu mesos, i evidentment es va complir, i ho pot assumir en aquest moment paraula per paraula. Es pot aplicar el conte, Sr. Matas, paraula per paraula, i a mi m'agradaria que vostè i que el Grup Popular tengués el valor, conjuntament amb aquesta cambra, davant aquest mirall, de reflexionar conjuntament sobre per què estam aquí i sobre com podem evitar que aquesta situació es reproduïxi, que això és encara el més lamentable, això ja no ho podem evitar; que això continuï, tal volta sí. I això és la nostra responsabilitat, és la responsabilitat del seu grup, i és fonamentalment la seva responsabilitat personal.

Aquí no s'ha estat honest quan s'han intentat explicar les raons de la dimissió del Sr. Soler -bé, aquí ni s'han intentat explicar- a través dels mitjans de comunicació. El portaveu del Grup Parlamentari parla d'actituds que han provocat certes dificultats d'enteniment amb el Grup Parlamentari. Certes dificultats. Vostè mateix diu -cit textualment de la premsa-: *Soler ha fallado más en las formas que en el programa*", i abunda -un altre diari- que és un problema de ritme i de forma de

gestió. Li aconsell que es matriculi a una escola de "lambada", perquè si torna a perdre el ritme, resulta que tindrè una quart: investidura.

S'ha esgrimit la manca de consulta al Grup sobre la remodelació del Govern, però, com qualque diputada del seu propi grup, en un tret de sinceritat que l'honra, ha dit "mai no ens havien consultat cap remodelació del Govern". La veritat és que és una explicació, totes les que s'han donades, les seves aquí insuficients, les altres són poc serioses; i així no es va endavant, així no es pot funcionar. Necessitam saber què ha passat per intentar evitar que es reproduïxen.

La realitat és que hi ha hagut una combinació de dos factors: Una, l'acció de govern, que en definitiva és ver que no s'ha apartat del contingut essencialment d'aquest programa, però que sí ha despertat inquietud en dos grans sectors, el propi Partit Popular -tema d'incompatibilitats, tema de normalització lingüística-; i en el si, naturalment, de *lobbies* de pressió propers al Partit Popular, a veure què faria Ina Martínez amb el Pla d'ordenació de l'oferta turística, quin seria -es demanava el Sr. Nigorra- l'abast real de les Directrius d'ordenació territorial. I realment aquí entram en el fet que per entendre què passa en aquesta comunitat no podem limitar-nos a veure qui està assegut en aquesta cambra. Hi ha molta gent que no està asseguda, i que lamentablement té un pes enorme dins el que passa en aquesta comunitat. S'ha dit moltes vegades que el Sr. Cañellas era l'amo, però tothom sap que l'amo no és el propietari de la finca, el propietari de la finca és un altre, el propietari de la finca és el senyor, aquí hi ha molt de senyors amb llinatges concrets, els Nigorra, els Fluixà, els Barceló, els Escarrer, que tenen moltes claus del que passa en aquesta comunitat.

Quan les coses es desbaraten, surten, de maneres de vegades graciosa: "*Un alto hotelero*", segons la premsa, quan es va plantejar el tema de la renovació de la Conselleria de Turisme, diu, concretament a la premsa: "*Si nos reunimos por el convenio, ¿cómo es que no lo hacemos por el nombramiento del conseller?*". Abans tot s'arreglava en el Diplomàtic amb el Sr. Cañellas; ara han canviat els temps, i al pobre home no se li acudeix una altra cosa que una reunió d'hotelers per veure qui és el conseller. Fixau-vos com va la cosa, i el Grup Parlamentari encara reivindicant que se'l consulti. Segon factor, i molt important, lògicament, la lluita pel poder entre diferents faccions, una que havia quedat marginada fins ara, el vergerisme; i una altra que és, òbviament, el Sr. Cañellas.

Hi havia altra possibilitat, difícil, però possible. En tot cas l'altra possibilitat passava per no fer una política de paliatius, i rompre radicalment amb la dinàmica anterior. Es necessitava immediatament després de la investidura del Sr. Soler un nou govern, no el govern heretat del Sr. Cañellas, i una nova direcció al partit que sustentava aquest govern, efectivament amb el suport del Partit Popular a nivell d'estat. I aquí s'ha de dir molt clarament que el Partit Popular a nivell d'estat té una enorme responsabilitat del que passa aquí, i que aquí estiguem en una tercera investidura.

No m'agrada, evidentment, reivindicar intrusions de direccions estatals, lògicament; però quan un té poder, quan un no deixa a la formació política de les Illes Balears del PP ni elegir la data d'un congrés, quan en peregrinació humiliant se'n va el candidat a president a demanar vist-i-plaus a Madrid en un viatge que serà històric, quan un té tant de comandament, té molta responsabilitat també; i el Partit Popular a nivell d'estat l'ha exercit pèssimament; l'únic que li ha preocupat és que no sortissin als telediaris a nivell d'estat. Per cert, alerta, que es torna a sortir als telediaris a nivell d'estat, i qualcú surt a les fotos, i li tornarà a caure qualque troncada. Advertència. Però ha estat l'únic que els ha interessat, de cap manera entrar en el fons de la qüestió, i això és una greu responsabilitat del PP a nivell d'estat.

El remei, en definitiva, era una ruptura nítida amb determinats elements del passat, amb el suport de la direcció estatal del PP, noves polítiques, noves persones i nou tarannà. Això no s'ha fet, i ara vostè, Sr. Matas, que el que aquestes forces del passat ens proposen com a candidat, ve a dir-nos que anem per feina. La nostra tesi, Sr. Matas, és que això no és admissible, que vostè no té legitimitat per demanar la investidura d'aquesta cambra, que, com he dit abans, la inestabilitat política i institucional continuarà, que la crisi es reobrirà, i que en aquestes circumstàncies allò més adient és convocar unes eleccions anticipades.

Sobre la il·legitimitat de la seva petició, jo crec que l'argumentació és senzillíssima. Ja la investidura del Sr. Soler significava que el producte electoral que el Partit Popular havia venut als ciutadans el maig del 95 era un producte adulterat, era un producte caducat, era un producte inservible. La seva investidura, Sr. Matas, significa que hi ha importants diferències al si del partit sobre l'aplicació del programa electoral, i una manca de cohesió evident en el grup majoritari. Qualsevol d'aquestes circumstàncies podria significar la dissolució de la cambra. La combinació d'aquestes dues circumstàncies és un argument demolidor dins la lògica parlamentària més elemental a favor de la dissolució del legislatiu i la convocatòria d'un es eleccions anticipades. Evidentment des del punt de vista jurídic i des del punt de vista formal vostès poden rotar cada tres mesos per aquí; podem fer una investidura -miri, a cadascú li tocaria una temporada-, això és formalment possible, jurídicament possible, però políticament insostenible. I en aquesta situació ens té; és una situació legal la d'avui, però és una situació il·legítima des del punt de vista democràtic.

I la tensió continuarà, Sr. Matas, per cinc raons fonamentals, que molt breument esmentaré: Una, perquè estam més hipotecats que mai amb el passat en un tema tan sensible com el tema de la corrupció. En el debat d'investidura del Sr. Cañellas, ell em va retreure i em va dir "no hi ha cap imputat en aquesta denúncia que heu presentat". Ara en veig dos, d'imputats. I el

president del Partit Popular a les Balears diu "sí, però no podem actuar perquè hi hagi imputats, perquè ara, així com està el partit, això seria considerat una persecució". Home, això no són coses que depenguin de la conjuntura interna del partit. Aquestes coses són molt de principis, si s'ha d'actuar, s'actua, i si no, no. Que té que veure si s'entendria com una persecució? Però és que vostè, Sr. Matas, candidat a la presidència d'aquest govern autònom, és encara pitjor: vostè em trenca no només el discurs del Sr. Huguet, no només el discurs teòric de la responsabilitat política del Partit Popular a nivell d'Estat, vostè em torna a la sentència judicial pura i dura, i està així als papers, està així en entrevistes recents que li han fet a la premsa. Això és estar presoner del passat en temes de corrupció. Però com que les coses no són com un vol, sinó com són, ara li plantejaré un petit dilema interessant: El Sr. Berastain mai cau de travesses sobre futurs governs, ni dels governs. No sé a quin sant s'acull, no sé què sap, no sé què li passa, però no cau mai de cap travessa. No ha caigut ni tan sols de les seves pròpies travesses. Ara el mantindrà com a conseller? És una possibilitat, però *Génova se va a enfadar*; i si no el manté a la travessa perquè està imputat, naturalment la lògica més elemental, allò que vostè no podrà explicar als ciutadans és per què no es pot ser conseller per ser imputat, i es pot ser president del grup parlamentari. Bé, *no me conteste ahora, hágalo después de la publicidad*.

Segon punt, també hi haurà inestabilitat perquè el pacte Cañellas-Verger és un pacte essencialment inestable. Jo no m'estendré, tenc aquí riuades de cites que ho avalen, però això ja és llegendari. Els dos pilars sobre els quals vostè cadascun dels seus peus són dos pilars que estan a punt per la batalla immediata, si és que no l'han començada ja una mica *sotto voce*. És ver que l'estrella del Sr. Cañellas és declinant; entre el Sr. Verger, entre Madrid i els jutges, jo crec que donaran bon compte, en un termini no excessivament llarg, però encara pot donar molta guerra; i en aquesta guerra, puc assegurar-li que una de les primeres persones que estaran a les llistes de baixes serà el Sr. Jaume Matas.

Tercer factor d'inestabilitat: Realment el partit com a tal, que hauria de ser l'àmbit de resolució natural dels conflictes, o està mort, o si no es vol un terme tan tort, està greument ferit. I això no ho dic com una valoració, que tal volta seria desagradable, des d'un altre partit; i que evidentment no faria si les circumstàncies no fossin excepcionals. Ho sustentaré sobre fets absolutament objectius, i sobre declaracions dels seu propi partit. Miri, jo no sé què va durar la reunió a Can Forcades, no sé què va durar la reunió a l'Ajuntament, no sé exactament què va durar la reunió del Grup Parlamentari; la reunió del Comitè Executiu per donar el vist-i-plau a tot això, és a dir la reunió orgànica de la direcció del partit, quinze minuts. És un partit que no pinta una regadora, això és evident. Hi ha lideratges que són fàctics. Sra Cava de Llano: "*el líder es Cañellas*"; Sr. Fageda: "*ni Matas ni Soler tienen la autoridad de Cañellas*"; el propi Soler, cadena SER: "*quien manda es Cañellas*"; una altra diputada: "*hay una ruptura total entre la cúpula del partido y la militancia*" (*mejor para la militancia*); el Sr. Escudero, antic senador per

Menorca: "*el partido se ha convertido en una selva donde vivir equivale a matar, y esto no puede seguir así*". I evidentment en aquest deliciós clima s'han perdut les formes i el sentit de la lleialtat més elemental: i -lament haver-li de dir, Sr. Matas- vostè n'és una expressió. No es pot acceptar formar part d'un Govern, i al cap de vint-i-quatre hores votar a favor d'una moció de censura per a aquest govern. Això no pot ser, això és jugar totes les cartes, això no és lleialtat de cap manera. N'hi ha d'altres, el Sr. Fiol també, de l'Ajuntament, que li va saber molt de greu la qüestió del Sr. Soler, però que també ara està perfectament disposat a ser conseller. Això és com aquell pintor que li sortia una cosa rara, i li deien "i això què és", i deia "no ho ser, si surt amb barba *San Antón*, i si no *la Purísima Concepción*"; doncs exactament el mateix, tant és, la qüestió és ser conseller. No pot ser, home, no pot ser.

I cinc: Vostè és un candidat disminuït i vilitat, i per tant amb poques condicions per exercir un lideratge que pugui ajudar a sortir de la crisi. El Sr. Mari Tur, com a portaveu del Partit Popular en el debat d'investidura del Sr. Soler, li va dir textualment: "Sr. Soler, no us sentiú captiu de ningú. Ningú no us vol captivar. Volau per damunt de les misèries humanes". S'oblidà d'advertir-lo que a base de volar li farien tir al colomí: "pam", i als deu mesos s'hauria acabat el Sr. Soler. Però és que a vostè ja ni el conviden a volar. De tota manera, valdria més que no ho fes, en tot cas. I el Sr. Verger, un dels seus pilars, ja li diu "el Sr. Matas ha de prendre bona nota del que ha passat al Sr. Soler", més clar, aigua. El PP de Menorca el tenim vigilant en les seves actuacions: "*Los soleristas dicen que no tolerarán a sus atrás en ordenación del territorio, ordenación turística, diálogo social, y política cultural y lingüística*"; i ens trobam davant l'anunci que senta un precedent impensable fins ara de possible indisciplina de vot en el seu grup parlamentari.

Jo resumesc ja per acabar. El Sr. Soler va fracassar perquè, tenint clarament la visió que era necessari trencar amb el passat, o no va saber, o no va voler, o no va poder fer-ho, ni radicalment ni en el moment oportú. Si vostè ara fos el Sr. Soler, si vostè ara volgués trencar amb la situació anterior, la veritat és que les condicions són encara molt pitjors que les que va trobar el Sr. Soler, són aquestes condicions, aquestes cinc circumstàncies que jo li acab de descriure. Però és que el més dramàtic de tot és que ni tan sols val la pena que ens plantejem la pregunta. No té sentit plantejar-se si vostè té la visió o el coratge suficient per trencar amb la situació anterior, per trencar amb el passat. El problema és que vostè és el passat, vostè és el candidat proposat per les forces resistencials del passat per presidir aquesta comunitat autònoma. Això és el més dramàtic i el que el desqualifica d'una manera més radical per obtenir la confiança de la cambra.

I que consti que -miri, això serà una altra floreta amb què no comptava- personalment em sap greu, perquè no hauria de ser la circumstància per la qual vostè ascendís dins la seva política, de veres. Em sembla una cremació indigna de vostè, em sembla lamentable que s'hagi prestat a aquesta maniobra, però sobretot -i de veres també- no em preocup tant per vostè com em preocup per aquesta comunitat autònoma, que està condemnada a continuar vivint una situació d'instabilitat.

La recepta, com he dit abans, és perfectament clara: no radical i conseqüent a la corrupció, no a l'estèril lluita partidista o de grup, sí a l'honestedat, sí a la seriositat, sí al sentit de la responsabilitat, i sí a una altra manera de fer política. I aquesta recepta de "sís" i de "nos", Sr. Matas, vostè ni la sap cuinar, ni li deixarien cuinar, ni en té els ingredients: miri si estem malament. I per tant des d'Esquerra Unida, per això mateix, consideram que és imprescindible que els ciutadans recuperin el control de la situació, que tornem la paraula als ciutadans d'aquesta comunitat, perquè des de les urnes, perquè tranquil·lament, perquè democràticament decideixin qui i com ha de governar en aquesta comunitat, perquè democràticament i tranquil·lament obrin de veres una nova etapa política serena, de normalitat democràtica, i on es pugui dur endavant el debat polític, institucional, econòmic i social. Aquesta és la decisió real, i aquest és el sentit real del vot real que emetrem tots els diputats i diputades avui de capvespre en aquesta cambra. O li donam l'esperança a la gent d'una nova etapa, d'un tall radical amb el passat, o l'enfangam amb la continuació de les mateixes coses. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. En torn de rèplica té la paraula el candidat a la presidència de la Comunitat Autònoma, Sr. Matas.

EL SR. MATAS I PALOU:

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Grosske, en primer lloc vull dir-li els meus millors desitjos per la seva ràpida recuperació, i que em sap molt de greu que hagi de patir en un moment com aquest una malaltia com la que vostè té en aquest moment. Que es recuperi.

Vull agrair-li les seves poques al·lusions en el que realment ha estat un debat d'un discurs programàtic i d'un discurs d'investidura; dir-li que jo crec que vaig exposar -o ho vaig intentar-, i crec que vostè degué tenir oportunitat, des del televisor naturalment, de no perdre precisament quin era el contingut real d'aquesta línia programàtica, i aquesta línia programàtica pot ser de tot, menys potser una línia programàtica que no intentàs donar una visió global, de conjunt, i el més específica possible de quines eren les línies d'actuació concretes que jo i el meu partit, el Grup Parlamentari Popular, proposàvem aquí, avui en aquest debat, que per moltes que els doni és el debat democràtic que hem de tenir aquí, el debat d'investidura, el debat d'un programa,

el debat d'una proposta d'un president del Govern, per aquest període que resta de legislatura, i és el que esperen i el que necessiten els ciutadans. Vaig explicar que efectivament era una investidura atípica. Em sap molt de greu, però em cregui que és el seu problema si vostè està fart d'aquestes investidures. És un problema que nosaltres patim, i un problema del qual som conscients.

Vaig explicar el que creia que era per a mi més important dins el camp de la llengua, i crec que vaig posar tot l'èmfasi que calia posar en el tema de l'ús de la llengua, per damunt del que era el nom, i aquest era el sentit: l'ús de la llengua i l'aplicació de la legislació en l'ús de la llengua com un factor molt important i molt preocupant per a nosaltres. Vull dir-li que em sap greu corregir-lo, però vaig assolir el compromís del 0,7%, i el vaig assolir d'una manera a més específica i taxativa. El que sí vaig afegir al compromís del 0,7% és que em preocupava més que assolir el compromís del 0,7%, què es feia aquest 0,7%, de que servia aquest 0,7%, i en definitiva a on anaven a parar aquests doblers que els ciutadans paguen amb impostos, que surten de les seves butxaques, per què serveixen, què aconseguen i a on van a parar.

L'equiparació amb les comunitats històriques, efectivament crec que ha de ser un camí, que ha de ser una voluntat de poder aprofitar aquesta oportunitat que es presenta a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears amb aquesta legislatura, i tal vegada amb una altra, aprofundir d'una forma qualitativa molt important, tant pel que fa a l'assumpció d'un nou sostre competencial, amb les reformes que faci falta fer per assolir aquest sostre competencial, legislatives i de qualsevol tipus, i amb la diferenciació qualitativa que pot suposar el canvi de la introducció de la corresponsabilitat fiscal, i per tant l'autonomia financera dins aquest desenvolupament de les comunitats autònomes.

Crec que també vaig expressar d'una manera molt clara, i li deman que no intenti llançar, almanco en aquestes qüestions, en les altres i en les que vénen darrera comprenc que és el seu ofici i que és la seva voluntat llançar aquests tòpics, aquest missatges, aquest titulars de premsa en definitiva; però en aquestes qüestions que són serioses, qüestions que crec que són importants per als ciutadans, no intenti llançar tòpics com "ai d'aquell malalt que tenguí una malaltia greu", perquè el meu discurs no anava per aquí ni moltíssim manco, tot al contrari, defensàvem un model de gestió de sanitat finançada públicament però amb gestió privada; finançada públicament, per a tothom, sense renunciar a cap quota assolida del benestar. I això ho vaig expressar de forma taxativa en aquell llarg discurs, com diuen, precisament per deixar clares aquestes qüestions. El que vull és, la nostra intenció és prestar, optimitzar els recursos que tenim per precisament atendre aquest servei públic que ens preocupa molt, que és el servei públic sanitari. I precisament creim que aquest, el nostre model de

gestió sanitària és un model que pot ajudar a gestionar millor aquests serveis, i per tant pot assegurar a aquells malalts que tinguin malalties no rendibles que seran atesos, i seran ben atesos pel finançament públic, sigui quin sigui el ciutadà que ho pateixi.

En el tema de l'urbanisme, jo crec que vaig ser molt clar, però no tenc inconvenient tampoc en repetir-ho. Crec que és clar que vaig explicar la importància que per a nosaltres tenien les Directrius d'ordenació del territori, la importància que tenia fer aquesta divisió en dos tipus de territori, el que eren aquestes zones toves i el que eren aquestes zones dures, el que eren aquests espais protegits i el sòl rústic en general, per entendre'ns, que havíem de defensar a ultrança, que havíem de ser extremadament rigorosos en la seva conservació, i l'important que era actuar en aquestes zones dures, i quin tipus d'actuació creïem que nosaltres havíem de fer en aquestes zones dures. Però el que no puc admetre és que s'intenti apropiat d'una bandera que és de tots els ciutadans de les illes, la preocupació pel territori no és exclusiva seva, ni de cap partit. La preocupació pel territori, la sensibilitat, si em permet fins i tot, per l'ecologia és un patrimoni de tots els ciutadans de les Illes Balears, perquè els ciutadans de les Illes Balears senten precisament la necessitat de la limitació territorial d'una persona que viu a un territori insular, i que no viu a un gran continent.

Vull dir-li que baix cap concepte -i també vostè, esper que sense cap mala intenció, ho ha volgut cap al seu costat- jo vaig reivindicar els meus pares. No senyor, jo vaig reivindicar els seus pares, també, naturalment, digui vostè el que digui. Vaig parlar de la generació dels nostres pares, de tots, sense excepció, d'aquesta generació que vostès -i permeti'm en general han menyspreat: i jo no en menyspreu cap, ni els que eren empresaris ni els que eren treballadors, cap, perquè crec que entre tots varen fer quelcom de què podem estar orgullosos.

No he dit, i també ho he negat, que fins ara no s'hagi fet feina. He dit que s'havia fet feina. La sensació externa serà una altra, però ho he dit, i més ho he recalcat en diverses ocasions, que amb el govern anterior s'havia fet feina, i molta. No em posi, per favor, en la meua boca paraules que no he dit. De qualsevol manera no cregui que per a nosaltres no és preocupant aquesta situació que tenim. És una situació extrema i és una situació que no hem volgut. Crec que tot el Partit Popular està preocupat per aquesta situació i pel preu que hem de pagar per aquests canvis. El ciutadà lògicament ha d'estar descontent, ho comprenem: i tots en el Partit Popular compartim aquesta preocupació.

Jo voldria contrarestar les seves extraordinàries habilitats de bruix, de prestidigitador, perquè la veritat és que vostè ha fet un repàs exhaustiu, documentat de quina ha estat precisament la seva habilitat de predicció. Esper que s'equivoqui, esper que estigui desencertat, i esper, si em permet, que dediqui els esforços i la seva extraordinària intel·ligència per fer coses, si em permet, més positiva, per presentar propostes d'actuació, de feina, que puguin contribuir, entre tots, al

fet que siguem capaços que aquest parlament i els polítics que estam aquí reunits, siguem capaços de fer coses reals pels ciutadans i de, realment, millorar la realitat socials que ens envolta.

Comprenc la seva inquietud pel que passa en el Partit Popular, però jo li he dit abans, al Sr. Balanzat, i li puc tornar a repetir a vostè, que se m'ocorr, encara, una altra solució: no només que s'afiliï al Partit Popular, sinó que fem el congrés del Partit Popular aquí a dins, perquè és que, vostè, té més preocupació per allò que passa dins el Partit Popular que pel que està passant a la societat i en el carrer; vostè té més esment al tems que dura el nostre comitè executiu, que és nostre, no és seu, i que ha de durar el temps que nosaltres creguem, i l'hem de fer com nosaltres ho considerem: i són els nostres militants qui ens han de passar comptes, i són els nostres militants qui han de creure quins són els mecanismes que s'han d'arbitrar dins el partit, d'organització i de direcció.

Jo no li admet que vostè digui que no tenim legitimitat. La tenim tota, la tenim tots, i jo comprenc que vostè no tengui altra forma de vorejar un estat de dret que la d'intentar qüestionar-lo permanentment per la via política. És la seva solució. Desestabilitzar. Comprenc, puc comprendre, no entendre, lògicament, però puc comprendre que no tengui altra sortida, per aplicar les seves línies programàtiques, que vostè hauria de defensar, d'actuació cap a la societat, que intentar, precisament, desestabilitzar i vorejar l'estat de dret. No, No ens hi trobarà. L'estat de dret és el que hi ha, és el que està a la Constitució i és el que està a les nostres lleis, i per nosaltres és essencial, el respecte i el compliment d'aquest estat de dret. Per tant, no parli de legitimitat. No parli, si em permet, del que passa a Gènova, ni del que farà Gènova, ni del que farà el Partit Popular.

Vull dir-li que puc entendre aquesta preocupació seva per la situació interna del Partit Popular. Crec que compartim aquesta sensibilitat, però que no és el lloc ni el moment, en aquests moments, de parlar dels problemes que pot tenir, que hagi pogut tenir, un partit polític. Existeixen mecanismes i existeixen els llocs adients per tenir aquesta discussió, i no es preocupin, que el Partit Popular sap, perfectament, i n'és conscient, quina és la seva situació, quina ha estat la seva problemàtica, i no es preocupi, que estam per això, per intentar solucionar-la i passar pàgina, intentar, des de la unitat, fer complir aquest programa electoral que ha tengut el suport majoritari dels ciutadans d'aquestes illes.

Intenti, si és possible, corregir aquesta imatge que donam, des d'aquesta tribuna i des d'aquest Parlament. Li deman que sigui capaç de discutir programes. *Programa, programa, programa*. I això no ho diuen a Gènova. Li deman que sigui capaç de donar una oportunitat, lògicament, a aquest candidat, i de saber si serà capaç o no d'aplicar aquestes línies programàtiques que ha

exposat aquí. Vostè no és qui per fer un judici de valor dient que som el passat. Jo vull fer feina i dic que no a la corrupció tant o més fort que vostè, i dic que hi ha d'haver una altra manera de fer política, efectivament, però també hi ha d'haver una altra manera de fer oposició. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. En torn de contrarèplica, té la paraula el Sr. Eberhard Grosske.

EL SR. GROSSKE I FIOU:

Gràcies, d'entrada, pels seus bons desitjos de recuperació.

La veritat és que la rèplica amenaça ser més curta que el meu desplaçament de la trona a l'escó i viceversa, perquè aquí, clarament, hi ha dos debats: hi ha el debat que vostè vol fer i jo no vull fer, i hi ha el debat que jo vull fer i vostè no vol fer, amb la qual cosa les zones de coincidència són, més aviat, escasses. Jo seré més radical que vostè i m'empassaré les ganes que tenc de replicar-li en temes com la sanitat, o en temes com l'autogovern, perquè li he dit, al principi de la meua intervenció, que això és un debat que no és el d'avui; jo no el vull fer i no el faré.

Vostè està en el dret parlamentari, òbviament, i polític, de defugir aquest debat. Lògicament, ni jo, ni Els Verds, ni cap grup parlamentari el pot obligar. El que vostè no podrà defugir, Sr. Matas, és la realitat, i la realitat l'espera tot just quan vostè surti d'aquesta sala i comenci la nova etapa i a moure's dins la nova situació. Allà es toparà amb una realitat i la realitat és bastant més tossuda que jo, té més recursos coercitius que jo, té més capacitat reglamentària que la que em dona, a mi, el Reglament d'aquesta cambra i, amb aquesta realitat, vostè es toparà. Una realitat que a mi, jo li asseguro, no m'agrada gens ni mica ni investigar ni estendre'm més sobre ella. Si vostè creu que és agradable començar a repassar dossiers de premsa i fer cites tan interessants com les que he fet abans de persones del Partit Popular, començar a furgar que si ha dit el comitè executiu i tal... s'equivoca completament. Estic fart d'investidures típiques i això és un tema que m'interessa, més aviat, poquíssim. Però, darrera això, hi ha la seva investidura; darrera això hi ha la dimissió del Sr. Soler, i darrera això hi ha la possible inestabilitat política d'aquesta comunitat. Per tant, no tenc més remei que parlar d'aquestes coses.

No em digui que voreig l'estat de dret. No em posi nerviosos, Sr. Matas. Jo em puc equivocar, políticament, puc fer una exposició més bona o més dolenta, som novell, no tenc massa carreres i *tal y cual*, però no m'acusi de vorejar l'estat de dret. Som una persona que sempre ha defensat els valors democràtics, sempre ho he fet amb el millor dels esperits i, evidentment, mai, mai se m'ha ocorregut ni he fet utilitzar un càrrec públic per a una influència o per la comissió d'un delictes. No em posi el dit dins la boca, que, a més, ja no hi ha lloc, perquè, en definitiva, ja no tenc un altre torn; és a dir, que és igual.

En segon lloc, el tema de la legitimitat. Potser, en lloc de tant de manual d'economia, un petit manual de política no li vendria bé?, perquè allò de la legitimitat és una qüestió que no té a veure amb la legalitat. Jo no he dit que vostès, amb aquesta investidura, estiguessin vulnerant ni l'estat de dret ni la legalitat; la legitimitat és un concepte molt més ample que tot això, que va més enllà de la lletra de les lleis, que va d'acord amb l'esperit de la llei, i l'esperit de la llei diu que el seu número -sis- d'una candidatura, en principi, no és el candidat més adient per a la presidència d'una comunitat autònoma. Vostè anava de número sis; cap de les persones que va votar el Partit Popular el 1995 es podien imaginar que vostè acabaria com a president d'aquesta comunitat. I si hi acaba el suplent, de president d'aquesta comunitat?, serà legítim, també? Home!, un poc de seriositat.

L'habilitat d'endevinar el futur. Jo potser he tengut una petita vanitat a l'hora de repetir segons quin tipus de prediccions. Era perquè se les prenguéu seriosament, les que jo li feia, a vostè; fonamentalment era perquè se les prenguéu seriosament. I tant de bo, i ho dic de bon de veres, tant de bo m'equivoqui en les meves prediccions d'avui, tant de bo m'equivoqui; m'agradaria equivocar-me. Això ho sabrem d'aquí a uns mesos, però, si no m'equivoco, prengui nota d'una cosa, Sr. Matas, el responsable de la nova situació seran tots aquells que hagin votat, avui, la seva investidura i, molt especialment, el responsable serà vostè. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per tancar la qüestió, Sr. Matas, vol fer ús de la paraula? Té vostè la paraula.

EL SR. MATAS I PALOU:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. La meua intervenció també serà breu. Vull dir-li, senzillament, que jo venc a fer feina. Ho he dit i ho repetesc; li repetesc a vostè, amb seriositat i amb rigor i, em cregui, aquesta és la intenció cabdal, de poder posar tot el meu esforç a complir el que he intentat explicar aquí.

Vostè diu que la realitat és distinta, i vostè diu que la realitat ens empresonarà. Jo li dic que la realitat és la realitat que hi ha en el carrer; i jo li dic que la realitat no tan sols és la nostra realitat, no tan sols és la realitat de quatre polítics que puguem estar aquí dins tancats, avui i ara. La realitat, Sr. Grosske, i vostè ho hauria de saber millor que jo, és la realitat dels problemes que hi ha en el carrer, no de quatre bregues de polítics. La realitat, Sr. Grosske, és la que està esperant allà a fora que nosaltres facem feina per resoldre aquests problemes que existeixen. I aquesta és la realitat. Però jo, a diferència de vostè, li dic amb tota l'humilitat del món, perquè, em perdoni, sense cap tipus d'ànim pejoratiu, la jornada d'avui matí va d'il·luminats; vostè ni és qui per

fer el judici final, ni és qui per dictar el que està bé, el que està malament, el que és la realitat i el que no és la realitat. I li dic sense cap ànim d'ofendre'l, em cregui.

Un manual de política, no el pot fer vostè. I si vostè, a més, efectivament, em pogués ensenyar política, que segurament me'n pot ensenyar, i molta, hauria de saber que allò que trien, parlant de legitimitat, allò que elegeixen els ciutadans d'aquestes illes són diputats, són representants; no estam en un règim presidencialista, no ho és. Els ciutadans elegeixen diputats i després són els diputats qui elegeixen aquest president. Jo crec que vostè, si em permet, només fa de l'ètica la seva estètica: i res més. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Matas. I arribats a aquest punt, s'aixeca la sessió fins avui capvespre a les quatre i mitja. Moltes gràcies.

Bones tardes, senyores i senyors diputats. Prec que guardin silenci.

Recomença la sessió amb la intervenció, per part del Grup Parlamentari Nacionalista-PSM, del seu portaveu, Hble. Sr. Pere Sampol. Té vostè la paraula.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, Sr. Matas... En condicions normals hauriem començat així el discurs de resposta al candidat a la presidència. En el cas d'avui, però, en dirigir-nos al candidat a la presidència hem d'afegir, Sr. Matas, Sr. Cañellas, Sr. Verger... quin de vostès investirem President de les Illes Balears, de veritat? Formalment, el Sr. Matas sembla que serà elegit President de les Illes Balears i el Sr. Verger confia en què a la fi es farà realitat el seu somni, esser designat hereu a la presidència del Partit Popular, això sí, seguint fidelment els consells del *padrí*, el Sr. Gabriel Cañellas, que des de l'ombra continuarà guiant el destí de la *família* balear.

Però ni el Sr. Matas ni el Sr. Verger comandaran en el Consolat de Mar... ni tan sols el Sr. Cañellas, perquè avui, o passat demà, senyores i senyors diputats del Partit Popular, vostès elegiran un altre president de les Illes Balears. Un president que té un nom: doblers.

Aquesta és la única explicació al joc, joc brut, d'intrigues i traïcions que ha sacsejat aquest dies el Govern balear. El mitjans de comunicació, en general, han explicat aquesta crisi culpant Gabriel Cañellas, presentant-lo com un personatge tot poderós, omnipresent, que controla tots els moviments polítics del seu partit i, de rebot, de les principals organitzacions empresarials.

I al Sr. Cañellas sempre li va anar bé, aquest paper. Ell en bravejava, de ser l'amo i afegia: "jo som l'amo i el meu senyor és el Poble. Però no és cert: ni ell és l'amo ni ho ha

estat mai, ni el seu senyor és el Poble. El Sr. Cañellas ha estat i és el cacic i el seu senyor són els doblers. Qui ha comandat durant tots aquests anys del canyellisme a Balears?: els doblers!. Els doblers d'urbanitzadors d'espais naturals privilegiats; els doblers de contractistes que viuen dels favors del Partit Popular; els doblers d'alguns empresaris que han viscut de les subvencions del Govern; els doblers dels comissionistes; els doblers d'alguns hotelers sense escrúpols que tracten els turistes com a bestiar; els doblers dels qui no tenen moral, que paguen per subornar un regidor d'un altre partit per tenir una majoria política dòcil als seus interessos. Aquests són els qui aquests anys han comandat de debò, i Gabriel Cañellas únicament era el seu instrument.

I vet aquí que ahir, ahir al matí, se'ns presenta el Sr. Matas com un aspirant demòcrata i modern del segle XXI, sense donar la més mínima explicació i obviant el context que ha propiciat el seu nomenament, que ens recorda més una confabulació a la manera més tradicional i antimoderna. Ens recorda, més aviat, alguns passatges del llibre d'Isabel Peñarrubia "Els partits polítics davant el caciquisme i la qüestió nacional a Mallorca", que descriuen el funcionament del sistema caciquil. Recomano la seva lectura a tothom que no entén el que està passant aquestes setmanes a Mallorca. En el capítol segon, Isabel Peñarrubia descriu la cadena caciquil amb aquestes paraules: "A Mallorca, el caciquisme constituïa una piràmide jeràrquica d'estrats dependents entre si, amb l'epicentre a Madrid. A Mallorca, les tres màximes autoritats eren els caps dels partits de torn en aquells anys, els liberals, els datistes i els mauristes, respectivament. A continuació venia un altre estrat, subordinat a l'anterior, format pels notables o cacics-senyors. Finalment, l'última baula de la cadena caciquista estava formada pels subcacics, o cacics pagesos, també anomenats "caciquets", que residien als pobles, i que eren els caps locals dels partits dinàstics i, sovint, feien de batlles rurals."

Avui, l'obra de Gabriel Cañellas ha reproduït perfectament aquesta estructura, això sí, adaptada a les institucions d'avui en dia: la dependència jeràrquica de Madrid, els caps de les distintes tendències, els notables que tenen gran influència, i els caciquets locals que recomanen un lloc de feina, promouen la declaració d'un interès social, influeixen per decidir la ubicació d'una gasolinera... Tota una gran estructura piramidal, política, al servei d'uns interessos econòmics.

I passa que, en un moment donat, per un accident polític provocat per una pressió dels mitjans de comunicació sobre José María Aznar, que obliga a dimitir a Gabriel Cañellas, arriba a la presidència de les Illes Balears Cristòfol Soler, el qual, unilateralment, comença a trencar aquesta dependència i equilibri de poders. Tota l'estructura de poder se sent amenaçada i, de rebot, els poders econòmics, que veuen que perden, que comencen a perdre la seva influència en les institucions. No sols

això, sinó que Soler dona a entendre que atacarà els fonaments del sistema caciquil: llei d'incompatibilitats, supressió d'empreses públiques i el seu major control... de fet, l'escàndol de Sefobasa esclata quan es comencen a canviar els sistemes de contractació. En definitiva, els notables del partit senten que perden capacitat d'influència, sense la qual el sistema caciquil queda mutilat. El que causa pànic en el canyellisme no és perdre posicions dins el Govern, sinó que Soler comença a desarmar l'estructura del poder concebuda com a maquinària electoral, com a maquinària de captació de vots. Cañellas no és, ni ho ha estat mai, un guanyador d'eleccions per la gestió de govern ni per la seva imatge personal; Cañellas guanya les campanyes electorals gràcies a aquesta immensa xarxa de dependències que, en campanya electoral, es tradueixen en una activitat frenètica de centenars i centenars de "voluntaris" que es mobilitzen per conservar el lloc de feina o per guanyar-se el lloc de feina que els han promès.

Només tenint això clar es pot trobar una explicació a la darrera crisi política del Partit Popular, que no esmentaríem si no hagues acabat amb el cop d'estat al Sr. Soler, al President de les Illes Balears; perquè encara ningú no ha contestat la pregunta clau: com és possible que el Sr. Cañellas i el Sr. Verger hagin pactat?; ningú no ha contestat. Com és possible que el Sr. Cañellas prometi la presidència del Partit Popular al Sr. Verger, si sempre havien estat enemics polítics, ancestrals, dins el partit?; com és possible que Cañellas i Verger hagin pactat, si sempre havien estat com es ca i es moix?. Aquest va ser l'error de càlcul del Sr. Soler. El darrer que podia pensar és que Cañellas i Verger, que tant s'odiaven políticament, pactassin i es repartissin els càrrecs. Què va obrar aquest miracle?, què va fer que aquests dos adversaris se donin la mà per tomar el Sr. Soler i repartir-se el poder?. Els doblers. Els doblers dels qui sempre han comandat aquesta terra: els doblers dels qui, l'any 1983, ja donaren la presidència al Sr. Cañellas dins un despatx de Madrid. Els doblers dels directius de grans empreses que volen mantenir la seva influència i la seva nissaga dins el Govern balear.

I de candidats a plegar-se a les exigències de qui mana, n'hi ha a voler dins la dreta d'aquest país. Els requisits exigits són ben senzills: ambició sense límits, oportunisme, fidelitat al qui comanda, fins que n'hi ha un que comanda més. "M'has de ser lleial, Jaume": "sempre estaré amb tu, President": vint-i-quatre hores després s'havia acabat el sempre. Verger, que el dia anterior a la presentació del nou govern, estava radiant a la fira de Manacor -l'endemà sabríem que havia situat dos partidaris en el nou govern- s'aprofitava de la desesperada necessitat de Cañellas negociant d'esquenes de Soler. La reunió del Grup Parlamentari, el *paripé* en el qual no havia de participar el Sr. Verger, consumava la submissió al cacic que sempre havia confeccionat el seu govern sense consultar ningú i ara exigeix democràcia en el Grup Parlamentari del Partit Popular. S'ha de ser molt cínic per acusar Soler de no consultar la remodelació del Govern quan tota la vida el Partit Popular havia defensat que aquesta, la confecció del Govern, és una atribució del President que, a més a més, figura a l'Estatut d'Autonomia.

Però aquest, senyores i senyors, només és un capítol més en la història d'aquest petit país al mig del mar. Una Història -amb majúscules- de renúncies, de traïcions, de claudicacions. Quina maledicció ens castiga cada vegada que qualcú vol dignificar aquest país? Com diuen aquells versos de Pere Capellà, cantats magistralment per Biel Majoral: "Què té aquesta terra nostra, que congria tants traïdors?". Una terra que, per uns moments, avergonyí a una dona independent i culta, Ina Martínez, que esclatà amb un "estic empegueïda de ser d'aquesta Comunitat Autònoma", i és ver que hauria d'haver dit: estic empegueïda del Partit Popular d'aquesta Comunitat Autònoma: unes paraules, de Ina Martínez, que tengueren una resposta contundent dels qui no s'empegueixen perquè, segurament, no tenen vergonya: "idò que se'n vagi"... Som molts els qui ens n'hauríem d'anar quan ens empegueïm en veure Balears a les portades de diaris i televisions; som molts els qui ens empegueïm quan les Illes Balears són notícia per intrigues, traïcions i venjances que superen la ficció dels pitjors serials sud-americans.

I sembla que va ser aquesta persona, Ina Martínez, nomenada per Cristòfol Soler Consellera de Turisme, el detonant del complot que s'organitzava des de feia uns mesos. Qualificada de nacionalista d'esquerra i, fins i tot, de militant del PSM, provocà el pànic en una part del món hotelier. Per cert, em permetin un incís, saben com penjaren aquesta etiqueta de "PSM" a la Sra. Martínez? Jo, la veritat, és que n'estava intrigat, perquè a aquesta persona crec que només l'havia vist un sol vegada, quan vaig visitar el Foment de Turisme: n'estava intrigat i ho vaig demanar a un dels assistents a la reunió dels vint-i-vuit que varen defenestrar el Sr. Soler: "i d'on heu tret que Ina Martínez és del PSM?", vaig preguntar; la resposta: "no ho sé, qualcú va dir que és del PSM perquè xerra bé el català". Sense comentaris; en tot cas sí: per deducció m'atreviria a dir o a endevinar l'autor d'aquest comentari: crec que només pot sortir de la mateixa boca que un dia va afirmar, des d'aquesta tribuna, "tanta cultura ja fa oi".

Però, què deu passar a Turisme?, què s'amaga a Turisme que pugui destapar una persona independent, que coneix el sector turístic i a la qual no se li coneix altre defecte que parlar bé el català, no sabem amb quina de les seves modalitats? Per què alguns hotelers no volen perdre influència en la Conselleria de Turisme?

Un diari va contar que el dia que el Sr. Soler nomenava el Govern volia impedir que a la Conselleria de Turisme es destruïssin papers. El titular en funcions ho va negar dient que no hi ha res a amagar, però, de fet, la trituradora d'Ibatur va funcionar i molt. Ibatur és una empresa pública que gasta mil milions de pessetes anuals en campanyes de promoció turística molt difícils de controlar, per l'oposició: una empresa pública que, a més, s'ha convertit en una nova Sefobasa: amb parents,

amics, qualche regidor del PP que ni van a fer-hi feina, secretàries del Partit Popular... En campanyes electorals les oficines d'Ibatur queden buides. A més a més, la Conselleria de Turisme toca de prop molts d'interessos: els doblers una altra vegada.

La normativa en matèria turística la veritat és que és molt restrictiva. La Llei del procediment sancionador és molt dura; des del PSM diverses vegades hem dit que és una llei excessivament dura i que no es compliria. I així ha estat; no s'aplica o, més ben dit, s'aplica a discreció. Les inspeccions realitzades en aplicació del Pla de modernització han trobat ampliacions il·legals, denunciades pels inspectors des de fa més de cinc anys i, en molts de casos, sense la més mínima conseqüència. Un exemple val més que mil paraules i els posarem alguns exemples: l'hotel Formentera Playa, per exemple, té aixecada una acta d'inspecció per 18 habitacions il·legals; en què ha acabat? Hi ha alguna relació entre aquest favor i el "donatiu", de 15 milions de pessetes, de la societat propietària, *Formentera Interplan*, a la Fundació Illes Balears del Sr. Gabriel Cañellas?

En volen més?, parlem de l'hotel Don Carlos d'Eivissa, de la cadena d'hotels Doliga, S.A., participada per la família del Ministre d'Exteriors, el Sr. Abel Matutes, aquell que va anar a votar en un Rolls blanc amb xofer; aquest hotel té tota una planta sense legalitzar, ni plànols, tan sols. Hi ha alguna relació, entre això i el "donatiu" de 8 milions de pessetes a la Fundació Illes Balears? Més casos?, el d'un conegudíssim empresari hotelier de s'Arenal, que va obrir un hotel vell, fora d'ús i sense llicència per allotjar l'excés de places contractades; el mateix que va passar l'estiu passat a Can Picafort, obertura d'un hotel obsolet quan el propietari havia omplit de turistes els seus hotels legals.

I no parlem de la pràctica del "tot inclòs", que destrossarà tota possibilitat de millorar la imatge turística de Balears, molt més si els empresaris, diguem-los així, que practiquen aquesta modalitat contracten més places de les disponibles. Això, que pot ser el major escàndol d'aquest estiu que ve, no mereix cap actuació del conseller perquè ningú no ha denunciat els fets, com si les denúncies dels mitjans de comunicació no tinguessin importància. Ja podem fer plans d'embelliment, que el mal que fan aquestes ofertes il·legals tira per la borda els esforços de la major part, de la gran part dels hotelers que cuiden el producte turístic. I quines actuacions ha fet la conselleria?, mirar a una altra banda. És això, el que es podia trobar la Sra. Ina Martínez a la Conselleria de Turisme? Senyores i senyors diputats, no era el PSM, qui influïa per posar una persona independent, lliure d'influències al front de la Conselleria de Turisme; eren els bons empresaris hotelers, farts de veure com uns desaprensus tiren els preus en terra i destrossen la nostra imatge turística.

Sr. Matas, tots confiam en la iniciativa privada, però els poders públics, les administracions, han de vetllar per unes mínimes regles que demana el mercat, i la lliure competència no es garanteix si a un hotelier se li fa complir la legisla-

ció i al veïnat se li toleren les il·legalitats i se li tolera que rebentí els preus amb una oferta il·legal. Ningú no demana proteccionisme, en aquesta terra, sinó protecció en front dels desaprensus qui denigren el sector turístic, protecció en front dels qui han provocat, em part, la destitució del Sr. Soler.

Però no tota la por venia del món del turisme. Encara record el discurs d'investidura del Sr. Cristòfol Soler. Tot d'una que va acabar, els periodistes, com és habitual, ens demanaren als portaveus l'opinió que teníem del candidat. Vaig respondre, amb una certa ironia, que el Sr. Soler m'havia semblat un OVNI, perquè volava molt per damunt dels seus diputats, que no l'identificaven. I no foren ni la forma ni les referències a la normalització lingüística les que varen escandalitzar a alguns diputats del Partit Popular i, de passada, hem vist que a alguns grups de pressió, sinó les referències a la protecció del territori, totalment en contradicció amb el model del Sr. Cañellas, exposat diverses vegades des d'aquesta tribuna, de convertir les Illes Balears en la segona residència d'Europa. Sempre se n'havia parlat, de protecció del territori, des de Presidència, fins que se començaren a concretar actuacions com el Pla territorial del Pla de Mallorca, que restringeix la construcció en sòl rústic, l'anunciada Llei del sòl rústic, o les hipòtesis de directrius d'ordenació territorial que començaren a preocupar més seriosament els especuladors.

Respecte d'això -i faig un incís- entengueren el missatge d'ahir, del Sr. Matas, quan parlà d'urbanisme? Va reconèixer que el territori s'acaba, però tot d'una ho va esmenar, no fos cosa que quaicú s'alarmés, i ens va entimar que un polític no pot dir mai que no hi ha espai. Efectivament, tots tenim ben present el model de Hong Kong, tridimensional, el paradís dels ultra liberals.

Paral·lelament, però, a les mesures anunciades pel Govern, des del passat mes de juliol el Consell Insular de Mallorca havia caigut en mans del Pacte de Progrés. El Consell és una institució amb un pressupost modest, però amb una competència molt important: urbanisme. I la Comissió Insular d'Urbanisme començava a volar alt, molt alt, massa alt. Onze mesos sense cap aclaració d'interès social important, suspensió d'un Pla General de Palma absurd, paralització de noves urbanitzacions a la costa, no autorització de més camps de golf, i el que inquietava més, anunci de desclassificacions d'urbanitzables, que s'afegia a les desclassificacions anunciades a Calvià dins el programa Agenda 21 i que també haurà d'aprovar la Comissió Insular d'Urbanisme. Són massa interessos econòmics en joc, per molt que molta gent cregui que ja basta de més urbanitzacions. I el Consell Insular de Mallorca també entrà en aquest joc d'intrigues de la mà del Sr. Verger. Com acabarà? Prest veurem el desenllaç.

Un Sr. Verger que ha tengut un paper fonamental en aquesta crisi. Per la seva oposició a Cañellas s'havia creat la imatge de renovador, l'esperança blanca del Partit Popular balear, una dreta moderna i europea. Però hem vist que la seva oposició a Cañellas era una simple pugna pel poder. Una vegada que queda desbancat per Soler, es converteix en el pitjor enemic de Soler i no dubta en aliar-se amb el sector més reaccionari per oposar-se a la tímida normalització lingüística que impulsa Soler. Sap que, a la llarga, té les de guanyar: l'aval del poder econòmic, que ja no confia en Cañellas, per liderar el projecte polític. Com en l'època de la restauració, Verger succeirà Cañellas en una alternança dictada des de despatxos polítics i econòmics.

Assistim, per tant, al final del primer capítol d'una operació política, de gran envergadura, que té un objectiu doble: retornar el control del poder polític a determinats poders econòmics, i evitar que una alternativa progressista es consolidi cara a l'any 1999. La destitució de Cristòfol Soler ha estat la primera passa; la segona, a punt de consumar-se, el cop al Pacte de Progrés del Consell Insular. Què vendrà a continuació? Apuntin-se com a pista, si volen, que algunes redaccions de diaris estan rebent dossiers que pretenen desprestigiari els partits de l'oposició.

Per això, el seu discurs d'ahir, Sr. Matas, no té cap importància. No pot venir aquí sense donar cap explicació sobre els motius que han obligat a dimitir el Sr. Soler, i demanarnos un esforç per demostrar als ciutadans de les Illes Balears el nostre sentit de la responsabilitat. No pot venir aquí i arribar al cinisme d'afirmar que vostè està empegueït del fet que la política sia fer bregues, quan vostè mateix és el producte d'una brega, vostè és el producte d'un amotinament. Sincerament, confiàvem que faria un esforç per explicar-nos la situació creada per Cristòfol Soler i la necessitat imperiosa de prendre mesures expeditives com és la destitució d'un president, però no per fer-nos escoltar, per tercera vegada en un any, el programa electoral del Partit Popular; francament, en un any, tres exposicions de les mateixes característiques, ja se'ns fa un poc pesat.

Però està clar que difícilment podia explicar res quan membres del seu propi partit, com el batle d'Inca o el diputat Carles Cañellas, han afirmat, públicament, que en el Partit Popular no hi ha crisi ideològica, sinó un simple repartiment de càrrecs. Un simple repartiment de càrrecs, i nosaltres hem d'acceptar convertir-nos en comparses d'aquesta tragicomèdia? Quin programa hem de debatre, si el Sr. Soler va afirmar, en el seu anunci de dimissió, que el seu Grup Parlamentari estava en contra de l'aplicació del programa electoral del Partit Popular, que ell coneix molt bé, perquè en va ésser el coordinador, pràcticament el va redactar? El mateix Soler explicà les discrepàncies: incompatibilitats, medi ambient, ordenació del territori, política social, política cultural i lingüística, diàleg amb l'oposició i sindicats, control d'empreses públiques... Què hem de debatre, sabent que si vostè, Sr. Matas, intenta aplicar aquest programa, d'aquí a deu mesos ens podem tornar a trobar amb una sessió d'investidura com la d'avui?

Però no vull deixar passar per alt una idea seva d'ahir, Sr. Matas, quan ens va parlar de la família i dels pares. Vostè podrà recollir una tradició important de la dreta mallorquina, l'homenatge a les decisions econòmiques -segurament també a les decisions polítiques- preses els anys cinquanta, seixanta i setanta; els vuitanta ja són directament d'Aliança Popular i el Partit Popular. És, certament, un fil conductor que condueix sense pèrdua fins a la seva investidura d'avui. Vostè recollia aquest llegat amb una referència molt emotiva als pares, també molt pròpia de la dreta mediterrània. De fet, només notarem a faltar una proposta seva d'ampliar l'Imedoc -aquesta regió d'Illes Mediterrànies Occidentals-, una proposta per incloure Sicília i hagués quedat rodó, ahir. Aquí, Sr. Matas, les grans operacions especulatives, que alguns denunciem, no els han organitzat els nostres pares, estigui ben tranquil que no en renegam, d'allò que han fet els nostres pares, els han organitzat els seus padrins, els padrins de fonts econòmiques, que és ben diferent.

I si no era el programa, sinó les formes, volen dir que són millors les formes de Cañellas que les de Soler? Justament el dia que a Cañellas l'imputen per l'intent de suborn al regidor Campos de Calvià, retiren la confiança a Soler per les formes, i justament el dia que Cañellas i Berastain són imputats pel túnel de Sóller, el substitut de Soler ha de defensar la seva investidura. Per cert, Sr. Matas -avui ja li han demanat, avui matí- per segona vegada al llarg del dia: hi haurà algun imputat per delictes, en el seu Govern? El coordinador del seu partit, el Sr. Acebes, no vol imputats i no sé si el pot complaure; així com està, crec que l'únic cap que vostè pot oferir, avui, és el propi.

Mirin, senyores i senyors del Grup Popular, hem perdut un any que el Grup Popular, pràcticament, no ha deixat prendre decisions importants al Govern. Diuen que Soler no consultava el Grup, i el cert és que li bloquejaren la candidatura al Síndic de Comptes que ell proposava.

Però, tal vegada, no hi ha mal que per bé no vengui. Possiblement perdrem uns anys preciosos, si continuen governant vostès, hipotecats per interessos econòmics i lluites fratricides pel poder, però la societat de les Illes Balears, si vol, n'haurà pogut treure algunes conclusions molt útils pel futur. La primera: ha quedat al descobert la cara del caciquisme que tants d'anys ha governat aquesta terra, la teranyina d'interessos que s'emparen des del Partit Popular, els vertaders interessos d'uns personatges que s'han mostrat tal com són, que únicament cerquen el benefici personal encara que sigui a costa de provocar un caos en les institucions.

La segona conclusió que se'n pot treure és la demostració de la patètica dependència de Madrid del Partit Popular de Balears. Una i altra vegada, els embaixadors del Partit Popular de Balears han anat a suplicar a Ma-

drid i han tornat de buit tant el ridícul més espantós. Deu minuts dedicà l'executiva estatal a estudiar la crisi de les Illes Balears, una crisi que ha provocat tres sessions d'investidura en un any; en deu minuts, ho resol l'executiva del PP de Madrid. I el dia que discuteixin l'Estatut fiscal de les Illes Balears, què hi destinaran?, deu segons, Sr. Matas? Quin temps dedicaran a l'Estatut fiscal? Amb quina força volen exigir un règim fiscal diferenciat, o la reforma de l'Estatut - que, per cert, ahir no en va fer cap menció- si ni tan sols no els autoritzen a avançar el Congrés?

Avui al matí, Sr. Matas, vostè parlava d'allo que és la realitat. Evidentment hi ha moltes realitats, però l'única realitat que, avui, ningú no pot discutir és que aquesta història provoca greus perjudicis a la nostra societat: han transmès una imatge penosa de Balears, amb tota aquesta història d'intrigues i ambicions. Han provocat l'afebliment de la nostra Comunitat Autònoma, precisament quan, a nivell estatal, hi ha un reposicionament de les autonomies. El País Basc i Catalunya negocien de tu a tu amb el Govern central. Aragó ha reformat del seu Estatut d'autonomia, el té en tramitació en el Congrés dels Diputats, i es convertirà en una comunitat històrica, s'equipararà amb les autonomies del 151. Les Illes Canàries han renegociat el seu règim econòmic i fiscal diferenciat i tenen promesa, per a l'any 1997, l'aprovació d'una reforma de l'Estatut d'autonomia. I què feim a les Illes Balears?, perdre el temps amb intrigues; perdre el temps en conspiracions maquiavèliques que escandalitzen la nostra població. Per no tenir, som l'única comunitat autònoma que encara no té transferida la Universitat, som l'única comunitat autònoma amb llengua pròpia que, encara, no té transferida la competència d'ensenyament. Amb quines condicions vostès podran anar a negociar a Madrid?, amb quina farsa podran exigir els drets de les Illes Balears?

Nosaltres, Sr. Matas, senyores i senyors diputats del Partit Popular, creim que ja han fet prou mal al nostre país. El Sr. Cañellas mentí al Parlament quan esclatà l'escàndol de Brokerval. S'ha demostrat el cobrament de comissions del túnel de Sóller i el jutge ha imputat els senyors Berastain i Cañellas en el tema del túnel de Sóller; el Sr. Cañellas i el Sr. Gilet estan implicats en el cas Calvià: han tudent doblers públics en el cementiri de Bon Sossec; ens sotmeten a l'espectacle de tres investitures en un any. Han destituït un president que, per primera vegada en la història, intentava dignificar aquesta Comunitat Autònoma. No troben que ja basta? No creuen que ja han perdut la legitimitat per governar aquest país? I què passarà si els tres diputats del Partit Popular que avui encara dubten entre votar a favor o no la investidura, d'aquí a uns mesos no estan d'acord amb la política que vostè impulsa, Sr. Matas? I què passarà si el Sr. Verger no és elegit President del partit el mes d'octubre i retira el suport al Sr. Matas? Ens faran passar per una quarta investidura? No creuen que el millor és consultar el poble perquè resolgui aquesta situació?

Facin el favor de renunciar. Desisteixin de formar un nou govern o votin no a la investidura, si hi ha qualcú que creu que aquest no és el camí, i permetin que unes noves eleccions,

el mes d'octubre, ens retornin la pau política. Encara queden tres anys que el nou govern podria aprofitar per rompre amb un passat polític infecte i retornar el bon nom a les Illes Balears. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. En torn de rèplica, i la paraula el candidat a la presidència de la Comunitat Autònoma, el Sr. Jaume Matas.

EL SR. MATAS I PALOU:

Sr. President, senyores i senyors diputats. No fa gaire, Sr. Sampol, no fa gaire li vagi escoltar, fora d'aquesta tribuna, per cert, dir que ja era hora de parlar de projectes, de qüestions concretes, que afectin els ciutadans, i no només de crisis i de tensió entre partits i per qüestions, a més, que, normalment, són prou conegudes. Jo, personalment, crec que és el comentari més encertat que he escoltat de vostè en els darrers mesos. Jo tenc l'absoluta certesa, en aquest moment, que els ciutadans, en general, volen que acabi aquesta crisi. Els ciutadans, en general, crec que volen que es comenci a fer feina. I la veritat és que això no s'ha deixat de fer mai, en el Govern, i no em cansaré de repetir-ho; el que passa és que la percepció que es genera, efectivament, és una percepció que no ha estat bona.

Jo crec que ho he dit, i avui, probablement, ho repeteixi, que, per part meua, no ens queda més que fer un acte de contrició, fer un esforç que pugui unir i encetar una nova etapa, una nova etapa on es pugui dur endavant, precisament, el que pretenem dur endavant, el que tenim pendent i el que volem fer, que és aplicar aquest programa que, insistisc, li agradi a vostè a no li agradi, ha estat el que els ciutadans de les Illes Balears han triat de forma majoritària, i crec que convé no oblidar-ho.

Jo entenc que vostè ha d'expressar una visió més crítica i, fins i tot, ha de dibuixar una confabulació fantàstica que suposa que tots, des del Sr. Cañellas fins a la Sra. Munar, passant per mi i pel darrer militant del Partit Popular, som víctimes d'un omnímode poder que ho controla tot; un omnímode poder que comanda per damunt totes les coses, que dona el vist i plau per cada decret i per cada mesura que es dicta des del Govern. Jo puc entendre, Sr. Sampol, que vostè vulgui fer aquesta caricatura; puc entendre que vostè vegi fantasies, perquè vostè ha patit una crisi important en el govern de la seva institució, però li deman, li deman que en el moment, quan ja no tengui la necessitat, precisament, de dibuixar aquestes fantasies, perquè ja compti amb el suport de tot el seu partit i quan ja pugui recuperar la credibilitat amb la seva oposició a l'incineradora, li deman que, aleshores, torni a aquesta cambra, torni a aquesta cambra i digui el que ha passat.

Vostè sap que els hotelers són un col·lectiu amb uns interessos claríssims, però que mai no han controlat cap institució. Sap que hi ha hagut molts de canvis a la Conselleria de Turisme i que mai no hi ha hagut cap influència. Sap que el Consell Insular de Mallorca ha estat qui, per raons absolutament diferents, ha rebutjat o ha volgut rebutjar la competència d'ordenació del turisme. Sr. Sampol, si hi ha una trama obscura d'interessos, per què el Govern volia donar a una institució d'esquerres la competència de poder sancionar els hotelers? I són, precisament, vostès, en aquesta institució, qui no la volen. Em digui si rebutjaven aquesta competència per pressions o perquè, de forma legítima, vostè creia que no estava ben finançada.

Jo crec que les aigües tornaran a la normalitat, i en el moment en què les aigües tornin a la normalitat, a totes les institucions, per bé de tots, jo li demanaria que vostè pogués pujar a aquesta tribuna i pogués respondre a aquesta pregunta: vostè creu que els empresaris i els treballadors, en general, estan contents d'aquesta crisi de les institucions, dels partits polítics, o del Govern en general? Jo crec que ni els empresaris, ni els treballadors, ni la resta de ciutadans. Aquesta crisi, com la crisi del Consell Insular, com la de qualsevol ajuntament, no és bona per a ningú, i si aquesta situació no agrada a ningú, quin controls fantasmagòrics tenen aquests poders que, ni tan sols, arriben a calmar les aigües del Partit Popular?

Sr. Sampol, senyors nacionalistes, jo els vull dir una altra cosa, des d'ara i perquè ho sàpiguen i perquè no els pugui enganar, en això -en res, però en això molt manco-: si en aquestes illes vivim del turisme, del turisme vacacional, pot estar segur que si jo, avui, o passat demà, quan sigui, tenc el suport d'aquesta cambra per ser President del Govern, seré, sempre, el representant dels empresaris i dels treballadors d'aquestes illes; de tots els empresaris: no només dels hotelers, però dels hotelers també, perquè jo defensaré els interessos d'aquestes illes; seré el primer, em posaré al cap de la defensa dels empresaris i dels treballadors d'aquestes illes, no en tenc cap dubte, i amb tot l'honor i l'honra d'aquest món, però també defensaré els bijuters, també vull ser l'embaixador dels ramaders, dels sabaters i de qualsevol ciutadà d'aquestes illes que necessiti la defensa dels seus interessos en bé de la col·lectivitat, per part del President. Mai, mai no deixaré de defensar els interessos dels nostres, i quan dic dels nostres dic de tots els ciutadans d'aquestes illes, perquè els nostres són tots.

Jo fa no massa temps vaig tenir ocasió de fer feina quasi un mes en una situació desagradable per poder ajudar a intentar salvar una empresa de sabates que tenia una forta crisi, a l'illa de Mallorca. Vostè i tothom pot dir que aquesta feina, que aquesta tasca, es feia representant misteriosos poders i misteriosos interessos i jo només li dic que estic molt orgullós que avui, amb tota la penúria i amb tots els problemes que hi ha i que s'han produït, hi hagi 130 treballadors que en comptes d'estar a la llista de l'atur i en comptes d'estar sense poder fer feina, estiguin fent feina, i a mi, per aquest camí, sempre m'hi trobaran. Tenc claríssim

què es defensar els interessos dels empresaris de les Illes Balears, dels treballadors de les Illes Balears, defensar les plantilles, els treballadors, uns coneixements sobre com s'ha de fer riquesa, i a mi sempre em trobaran per aquí.

Jo no comprenc, Sr. Sampol, que vostè pugui dir que un nacionalista com vostè pugui defensar anar contra els interessos d'aquells que són d'aquí. Jo li deman, Sr. Sampol, que pugi aquí i ens digui quins poders són aquests, o vostè diu quin és aquest poder amagat o jo crec que estan fent un magre servei a la democràcia. És ver que el Partit Popular té un grup de pressió al darrera, ho reconec, el Partit Popular té un grup de pressió al darrera, 180, 170, 190.000 votants, aquest és el grup de pressió que té el Partit Popular al darrera, iestic segur, cregui'm, que aquests problemes només han fet que preocupar, fins i tot molestar, aquests votants.

Jo veng aquí a intentar canviar el signe, a dir a tots els ciutadans, però lògicament, si m'ho permet, amb especial atenció als qui varen donar suport al nostre programa, jo soc aquí per fer feina i farem allò que tots volem, intentar millorar les coses, cercar el futur i lluitar per aquestes illes. Jo li vull esmentar l'única, crec que ha estat l'única al·lusió que vostè ha fet al meu discurs, almanco una mica objectiva, que tornaré a treure el discurs, i permeti'm que sigui reiteratiu, li deman rigor i que per favor puntualitzi aquestes asseveracions que posa en la meua boca; li diré que vaig dir que un polític no pot dir mai a la seva comunitat que s'ha acabat, que des d'un moment determinat ja no hi podrà haver creixement i que no tenim sortides. Jo defensaré que hi hagi creixement, que sigui qualitatiu, que sigui ecològic, que estalviï energia i que pugui ser compatible amb un equilibri. Si vol llegir una esmena, llegeixi-la sencera, però li deman que deixi per quan passi aquesta porta d'aquí els actes teatrals amb vistes a la galeria, però aquí, per favor, li deman que se cenyeixi al vertader contingut del discurs i de les paraules que jo volia expressar. Jo no li diré a vostè que vostè és producte d'una brega. A mi tant m'és si vostè ha guanyat per tres vots, 42 a 38, jo no li diré que vostè és producte d'una brega, vostè m'ho pot dir, idò, perfecte! No veng aquí a fer aquest discurs. Sí que li vull acceptar una qüestió amb tota la humilitat i amb tota l'honradesa del món, té raó que no ha estat un bon moment, la crisi que ha patit el Partit Popular per defensar precisament els nostres interessos davant Madrid, li ho puc reconèixer, això, i no només li ho puc reconèixer, sinó que li faig propòsit d'esmena. Efectivament, en aquests moments, necessitam estar més units que mai i necessitam estar més forts que mai precisament per tenir la força de defensar els nostres interessos i entre ells, sense cap dubte, el règim econòmic i fiscal, i no vull pensar que vostè pugui renegar de la generació dels avantpassats, siguin els que siguin, i ho torn a repetir: em referesc a tots els avantpassats, i crec que l'esforç col·lectiu d'aquesta generació passada és el que volem defensar. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Matas. Per part del Grup Parlamentari Nacionalista-PSM, el seu portaveu, Sr. Sampol, farà ús del seu torn de rèplica.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Quan ha començat la seva intervenció, he pensat que jo mateix fa uns mesos vaig fer una proposta que va ser interpretada malament per alguns mitjans de comunicació, en el sentit que proposava passar pàgina. Jo crec que va ser una proposta feta públicament, molt valenta, perquè em va costar algunes crítiques bastant dures i anava en el sentit que considerava - el nostre grup - que ja era hora, que a aquesta cambra venaguéssim a parlar de corrupció, de traumes judicials, i que no hi parlàssim d'allò que jo sempre he anomenat política amb majúscules... Veia que s'acostava un temps, ho he dit a l'anterior intervenció de redimensionament de les autonomies, d'una recomposició de l'Estat i que era més necessari que mai que en aquesta institució parlàssim d'una reforma institucional profunda i dels problemes reals que afecten els ciutadans de les Illes Balears. De fet, creïem que aquesta era la nova etapa que ara ens diu que vol iniciar vostè, creïem que aquesta nova etapa era la que havia iniciat el Sr. Soler. Del Sr. Soler crec que ens separen diferències ideològiques fonamentals, ell ha estat el coordinador d'un programa electoral, jo he participat molt activament en la redacció del programa electoral del meu partit i hi ha diferències molt importants, però crec que el Sr. Soler rompia amb unes formes, amb una manera de fer política, havia estès la mà als partits de l'oposició i als sindicats i això es valorava molt positivament, fins i tot des dels partits de l'oposició; eren aquestes formes qui l'han tocat? No ho sabem perquè encara ningú no ho ha explicat. El que sí sabem és una cosa que ens preocupa: el Sr. Soler diu que l'en fan fora per intentar complir el programa electoral del Partit Popular, i si això és ver, significa que vostè té el compromís davant el seu grup parlamentari de sortir-se del programa electoral del Partit Popular i això seria un frau a l'electorat. Això no serà una nova etapa, això serà contradir allò que varen prometre en campanya electoral.

Un poder omnímode, com diu vostè: miri, jo tampoc mai no he cregut en trames organitzades, ara sí en pressions molt concretes de certs mitjans i jo he tengut molt poc poder, simplement jo durant uns mesos he estat membre de la Comissió insular d'urbanisme i sé les pressions que reben els polítics per aprovar o no una determinada urbanització o per declarar o no un interès social, perquè a mi me n'han fetes, Sr. Matas, i tenen noms i llinatges aquells que me les han fetes.

No compartesc... Simplement hi he votat que no, simplement he votat que no a aquesta petició que em demanava...

EL SR. PRESIDENT:

Per favor, deman que es guardin les formes i no estableixin un diàleg amb qui és en ús de la paraula a la tribuna.

EL SR. SAMPOL I MAS:

...i pot estar segur que jo no vaig amb una cassette dins el maletí

No consent, Sr. Matas, que amb les acusacions que jo he fet fa un moment sobre quatre hotelers vulgui implicar tots els hotelers. Jo crec que defens els hotelers. Crec que els hotelers són una gent que fa feina i són una gent que ha aixecat aquest país, però alguns hotelers estan rebent un tractament de favor. M'ho contava fa tres setmanes un hotelier, em mostrava un hotel veïnat que no tenia llicència i em deia: "Aquest, l'any passat va rebentar els preus d'aquesta zona; l'any passat va dur un producte turístic que ningú ja vol a Mallorca i nosaltres estam fent esforços i nosaltres ens hem modernitzat i nosaltres hem invertit i aquest senyor veïnat, quan tenia ple els seus hotels, ha obert aquest que no té la més mínima adequació a la normativa, que no ha complit la normativa contra incendis i que és un perill públic i que ens està duent un turisme que ningú ja no vol en aquesta terra". Defensar els hotelers contra aquest intrusisme, això és defensar el sector de l'hostaleria, per molt que vulguin o per molt que no vulguin, darrera la proposta que avalava la Sra. Ina Martínez hi havia la representació de la gran majoria d'hotelers d'aquesta terra, i estic convençut que els que s'hi oposaven són una minoria, i si vostès defensen aquests, no defensen la gran majoria d'hotelers d'aquest país, vostès no defensen la indústria turística, vos defensen els interessos d'un petit segment d'hotelers que es vol aprofitar d'una situació.

Per què transfereixen ordenació turística? Jo estic convençut que així com la transfereixen, saben positivament que el Consell Insular de Mallorca no la podria acceptar mai, però ha obviat una cosa, Sr. Matas, els expedients que estan tramitats fins avui en dia, aquest expedients que són dins un calaix, aquestes actes aixecades pels inspectors l'expedient de les quals està sense resolució, no es transferiran al Consell Insular de Mallorca, la Llei que transfereix les competències d'ordenació turística als consells insulars té una disposició addicional que diu que els expedients oberts fins dia 31 de desembre de l'any 1996 es tramitaran per la Conselleria de Turisme; per tant, aquests quatre casos que jo he esmentat aquí no vendran al Consell Insular de Mallorca, quedaran dins els calaixos de la Conselleria de Turisme.

Ha fet una pregunta a l'aria que no respon, la deixa a l'aire, una pregunta on demana si creu que algu esta content en aquesta terra, empresari o treballadors, si algú està content d'aquesta crisi, la hi puc contestar ara

mateix, crec que ningú... bé, tal vegada algú d'aquí, però ningú del carrer està content d'aquesta crisi que han creat vostès. No els l'hem creada des de fora, no ha estat, i això ho diu qualque periodista, no és fruit de la pressió de l'oposició, és una crisi que s'han creat vostès; per què l'han creada, si saben positivament que no agradaria a ningú?

Torna a fer una afirmació, que el que vostè defensa aquí són els interessos dels treballadors, dels pagesos, dels comerciants, dels empresaris, dels artesans d'aquesta terra; no competiré amb vostè, però jo sé què és defensar els interessos dels empresaris des d'aquesta tribuna, en front d'iniciatives que han pres vostès. Quan aquí hem defensat, hem proposat accions per defensar els legals davant dels il·legals, ens hem trobat al l'oposició de vostès; recorden, per exemple, els debats que hem tengut sobre els "manteros", quines accions han fet per eradicar aquesta plaga? Avui encara a un ajuntament governat pel seu partit hi ha una construcció totalment il·legal que el nostre partit denuncia i on es practiquen activitats comercials il·legals de "manteros", que això tira per terra el nostre producte, tant els productes artesanals com el sector del comerç. Quants anys els ha costat actuar contra les grans superfícies comercials, i des d'aquí els instàvem a prendre-hi mesures; què defensaven vostès tots aquests anys, les grans superfícies comercials o els 30.000 o 40.000 petits empresaris del comerç que hi ha en aquesta terra? És molt elàstic això de "qui defensa millor els empresaris".

Sr. Matas, jo no sé si som el producte d'una brega; en tot cas, li vull dir dues coses. Si al nostre partit ens barallam és per no anar endavant, si ens hem barallat aquests dies és per dimitir i, en tot cas, li vull dir que avui, personalment, em sent per a prop del Sr. Soler que de vostè i supòs que sap per què ho dic.

En definitiva, no vull abandonar aquesta tribuna sense fer-li per darrera vegada la pregunta que tots ens feim des de fa quinze dies: Què ha passat amb el Sr. Soler? Què ha fet el Sr. Soler perquè se'l treguessin de damunt d'aquesta manera tan contundent? Què ha fet el Sr. Soler perquè per tercera vegada hi hàgim de venir el mes de juny a fer un debat d'investidura? Això és el que no ha explicat i si no explica això, no ha de voler que parlem de programes ni de política; no sé si qualque dia en podrem tornar a parlar. Acabava fa un moment dient que desitjava que tornàs la pau política, i ho desig, sigui amb eleccions anticipades o sigui perquè vostès recobrin la pau. Estigui segur que em trob incòmode en aquesta situació, que allà on em moc a gust, parlamentàriament, es en propostes constructives, crec que no més que vostè, no més que vostè perquè no em vull atribuir més amors que un altre, però igual que vostè, estim aquesta terra i voldria que el parlament del meu país es dignificàs, voldria que aquí parlàssim dels problemes reals dels ciutadans i no de crisis de partits polítics, voldria que hi parlàssim de la reforma de l'Estatut d'Autonomia per equiparar-nos a les autonomies del 151; de totes aquestes voldríem que parlàssim, i tot el temps que parlam de conxorxes, de crisis polítiques, de bregues intestines entre partits polítics, no parlam dels problemes reals dels ciutadans i el parlament

del meu país, el parlament que representa la meua nació es denigra precisament per les actuacions que estan fent vostès tots aquests dies. Moltes de gràcies. Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per tancar aquest torn d'intervencions, el Sr. Matas té la paraula.

EL SR. MATAS I PALOU:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, Sr. Sampol, jo ahir vaig escoltar, com vostè deia, més o manco el mateix que ha repetit avui, que estava molt descontent perquè havia vengut aquí un dia d'estiu - esper que no perdés cap dia de platja- i que ningú no li havia dit la raó per la qual venia aquí, i ara m'ho ha tornat a repetir. És clar, però jo agaf l'ordre del dia d'ahir i, és clar, és que hi ha dos punts, no només n'hi ha un, un d'ells diu: "Primer punt, presa de possessió de l'Hble. Sr. Diputat Antoni Sansó i Servera"; tampoc no ho sabia, això?, i a què ve aquesta presa de possessió del diputat Antoni Sansó i Servera? Ho hem demanat des del Partit Popular?, li ve de nou? També, per què s'ha produït aquesta dimissió? Potser li hàgim fet perdre mig dia, però no el dia sense, perquè tanmateix el primer punt era seu, Sr. Sampol, el qual vostè ni ha esmentat. Jo crec que vostè ha confós una mica, si m'ho permet, el debat, que si Déu vol es produirà d'aquí a un parell de mesos, de l'estat de l'autonomia amb el que és un debat d'investidura. Li ho dic amb molt de respecte, crec que vostè, efectivament, sortint de la seva línia que era més habitual fa temps, no ara, no ha estat capaç de fer les propostes que jo personalment esperava de vostè i que eren aquestes propostes serioses, d'actuació, i sobretot, miri, propostes positives que, en molts ocasions, i ho reconec, són propostes il·lusionades i propostes que a vegades moltes són considerables, i ho han estat sovint, i propostes que poden ajudar a millora l'equipo de govern que té en aquest moment la responsabilitat de governar. Vostè avui no n'ha feta cap, vostè avui a la millor o al pitjor, el pes de la consciència d'aquest primer punt de l'ordre del dia d'ahir no l'ha deixat moure's amb llibertat d'actuació. Vostè, a la millor, avui aquí ha tengut precisament que deixar de banda aquestes propostes, aquesta ingeni, per fer plantejaments, si m'ho permet, una mica fora de context. Potser hi hagi errors en turisme, no li vull negar que no hi hagi errors en turisme, però jo li deman i li torn a demanar qui és el poder fàctic, Sr. Sampol?, per què tira la pedra i amaga la mà? Vostè té responsabilitats democràtiques i vostè, si parla d'un poder fàctic, ha de pujar aquí i ha de dir qui és el poder fàctic.

La crisi és nostra o dels poders fàctics, Sr. Sampol?, som víctimes, nosaltres, d'una minoria d'hotelers?, són els "manteros" -jo creia que es deien *flassaders*- el poder fàctic, Sr. Sampol? Miri, insistesc que defensaré els

nostres interessos, insistesc que defensaré els interessos d'aquests empresaris que han aconseguit crear i generar riquesa en aquestes illes, i em tendran sempre al front d'aquest projecte. Jo crec que vostè, desgraciadament, ha hagut de viure precisament la contradicció entre aquestes quimeres, quimeres a vegades -li ho dic amb to gens pejoratiu- un tant idíl·liques que sempre es tenen des d'una part de la política, per patir la realitat d'una acció de govern, de la qual vostè mateix reconeix que ha tengut poc poder, ho ha dit vostè, no ho he dit jo.

Crec, Sr. Sampol, que hem de canviar, que hem de canviar aquesta forma de debat i aquesta forma de propostes en aquesta cambra, el convit que ens hi ajudi, el convit que ens ajudi precisament a tirar aquesta terra endavant, però respecte de la seva proposició, respecte de la seva proposició de desqualificació continuada, només li puc contestar una cosa, Sr. Sampol: qui té el cap de vidre que no jugui a pedrades. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies.

Per què em demana la paraula, Sr. Sansó? Moltes gràcies per l'ajuda que em dispensa.

Continuam amb el debat. Toca el torn d'intervenció al Grup Parlamentari Socialista i té la paraula el seu portaveu, Hble. Sr. Frances Triay i Llopis.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Sr. President, senyores i senyors diputats. La primera qüestió que estic obligat a plantejar és el perquè d'aquest debat d'investidura i el perquè de la forçada dimissió del Sr. Soler. Els ciutadans i també, òbviament, els diputats, tenim dret a conèixer per què qui se'u aquí, en el lloc destinat al president, i que va ser elegit per aquesta cambra fa deu mesos ja no és el president de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. Sabem per què va deixar la presidència el seu antecessor, el Sr. Cañellas, va ser obligat per la direcció nacional del seu partit, per la inatje d'immoralitat que s'expandia per tot Espanya en un moment en què la prioritat del Partit Popular era dur el Sr. Aznar a La Moncloa: el primer president de l'actual legislatura, el Sr. Cañellas, va ser destituït com a responsable polític d'un cas de corrupció, el del túnel de Sóller. Però el segon president, el Sr. Soler, per què ha estat destituït? Qui han estat induïts a la seva destitució, qui han estat empesos a forçar la seva destitució, han estat incapaços d'elaborar una explicació política mínimament coherent; segons els conjurats, segon el propi candidat a la presidència, el Sr. Matas, per qüestió de formes, de ritmes, de sintonies, cap president podria evitar una acusació tan genèrica i tan vaporosa: formes, ritmes, sintonies: conceptes tropicals excuses de república bananera. Diuen des del Partit Popular que havia perdut la confiança del seu grup parlamentari, que no els consultava prou. El Sr. Verger ha declarat que el problema no era la persona, sinó la política. Però,

per quines actuacions polítiques havia perdut la confiança del seu grup? No hi ha una resposta clara. Diu el Sr. Matas que farà política amb majúscules, no sabem exactament això què suposa, no sabem exactament què vol dir això, el que és segur, després de sentir-lo ahir, és que farà política amb moltes esdrúixoles, per tant, que la gramàtica hi imperarà durant aquesta nova etapa dins la IV Legislatura, però la pregunta és: Quina política en minúscules, quin "politiqueo" va provocar la defenestració del Sr. Soler? No serà, supòs, per haver participat en el puzzle *Som una comunitat històrica* a la Plaça Major de Palma, però si el propi president de la CAEB va ser qui hi va llegir el manifest! El Sr. Huguet, president del Partit Popular i, per tant, se suposa que persona informada, deia ahir en el diari *El país* que les causes per les quals els diputats havien retirat la confiança al Sr. Soler eren tres: política de normalització lingüística, projecte de llei d'incompatibilitats d'alts càrrecs i model d'ordenació territorial. I vostè, d'això, Sr. Matas, ahir no ens va dir res: es va presentar aquí a defensar la seva candidatura sense dir-nos quines eren les causes que vostè coneixia de la destitució del Sr. Soler. Sr. Matas, és cert o no el que declara el Sr. Huguet? De ser cert, voldria que vostè, a pesar de formar part del nou govern del Sr. Soler, va contribuir activament al seu enderrocamment per raons de política lingüística, de regulació d'incompatibilitats i de model territorial.

Sr. Matas s'adona que a més d'haver traït el seu president, cerca la investidura amb fal·làcies i que es comporta de forma deslleial i insincera amb aquest parlament? Com pot explicar vostè a la ciutadania que va participar en la destitució del Sr. Soler, que va tenir un paper directiu en la conjura, perquè vostè n'era el successor, per impedir unes polítiques de la continuació de les quals ara ens vol convèncer? Aquesta actitud minva molta credibilitat a la seva candidatura, Sr. Matas. Si vostè és el president, quina autoritat tindrà la seva paraula, Sr. Matas, s'adona que ha convertit la seva investidura en un problema moral, no tan sols per als diputats, sinó per al conjunt de la societat. En les actuals circumstàncies, el programa de govern del candidat té un paper secundari, no només perquè és la tercera investidura a què el Partit Popular sotmet aquest parlament durant aquest primer any de legislatura, sinó perquè és molt més important conèixer les raons polítiques o extrapolítiques per les quals fa dues setmanes la presidència de la Comunitat Autònoma està en funcions. Sr. Matas, el seu principal problema avui és la credibilitat, no és el seu discurs d'ahir, els ciutadans no estan interessats en les seves paraules, sinó en el context polític en què es produeixen, no volen saber què diu vostè que farà a la presidència de la Comunitat Autònoma, sinó quines formes defenestraren el seu antecessor i per què ho feren.

Tothom sap que la descomposició del Partit Popular de Balears, les lluites internes pel poder i per les influències, són la clau de la destitució del president Soler i

que aquest procés s'inicià amb la defenestració de president de la Comunitat Autònoma de Gabriel Cañellas, des de llavors president del Grup Parlamentari Popular i segons totes les informacions solvents, factòtum o anima *maier* de l'operació de la destitució del Sr. Soler, tots els problemes institucionals de les Illes Balears durant el darrer any (inestabilitat, interinitat del Govern, ajornament de les decisions) són seqüeles del monolític control sobre el partit i les institucions exercit pel Sr. Cañellas durant la seva llarga presidència, dels efectes demolidors sobre l'opinió pública i sobre el propi Partit Popular, desconeixement detallat d'alguns abusos comesos i que estan sent investigats per la Justícia. Aquesta és la situació interna que provoca la caiguda del president Soler i que té per objecte impedir que les tímides reformes anunciades es facin realitats i que poderosos empresaris que rebutgen qualsevol tipus de limitació o restricció urbanística perdin part de la seva forta capacitat d'incidència i de pressió sobre el Govern. Som, per tant, altra vegada en el debat més recurrent de la vida política balear, la mescla dels interessos públics i privats, la falta d'autonomia de la política conservadora respecte dels grans interessos econòmics.

Per això, per la necessitat de regeneració política que té la nostra comunitat, a la qual no ha dedicat el Sr. Matas cap paraula ni una, és pel que li planteig algunes qüestions: Considera el candidat que el Sr. Cañellas hauria d'abandonar la vida pública, per les seves responsabilitats polítiques en relació amb l'intent de suborn del regidor de Calvià, en relació amb l'adjudicació injusta del túnel de Sóller a canvi del cobrament de comissions, en relació amb la utilització de la fundació Illes Balears com a instrument per al cobrament de comissions a contractistes i funcionaris públics? Quin criteri té el candidat Sr. Matas quant a la participació en el Govern com a consellers de persones cridades a declarar com a imputades en casos de corrupció? Con creu que el Govern hauria de contribuir i col·laborar amb l'acció de la Justícia i en l'eradicació de la corrupció de la vida pública de les Illes Balears?

Però quina aportació a la formació d'una renovada consciència cívica i democràtica fa el candidat quan contraposa política -"polítiqueo"- amb múltiples declaracions a gestió i feina? No recorda massa als polítics antipolítics transgressors de les normes tipus Fujimori? No recorda massa allò que s'atribueix al general Franco de "vostè faci com jo, no es fiqui en política". Com pot entusiasmar els sentiments democràtics de la nostra ciutadania si és capaç d'analitzar els desastres urbanístics del passat recent amb termes de pares i fills?, propugnar l'exculpació general amb l'argument que cada generació té una tasca a complir? Vostè oculta la realitat política, social i moral quan s'hi produeix la balearització, sota un règim totalitari, d'ajuntaments podrits presidits per batles "digitats" per poderosos governadors civils de la dictadura, sota una generalitzada corrupció institucional, d'absència de qualsevol tipus de control democràtic, sense llibertat d'expressió, amb tribunals especials jutjant delictes d'associació i d'opinió. Les restes d'aquests comportaments encara són fortes dins la nostra societat i vostè és avui candidat perquè l'hi han empès els qui somniem amb reviure

aquells temps, aquelles pràctiques, aquelles situacions, aquells creixements.

Per això, és tan necessari un programa de regeneració democràtica on la transparència no sigui un concepte retòric buit, sinó un conjunt de decisions periòdicament avaluables, on el diàleg social no es limiti a un canvi d'impressions amb les forces socials per millorar la pròpia imatge del Govern, sinó que condueixi a compromisos vinculants, on els sindicats mitjançant el Consell econòmic i social, mitjançant la seva participació legislada en les institucions i en les empreses públiques, vagin assolint tot el paper representatiu que la Constitució els assigna, on els consells insulars deixin de ser na Ventafocs de l'autonomia balear, on el Parlament no sigui valorat pels governants com una molèstia, com una pedra dins la sabata, d'on l'han de treure com més prest millor, sinó el centre de la vida política amb capacitat d'actuació per a les minories, amb control i investigació.

Parlar avui si hi haurà síndics de comptes o síndics de greuges, si el president contestarà preguntes o no, si es regularan les incompatibilitats, situa el nostre debat polític a la cua de totes les comunitats autònomes, al nivell de la I Legislatura autonòmica, i ara anam per la IV: som la darrera comunitat en aquest debat polític.

Però si la política lingüística és una de les coartades per expulsar el Sr. Soler de la presidència de la Comunitat Autònoma, digui'm, Sr. candidat, quins excessos s'han produït en la política lingüística en els deu darrers mesos?, quines són les actuacions traumàtiques adoptades pel Govern?, pensa anul·lar la modificació de la Llei de funció pública, que exigeix el coneixement del català per accedir-hi? En qüestions d'unitat de la llengua i de titulació del professorat, s'hi imposarà la *valencianització*? Em sembla que, pel que vostè en va dir ahir, el seu plantejament lingüístic *valencianitzar* és tan més a prop del de González Lizondo que fins i tot del de Zaplana.

Però si l'urbanisme i l'ordenació turística i territorial si que li han costat la presidència al Sr. Soler, mereix algunes reflexions. En primer lloc, el nou director general de Turisme, el Sr. Carlos Díaz, ha estat explícit: "Per al POOT, per al Pla d'ordenació de l'oferta turística de Mallorca, i per a l'esponjament de les zones turístiques no rebran les Illes Balears ni un duro del govern central". El POOT que no s'ha aplicat durant el primer any de vigència i que, a més, és totalment insuficient. Aquest POOT que permet 500.000 places turístiques més a Mallorca i que no hi dona resposta, que no és coherent amb cap dels principis d'allò que en diuen les directrius, encara que només sigui un document previ a l'avanç de les directrius, les hipòtesis del model territorial.

Tothom ho vol, coordinació de polítiques sectorials, coordinació de plans municipals, urbanisme estacionari

o de creixement lent, que el model territorial no es pot definir en base a juxtaposicions sobredimensionades i inconnexes d'un *collage* municipal, que el sòl classificat permet més de tres vegades la població de dret de Mallorca, més de cinc vegades la població de dret de Menorca, més de cinc vegades la població de dret d'Eivissa, més de sis vegades la població de dret de Formentera, que s'ha de corregir la macrocefàlia de Palma dels seus creixements periurbans, que s'ha d'optar per l'ordenació territorial incremental, de canvis petits des del punt de vista quantitatiu, que la capacitat d'acollida dels assentaments turístics és molt gran i si som capaços de corregir progressivament la forta estacionalitat, pot augmentar de manera espectacular el nombre de turistes que visiten cada any sense que calgui urbanitzar nous territoris, que el futur del territori balear no ha de ser només el resultat de la pressió de la demanda, sinó expressió d'una voluntat col·lectiva. Davant aquests principis, davant aquestes afirmacions, amb les quals vostè diu que està d'acord, perquè diu que no hi ha canvis amb les línies polítiques del seu antecessor, però que, de fet li han costat la presidència, al Sr. Soler, hi hem d'afegir que si difícil és la situació, si excessius els sòls urbanitzables no executats que es poden precipitar damunt nosaltres en qualsevol moment en forma de noves urbanitzacions i que exigeixen una política de sanejament urbanístic que el seu partit, el Partit Popular de Balears, no ha volgut incorporar al POOT de Mallorca i que, a més, ha demorat durant un decenni l'inici de l'elaboració de les directrius d'ordenació territorial, digui'm, Sr. Matas, si la situació és així com pensa aturar els devastadors efectes del decret llei de mesures liberalitzadores en matèria de sòl amb què s'ha estrenat el Govern del Partit Popular i que suposen un nou atac i un greu perill per a nostre sistema econòmic?

Tot el seu discurs de sostenibilitat, el compromís i la sinceritat del qual jo pos en qüestió, ha estat absolutament desautoritzat pel govern del seu partit, que pretén multiplicar per tres el sòl urbanitzable, que vol accelerar l'aprovació de plans parcials, i tots sabem que les acceleracions suposen disminució de garanties, disminució de participació i de debat públic, disminució de ponderació en les decisions. Han eliminat la distinció entre sòl urbanitzable programat i sòl no urbanitzable no programat. Demà mateix es poden presentar programes d'actuació urbanística i plans parcials a tots els sòls urbanitzables no programats de les Illes Balears sense necessitat del concurs públic que suposava un control discrecional d'oportunitat per part dels ajuntaments. Tenien foc a l'urbanisme balear i amb celeritat el Govern central, del Partit Popular, a acudit a apagar-lo amb benzina. De veritat, Sr. Matas, ha informat, ha explicat vostè, al govern del seu partit sobre les peculiaritats de la nostra economia i del nostre territori, perquè han donat la mateixa medicina a tots, tant a qui patia de falta de sòl a urbanitzar com a qui en patia d'excès, de sòl a urbanitzar. Sembla, Sr. Matas, que hi ha hagut un problema de formes, que hi ha hagut un problema de falta de consultes. Ignorava vostè que el Govern central ens aplicaria a les Illes Balears una solució urbanística que pot ser, no ho sé, necessitaven a Badalona, Getafe o Santa Coloma de Gramanet? Sr. Matas, envii al Sr. Aznar

aquest llibret amb una targeta amb una simple salutació que digui: "En nom de Balears, gràcies pel decret llei".

Però si la Llei d'incompatibilitats, el projecte de llei, ha estat causa de la destitució del president Soler, jo només li faig una pregunta: el mantindrà o introduirà el Partit Popular modificacions substancials en aquest projecte de llei d'incompatibilitats d'alts càrrecs?

Però com a socialista, no puc deixar de comentar algunes de les seves propostes en política social. En primer lloc, per defensar que les polítiques de benestar social corresponen als consells insulars, que ha de correspondre al Govern la planificació general dels serveis socials i l'aportació dels recursos necessaris per fer possible la gestió insular. El candidat a president de la comunitat més rica d'Espanya -somos la primera-, quina política de benestar social ens proposa? ha parlat del benestar social com si fos una simple empresa: gestió àgil, compatibilitzar demanda amb finançament, optimització financera... Però de què parla, Sr. Matas? De toxicòmans, de marginats, de pobres o d'una empresa? Mostra el llautó, no hi ha ni n'hi haurà una política de benestar social amb aquests plantejaments. Segons vostè, a les Illes Balears no hi deu haver pobres i, si n'hi ha, no són competència seva, ho va dir ahir: "la marginació no és competència del Govern". Diuen que el Sr. Matas és un admirador entusiasta de l'escola de Xicago, d'economia pura i dura: dins aquest fonamentalisme neoliberal, només hi caben els triomfadors, els rics, els altres no interessen. El missatge subjacent és que la política de benestar social crea ganduls i paràsits. Per tot això, no n'hi haurà, serà una pura *maria*, un racó marginal on amb tres pessetes i quatre demagògies el Sr. Matas intentarà fer creure que fa una gran política social.

Creu el Sr. Matas que l'ajuda al Tercer Món necessita del criteri fonamental de l'eficàcia, com si fos també una pura empresa. Comenci per destinar-li el 0,7% del pressupost i després en parlarem. Prengui exemple d'altres institucions de les Illes Balears, les quals hi han aplicat ja el 0,7 del seu pressupost. Diu: "els recursos queden pel camí", la versió més ultraconservadora respecte de l'ajuda al Tercer Món.

I la política de gent gran, Sr. Matas. Com ha d'aplicar les mesures del Pla integral de les persones majors, si el mateix Govern balear el va haver de retirar del Parlament per impresentable? No ho sabia. No existeix aquest pla, aquest pla va haver-se de retirar per la seva inconsistència.

I és d'antologia que dins l'apartat de benestar social hi posi el tema de seguretat ciutadana. Això és autènticament sarcàstic. Associa la problemàtica social, la dels pobres, amb la delinqüència. No obli, Sr. Matas, que la corrupció, els escàndols, els suborns i la prevaricació creen tanta o més inseguretat ciutadana com la petita delinqüència. Contra la petita delinqüència

cia no hi ha una competència directa del Govern, però sí que n'hi ha per combatre el suborn, la prevaricació i la corrupció.

Un diputat d'aquesta cambra, cada dia més valorat per la seva capacitat per sintetitzar en llenguatge planer complexes relacions de poder i de dependència i que sol actuar com a portaveu de la seva família, va afirmar en un programa radiofònic de gran audiència que allò que li havia passat al Sr. Soler era similar al cas d'un llogater d'un pis que és desnonat per fer-hi obres sense permís de l'amo; les relacions entre l'arrendador i l'arrendatari estan regulades per la llei i pel contracte d'arrendament, però on estaven regulades les relacions entre el president Soler i el propietari de la presidència? Jo li demanava al candidat Soler en el seu debat d'investidura si tendria autonomia o si simplement cobriria una baixa per ILT, per incapacitat temporal transitòria, però el seu ha estat un poder tan vigilat que ni tan sols li han permès cobrir tot el temps de baixa del titular, fins i tot durant la substitució l'han acomiadat i n'han posat un altre. El Sr. Matas ni tan sols aspira a una presidència de lloguer, es conformaria amb una presidència en precari, sabent que en qualsevol moment pot ser el seu darrer dia i el poden acomiadar, però i els ciutadans, quin paper juguen dins aquest tipus de democràcia que un partit profundament malalt ens està imposant? Cap; per això, els ciutadans s'han de deixondir i deixar de veure com fatal i irremediable tot el que està passant, és ben necessari donar el crit d'alarma, cridar a la regeneració democràtica, girar la capulla d'aquest immens pop de la corrupció, del mercantilisme polític i del tràfic d'influències que ens ofega.

Fins aquí hem arribat. Tres investitures en un any. Que el personatge que monopolitza totes les cròniques judicials continuï dominant l'escena política. Hem de coordinar esforços tothom qui estigui en contra d'aquesta situació per posar-hi final, per posar-hi remei, per fer una altra política i d'una altra manera. Hem de coordinar esforços aquí dins i fora d'aquí per vèncer uns interessos, uns poders que manipulen la representació democràtica. El fet que estiguem la tercera investidura en un any, quan les eleccions autonòmiques de 1995 donaren un guanyador per majoria absoluta, el Partit Popular evidència una profunda crisi, la més profunda en tota l'existència de la nostra comunitat autònoma. Jaume Matas, el candidat, no és la solució, és la continuació del problema. La crisi no estarà resolta mentre no hi hagi noves eleccions. Si avui aquí no actuam reflexivament, amb freda i resolta indignació, l'actual legislatura serà una legislatura pràcticament tuda, i precisament quan més important és participar amb veu clara, forta i decidida en el context espanyol: renegociació del finançament autonòmic, decisions europees que ens afectaran decisivament amb vista al futur, procés de transferències, possible negociació d'un nou pacte autonòmic i tants d'altres. Balears és l'única comunitat autònoma de tot l'Estat que des de la seva constitució no ha conegut altre govern que el de la dreta, potser això ajudi a explicar la crisi en què ens trobam. Les institucions democràtiques paralitzades, el poder polític allunyat dels ciutadans i confuses les estructures de poder econòmic i de grups

de pressió no legitimats per les urnes. El grau de degradació de la vida institucional a Balears és tal que cal una transició a la normalitat democràtica. A l'anterior investidura, quan hi demanava en veu alta quin seria el paper històric del president Soler, si seria un final de règim, com el d'Arias Navarro, o l'inici d'una ruptura amb els abusos del passat, com el de Suárez, hem de dir que li han truncat l'experiència, precisament perquè no feia d'Arias Navarro.

Avui, en relació amb la investidura del Sr. Matas, ja no em planteig aquest dubte. Si vostè és president, serà un *Arias Navarro*; la seva política no serà d'avanços als problemes principals, i en el moment actual no canviar és retrocedir. Vostè serà el marmessó del *cañellisme*, l'encarregat de vetllar pel compliment de les darreres voluntats. Una de les lluites de la transició democràtica espanyola va ser independitzar el poder civil dels poders econòmics i corporatius del franquisme, el ministre d'Hisenda era nomenat pels dirigents dels set grans bancs; el ministre de Defensa, per la cúpula dels exèrcits; el ministre d'Indústria, pels presidents dels consells d'administració de les empreses més influents. L'Espanya reaccionària i antidemocràtica, usurpadora, comandava en el Govern i pretenia que les coses continuassin així. Reafirmar la independència política dels poders emanats de les urnes va ser una tasca prioritària dels primers governs democràtics de la transició, no solament no va ser fàcil, sinó que potser fos la causa de la caiguda del primer president del Govern de la democràcia, Adolfo Suárez, a mans d'una dreta que va trobar aliats dins el seu propi partit, aliats que ara militen tots orgullosament en el Partit Popular. Els sona a qualque cosa, aquesta història? No té algunes semblances amb el sobtat govern de Soler? En el rerafons de la present crisi hi trobam les pressions de determinades cúpules influents del món del turisme, la promoció de la promoció urbanística, els *lobbies* de depredació territorial, en suma, tots aquells que tenen molt a perdre si els interessos generals, que són el creixement sostenible, la protecció dels espais no deteriorats, la defensa del patrimoni natural i cultural, els límits al creixement, rebien una mica més d'atenció a costa dels insolidaris i multimilionaris interessos particulars.

És urgent una teràpia de democràcia i transparència. Existeix el perill que la desconfiança en la classe política que avui tenen els ciutadans es contagii a la totalitat de les institucions democràtiques, si no demostren capacitat de regeneració. Els representants dels ciutadans hem d'actuar en nom i representació dels ciutadans, defensar els interessos de la col·lectivitat i no sols els d'aquells que tenen capacitat i poder per organitzar-se per influir. La dreta pura i dura de Balears no en perdona ni una; si en el passat no dubtaren a utilitzar mecanismes de la m-es pura tradició mafiosa com la compra de persones per tòrcer la voluntat popular, i el cas Calvià només és una de les diverses mostres, la pressió policial i judicial obliga ara a mecanismes més subtils, la

dreta pura i dura no pot consentir que des de la principal institució de Mallorca es practiqui una política progressista, no pot consentir ni tan sols els tímids gestos d'obertura de l'expresident Cristòfol Soler; per això, està mobilitzada, per la santa creuada de tornar les coses a allò que considera el seu ordre natural.

Senyores i senyors diputats, si estan desolats o afligits per les causes que han motivat la sortida del Sr. Soler de la presidència de la Comunitat, si no els han agradat algunes de les paraules del candidat Sr. Matas o desconfien d'elles perquè coneixen què i qui s'amaga darrera les seves paraules, no estan obligats a contribuir a una investidura que serà legal, però que no tindrà legitimitat moral. "Allò que la llei no prohibeix ho prohibeix la vergonya" (Sèneca). Recordin les paraules, ja citades amb anterioritat del portaveu del Grup Popular el dia de la investidura del Sr. Soler: "Sr. Soler, no us sentiu captiu de ningú, ningú no us vol captivar, volau per damunt de les misèries humanes", paraules formoses però que una manera de fer política caduca i caciquil han reduït al no-res. Alguns de vostès han estat utilitzats, manipulats, el seu vot sí que va ser necessari i imprescindible per donar la investidura al Sr. Soler, però no ho ha estat per destituir-lo. No els deman actituds heroïques, ni tan sols els recrimin que cap de vostès hagi assumit un paper paregut al de Marco Antonio després de la conjura i assassinat de Juli Cèsar, encara que tots hem sentit *I tu quoque, filio?*, que traduït a la nostra llengua és "També tu, Jaume?", i com a l'obra de Shakespeare, al funeral de Cèsar el poble diu "Els qui ara vindran encara seran pitjors", però no votar la investidura del Sr. Matas no suposa cap nou problema, ja no és afegir més al munt, és iniciar el camí cap a una autèntica regeneració de les nostres institucions. Jo som adversari polític del Partit Popular, però no som tan curt i sectari per pensar que tots vostès són persones deshonestes, que tots vostès són a la política per interessos bastards, que només els mouen baixes passions o que les seves motivacions són inconfessables. Apel·lo, idò, a persones honrades i honestes que volen la netedat, el component ètic que emmarqui el seu pas per la política, qualsevulla sigui la ideologia o el programa polític que defensin. Si volen, podem tots junts acabar amb el descrèdit que un molt petit grup de persones està infligint a les nostres joves i, per tant, poc arrelades institucions d'autogovern. L'Estatut d'Autonomia preveu la circumstància que un procés d'investidura no tenguí èxit, que no prosperi, i això, en poques setmanes, produeix la dissolució de la cambra i la convocatòria d'eleccions.

Si així succeïssin les coses, aquesta cambra haurà simultàniament expressat el seu rebuig cap a uns fets reprovables i obert la porta a l'aire fresc d'una consulta popular com la solució a una dramàtica crisi política i institucional que la investidura del Sr. Matas només podrà apedaçar. Moltes gràcies.

(Aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, en torn de rèplica, té la paraula el candidat a la presidència de la Comunitat Autònoma, Sr. Jaume Matas.

EL SR. MATAS I PALOU:

Sr. President, senyores i senyors diputats, Sr. Triay, he escoltat atentament la seva intervenció. Vostè du, ja, més d'una legislatura exercint l'oposició en aquest parlament. Vostè i el seu partit sabran com s'ha de fer aquesta feina i jo, naturalment, no vull dedicar ni un segon, de moment, a veure si ho fan bé o si ho fan malament. Puc entendre, i entenc perfectament, que pugui a aquesta tribuna amb el seu estil ple d'acusacions, dubtes, afirmacions..., respecte de tot el que envolta el Partit Popular. Sembla que vostè fos un destacat militant del Partit Popular. Jo, en aquesta intervenció, li vull anunciar, ja, que no entraré en aquest joc; no és el meu estil i no crec que hi hagi d'entrar. Aquest joc consisteix en què jo pugui aquí, i després que vostè, amb més o menys enginy, intenti superar les seves desqualificacions, lògicament, pugui, fins i tot, arribar a situacions, a vegades, que voregen l'insult. Jo no faré això, jo no vull fer això. Jo tenc claríssim que he vingut aquí a presentar un programa, tenc clar que vull discutir aquest programa amb vostè, amb tota la cambra i que em trobarà, sembla, en aquest lloc.

Jo li vull recordar i llegir, si em permet, igual que he fet en les altres intervencions, una de les puntualitzacions a les escasses conclusions que vostè ha fet a la nostra, a la meua proposta programàtica. Vostè, si no ho record malament, ha demanat, en un moment determinat, si, efectivament, no havia parlat de la Llei d'incompatibilitats, no havia parlat de tal projecte de llei, etc. Miri, a la pàgina set del discurs, que esper que vostè tenguí, li dic, textualment: "he dit un grapat d'accions polítiques que pens emprendre; no he dit, en canvi, cap cosa que no pensí fer. Naturalment, no pens modificar cap iniciativa anterior significativa del Govern, ni retirar cap projecte de llei, ni modificar cap norma d'importància actualment en vigor". Vostè, o no em vol entendre o no em vol escoltar o, el que és més probable, i diré per què, du el discurs preparat i no el sap adaptar a les circumstàncies.

En aquest moment, vostè és capaç d'imputar els desastres urbanístics a tota una generació que diu que ha viscut tota la dictadura i que diu que és la culpable, ni més ni manco, que de la balearització. Vostè és capaç de sortir aquí i dir que aquesta generació, aquesta generació dels pares, és la generació que ha fet, de les Illes Balears, un desastre d'urbanitzacions, un desastre d'exploració i un desastre de terra. Miri, quan, no fa molt, vaig tenir ocasió de ser a Còrsega, record, perfectament, la demanda i el sentiment de la gent que estava allà quan plantejàvem els problemes del desenvolupa-

ment turístic, urbanístic i del que vostè, en un to absolutament pejoratiu, és capaç de qualificar com a balearització. La gent de Còrsega, gent que, com vostè coneix, té unes limitadíssimes possibilitats econòmiques, demana com ho han fet, com heu pogut fer, d'unes illes petites, perdudes al mig de la Mediterrània, unes illes de desenvolupament de creació de riquesa i transformar el que era un estat de pobresa, de misèria, en un estat capaç, avui, de ser capdavanter a Espanya i a part d'Europa.

Però és que, el més curiós, com passa després a totes les seves mencions, el més curiós, Sr. Triay, és que, si repassam, resulta que els ajuntaments del Partit Socialista Obrer Espanyol són els ajuntaments que més desenvolupistes han estat en tota la Història: sempre, sempre, allà on hi ha hagut els batles del Partit Socialista Obrer Espanyol és allà on s'ha produït més desenvolupament incontrolat urbanístic. Vol que li posi un exemple?, no li parlaré de Calvià, del meu municipi; li puc parlar d'un molt més senzill, actual, d'avui: Ajuntament de Pollença, 200 edificacions il·legals per a explotació turística, avui, en sòl rústic i fora llicència. Ajuntament socialista, Sr. Triay.

M'agradaria, si és possible, que vostè fos capaç -sé que és demanar-li molt- de reconèixer, ni tan sols fos per un moment, que vol utilitzar de forma intencionada els tòpics d'informació pública; vostè llança el tòpic que el POOT -i ho llança reiteradament- permet 500.000 places turístiques. Jo el rept i li dic que això no és vera, i el rept a demostrar-ho, a discutir-ho i a assegurar; m'agradaria que acceptés aquest rept, però amb una condició, amb un compromís: que vostè, després, sortirà aquí, si això no és vera, a reconèixer públicament que està enganant els ciutadans, que, de forma interessada, intenta llançar missatges que són equivocats. Tot perquè vol intentar desestabilitzar un bon projecte com ha estat el Pla d'ordenació de l'oferta turística -model en el seu context, fins i tot admès pels mateixos ministres socialistes, en el seu moment- sota un tòpic irreal, incert, d'especulació i de desenvolupament urbanístic. Idò no és així, i el Pla d'ordenació de l'oferta turística és, precisament, insistesc, tot el contrari, i un model per al desenvolupament turístic.

Vostè s'atreveix a dir que, després de tretze anys, som la darrera comunitat autònoma, crec que ha dit en sostre competencial i no sé en què més ha dit; perdoni que no l'hagi pogut escoltar. Jo no voldria entrar, amb vostè, en aquest tipus de discussions; jo no li vull dir, no li vull passar revista i no li vull dir el mateix que m'ha dit vostè, a mi, quan m'ha acusat de cinisme. Jo no el vull acusar, a vostè, de cinisme, perquè vostè sap què ha fet el Govern socialista de Madrid amb la Comunitat Autònoma de les Illes Balears durant aquests tretze anys, i vostè sap com han tractat a les Illes Balears des del Govern central durant aquests tretze anys de govern socialista. I jo, per això, no el vull acusar de cinisme i tampoc no crec que sigui el lloc per entrar en aquest debat, però vostè no en té d'altre, de debat; vostè sempre té el debat de la desqualificació, perquè vostè no té propostes constructives per aportar; vostè no té altre camí que la

desestabilització; vostè no ha estat capaç, mai, de guanyar a les urnes, mai, i és allà on ha de guanyar, és allà on ha de guanyar; vostè ha de guanyar el vot majoritari dels ciutadans de les Illes Balears. Em cregui, aquest és el camí. Mentrestant, aprengui a fer d'oposició, assumeixi el seu paper, però el faci bé, el faci donant un valor afegit al ciutadà, el faci aportant aquestes idees que li demanam.

I jo, si em permet, jo li vull mostrar aquest llibre; vostè el duia, està clar que el duia, però aquest llibre l'hem fet nosaltres, no l'han fet vostès. Aquest llibre, efectivament, l'ha fet el Govern del Sr. Soler; l'hem fet nosaltres, no l'ha fet vostè; per tant, vostè, el que no pot fer... bé, ho pot fer, li admet, és que sembla que vostè ha copiat les paraules d'aquest llibre quan ha donat tota la seva explicació urbanística; estam d'acord; si no ha fet res més que llegir el que està aquí escrit, sembla que vostè hagi escrit aquest llibre; estarem d'acord, simplement li dic que estam d'acord amb aquestes directrius. Aquesta és la tasca que ahir em vaig comprometre a acabar i a dur endavant, i és la tasca que compona, precisament, aquesta visió nostra de les directrius d'ordenació territorial. Per tant, si vostè ve aquí i llegeix el que posa en aquest llibre, jo no puc estar més d'acord i, a més, em congratul molt, efectivament, que vostè estigui d'acord amb aquesta exposició.

El tema de la llengua i González Lizondo, la veritat és que ja em sembla desmesurat. Jo crec que si l'única possibilitat que vostè té de desqualificació és, bé, intentar superar tot el que ahir vaig intentar explicar-li amb un missatge d'aquest tipus, l'única cosa que li puc dir és que res més lluny de la nostra voluntat. De tota manera, vostè és lliure, insistesc, d'intentar fer les paròdies que cregui oportunes, d'intentar ridiculitzar propostes que intenten ser constructives, intentam fer constructives; vostè pot fer el ridícul que vulgui; pot notificar, ridiculitzar..., però em cregui que la nostra intenció és bona, és sincera, és una intenció de fer projectes i de dur els projectes endavant, i m'agradaria que vostè, maldament fos per un moment, en lloc d'intentar posar bastons a les rodes, intentàs a ajudar a empènyer un poc.

Respecte de les mesures liberalitzadores de la Llei del sòl, naturalment, vostè du el discurs preparat; insistesc, repetesc el d'avui matí, i avui matí jo crec que he explicat, de forma molt detallada, no tenc cap inconvenient en tornar-li a explicar, el que creïem que haviem de fer respecte d'això. Creïem que, efectivament, aquest tipus de mesures són mesures que, en aquest moment, poden tenir un impacte, són mesures que, en aquest moment, efectivament, requeriran, si és necessari, una impugnació, una ordenació especial, sectorial i el que faci falta, en la mesura que creguem que poden ser perjudicials pels nostres interessos; però, insistesc, és un tema que he plantejat avui matí i que creia que havia explicat; vostè el repeteix i jo no tenc cap inconvenient en repetir-li; de tota manera, l'exclusiva ja li havien llevat avui matí.

Vostè dubta de la meua sinceritat. Miri, idò és el seu problema, si em permet. Intenti creure'm, intenti donar la possibilitat que li pugui demostrar, efectivament, quina és la nostra voluntat de fer feina i quina és la nostra línia programàtica, i després li admetré que pugui emetre un judici de valor d'aquestes característiques o no li admetré, però el que està clar és que, abans de començar, el que està clar és que, en un discurs d'investidura, crec que plantejar una qüestió d'aquest estil és, fins i tot, de mal gust.

Jo li vull reconèixer el fet -i creia que havia quedat clar en el discurs- que les polítiques d'acció social, de benestar social, bàsicament són competència del Consell Insular i, efectivament, li vull demostrar aquí, i li vull deixar clar, que la nostra postura serà una postura, efectivament, de respecte màxim a allò que és aquest nivell competencial i de col·laboració en els termes que puguem, però, sobretot, sempre des del respecte, sense cap dubte, a allò que és la competència dels consells insulars. Vostè pot dubtar dels meus criteris, estipulats, precisament, pel control d'aquesta política social. Miri, idò, probablement no estiguem d'acord, efectivament, i això és una cosa que hem pogut viure en temes socials importants, en temes que hem pogut dur a terme, perquè experiència en tenim una mica, i on, efectivament, no estam d'acord. Nosaltres creim que és important, en aquest moment, molt important, intentar rompre aquesta marginació social, rompre aquesta impossibilitat de segons quins col·lectius d'accedir a allò que és el mercat del món de treball, per exemple. Nosaltres creim que és molt important que la formació vagi destinada, fins i tot el salari social i l'ajuda social d'aquestes característiques, a poder reintegrar aquests col·lectius dins el món laboral, perquè creim que el dret a fer feina és un dret essencial de qualsevol persona. Per tant, creim que, efectivament, el que hem de fer i el que hem d'aconseguir és, en la mesura de les nostres possibilitats, desenvolupar una sèrie de mesures que aconseguixin corregir aquest problema greu de la nostra societat. Jo ahir li deia amb l'exemple d'ensenyar a pescar en lloc de donar peix. Vostè ho pot tornar a caricaturitzar, però crec que reflecteix una intenció i, sobretot, una línia programàtica, insisteix, una línia programàtica que intentarem dur a terme amb totes les nostres possibilitats.

Vostè diu que l'ajuda al Tercer Món és una ajuda, insisteix, que està compromesa per l'anterior Govern, està compromesa en aquest discurs, i vostè diu que no entén que intentem aplicar criteris d'eficàcia a aquesta ajuda. Idò jo li dic que no estic d'acord amb vostè. Per nosaltres és molt important aplicar criteris d'eficàcia a totes les ajudes, naturalment, perquè són doblers dels ciutadans i a vostè potser que no el preocupi, però no hi ha ni una sola pesseta que no surti de les butxaques dels ciutadans, i això l'hauria de preocupar, i aquestes ajudes, malgrat siguin ajudes al Tercer Món, també són ajudes que es financien amb doblers públics. Però, a més, em permeti que li recordi, i sense cap acritud, que qui ha destinat aquestes ajudes a comprar armes no som nosaltres. Qui ha destinat les ajudes del 0,7% a comprar armes no ha estat aquest govern.

Vostè diu, crec també que en un to una mica pejoratiu, que Jaume Matas, diputat...: no li vull recordar el que he explicat avui matí del sistema presidencialista i que aquí es trien diputats; vostè parla d'un important moment per a la renegociació del finançament autonòmic, decisions europees, etc.; és cert, hi ha decisions importants, no és el primer sistema de finançament autonòmic que renegociam: l'hem renegociat, serà la tercera vegada, el 1987, el 1992 i aquesta serà la tercera; aquestes decisions no només són importants ara, han estat importants sempre: en els tretze anys de govern socialista i en els anys que hi pugui haver de govern del Partit Popular. M'agradaria que m'oferís i que m'hagués oferit la seva col·laboració, precisament, ja que no la vàrem poder tenir en el moment en què el Partit Socialista estava a Madrid, en aquest moment, per defensar els interessos dels ciutadans de les Illes Balears, per intentar defensar els nostres interessos davant Madrid i davant qui calgui, perquè, ho he repetit moltes vegades i ho torn deixar clar, defensarem els interessos dels ciutadans de les Illes Balears per damunt de qualsevol circumstància particular i partidista.

Vostè diu que el fet que les Illes Balears tinguin un govern de dretes, sempre explica la crisi en què ens trobam, Home!, també els tretze anys de govern socialista a Madrid haguessin pogut explicar moltes coses i, potser, també, que el fet que les Illes Balears només hagin tengut govern de dretes, com vostè diu, potser també explica que les Illes Balears estiguin on estan; qualche cosa, un poquet; potser, també, això explica, no només la crisi on ens trobam, sinó també explica que les Illes Balears, avui, siguin capdavanteres en creació d'ocupació, en creació de riquesa i tinguin el sector privat més dinàmic de l'Estat espanyol; pot ser, pot ser; potser no, pot ser que només sigui resultat de la crisi, però, almanco, jo crec que una cosa que s'hauria de tenir en compte.

Vostè també s'atreveix a pronosticar. Avui tenim una jornada de pitonissos, avui tenim una jornada de prediccions, i vostè ja anuncia que la meua política no serà d'avancaments, que serà com la de n'Arias Navarro; i vostè s'atreveix a dir-me que podem fer que el ciutadà...; o sigui, vostè, el capdavanter del Partit Socialista Obrer Espanyol, Partit Socialista Obrer Espanyol, s'atreveix a dir-me que els polítics podem aconseguir la desconfiança dels ciutadans en la classe política. Home!, Sr. Triay!, per l'amor de Déu!, una mica de memòria, que les eleccions generals han estat fa tres mesos. O sigui, que ara vostè s'atreveix a dir que podem perdre la confiança dels ciutadans? Jo puc estar d'acord, puc estar d'acord i ho he dit moltes vegades, que, efectivament, a vegades l'espectacle, la labor que feim els polítics no és la més adient perquè els ciutadans valorin, en els seus termes reals, l'acció dels polítics, però, per favor, tinguí tan sols una miqueta de memòria històrica i repassi una mica, i veurà on neix la principal desconfiança existent, avui, entre els ciutadans i els seus polítics.

em parla de dreta pura, em parla de màfia, em parla de quantitat d'històries que li demanaria que fos capaç de superar, li demanaria amb tota la humilitat del món que ja està bé, que crec que els ciutadans no volen sentir parlar més de batalles, ni de bregues, ni d'històries d'aquest estil, que siguem capaços de donar un exemple, que siguem capaços, almanco per avui, de parlar de qüestions pràctiques, de parlar de propostes reals cap als ciutadans; i no em conti batalles que ni he tengut ocasió de viure, batalles del passat, batalles que només crec que estan dins el seu pensament i del seu rancor històric. Per l'amor de Déu, siguem capaços de fer propostes positives cap endavant, facem propostes de fer missatges esperançadors per als ciutadans que ens escolten, siguem capaços de ser una mica pràctics i mirar cap al futur. Reclama ètica. Jo també la reclam, Sr. Triay, tanta o més que vostè.

Per acabar, em deixi, tan sol, que li recordi una qüestió que em sembla important: l'any 1991, ho record perfectament, l'any 1991, el diputat Sr. Triay, en aquells moments cap de l'oposició, va dimitir dels seus càrrecs polítics, va dir que abandonava la política; record, encara, un article elogios d'un prestigiós periodista, elogiant la seva retirada i el tarannà. El Sr. Triay se n'anava de la política, abandonava la política. Després d'abandonar la política el varen convèncer, segons titulaven els mitjans de comunicació, d'una forma molt forçada i absolutament forçada, perquè vostè es reintegràs a la llista de diputats, però en un lloc, si em permet, una mica ja no tant protagonista, perquè vostè no tenia interès, en aquell moment, en ser protagonista de la pel·lícula ni de la política. I què va passar l'any 1993, Sr. Triay? Tu *quoque*, Paco? Què va passar l'any 1993, Sr. Triay? Quina diferència existeix? Naturalment, la diferència bàsica, Sr. Triay, és que vostès no han deixat mai d'estar a l'oposició, i vostès, amb una utilització absolutament, crec que legítima i democràtica, de les normes adients, no podem fer més que canviar el cap de l'oposició. Però, Sr. Triay, recordi que la legitimitat va tant d'aquí cap a allà, com d'allà cap aquí. Moltes gràcies.

(Aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. En torn de contrarèplica, Sr. Triay, té vostè la paraula.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Sr. President, senyores i senyors diputats. *Tu quoque, filio?*, tu també, Jaume? Això li ha picat, això li ha sabut greu, però és tan clar... Sr. Matas, jo no he dimitit mai, l'any 1991, de res. Som diputat d'aquest parlament des del 1983 sense cap solució de continuïtat. Quants de portaveus va tenir el Grup Popular la passada legislatura? Que li diguin, els del seu grup, quants en va tenir.

Sr. Matas, la seva posició, avui, és difícil; és una missió impossible. A vostè se li encarrega que piloti un vehicle cap

al futur, però que no deixi de mirar cap enrere, a *don Gabriele*, que va assegut al banc de darrere. Si no es gira i va endavant, li passarà el mateix que al Sr. Soler, i si condueix amb el cap girat, li passarà el mateix que al Sr. Cañellas: la castanya està assegurada.

Sr. Matas, aquest llibret blau, que vostè ha tret aquí i jo també, perquè crec que diu coses molt importants, si el Sr. Soler no menteix, i si el Sr. Huguet no menteix, és la causa de la destitució del president de la Comunitat Autònoma. Per tant, és la causa per la qual vostè es va sumar a la destitució del president de la Comunitat Autònoma. Ens expliqui aquestes contradiccions, ens expliqui com és possible que vostè demani el cap del president, del qual era conseller amb confiança renovada, i, a la vegada, per la mateixa raó que el Grup Parlamentari i vostè li demanen la dimissió, faci seva la política que provoca aquesta dimissió.

Sr. Matas, vostè predica la transparència, però ni avui no la pot practicar, ni avui pot venir aquí a donar una mínima llum, una mínima transparència sobre les causes que fan que vostè sigui, avui, candidat a la presidència de la Comunitat Autònoma. Vostè ens obliga a una amnèsia; aquesta és la forma amb què pensa governar?, vostè no té autonomia ni per sortir-se del guió: a vostè li han prohibit taxativament que surti del guió, que parli de res més que d'allò que li han autoritzat. Vostè no pot parlar, aquí, avui, del per què ha passat això, ni de quines són les raons reals, ni de quina serà la política que farà, perquè, de la mateixa manera que li han controlat el seu discurs d'ahir, li han controlat totes aquestes rèpliques que du escrites avui; vostè no ha tengut ni llibertat de rèplica. Aquesta és l'autonomia política que tindrà vostè com a president?, aquesta és la transparència que practicarà des de la presidència de la Comunitat Autònoma?

Sr. Matas, si vostè resulta elegit president, com és molt previsible, sobran oportunitats per debatre projectes sectorials o plantejaments més generals, però per debatre per què avui vostè és aquí candidat a la presidència de la Comunitat Autònoma, per què avui tenim un president en funcions, dimitit, després de deu mesos de gestió, per causes desconegudes, perquè no les expliquen, això només ho podem fer avui. Avui és el dia per clamar contra la corrupció i a favor de la regeneració democràtica, que són l'origen de tota aquesta situació; per alertar els ciutadans dels abusos que es cometien des del Partit Popular, de com les seves despietades lluites internes soscaven les institucions i impedeixen una governació eficaç dels interessos públics. Hi haurà més dies, per debatre les qüestions que vostè va plantejar ahir, si surt elegit president.

Allò que més ens estranya és per què ha acceptat, ara, vostè, ser president de la Comunitat Autònoma, ser candidat i, probablement, president; ara que, precisament, està oberta la guerra pel repartiment de l'herèn-

cia del *cañellisme*, per la successió de qui està disposat a morir matant, políticament, però inexorablement tocat per les investigacions policials i judicials dels escàndols protagonitzats i succeïts durant la seva etapa de govern. En aquest moment i en aquest context, la seva presidència serà una simple interinitat. Sr. Matas, com ha hagut de viure el seu antecessor, només un compàs d'espera mentre el vertader president espera, impacient, el seu processament o la seva exoneració, encara que sigui per la via de la prescripció del delictes. Acceptar la presidència en aquest moment, Sr. Matas, és entrar dins un vesper, es deu més a un excés d'ambició que a un acte d'heroïtat, per part de vostè, que sempre ha sabut nedar i guardar la roba, que sempre ha estat per defensar la seva carrera, la seva carrera política, vostè que va prometre, un dia, fidelitat al seu president i l'endemà li va demanar el seu càrrec.

Sr. Matas, que mai un jutge no el pugui acusar d'haver actuat amb un contingut ètic que llueix per la seva absència; que la seva reiterada voluntat de girar pàgina no sigui un gir cap enrere, un gir cap a l'emparament i l'exculpació dels abusos dels primers dotze anys d'autonomia.

Però jo li insistesc, Sr. Matas: quina és la seva actitud moral davant la corrupció?, quina és la seva actitud davant persones imputades i la seva col·laboració, com a conseller, amb el govern?, em digui, Sr. Matas, com qualificaria, si no li agrada la paraula "mafiosa", l'actuació de suborn a Calvià, per part del Partit Popular, per invertir la voluntat del poble creant una majoria absoluta en aquest ajuntament? El meu discurs és el de la regeneració democràtica i de futur, i vostè està, aquí, obcecat en parlar del passat, dels pares i dels padrins, però recordi, Sr. Matas, recordi que qui oblida la història, està condemnat a repetir-la.

Sr. Matas, les seves anàlisis no demostren una gran sensibilitat democràtica: les seves anàlisis no són les pròpies d'un demòcrata; les seves anàlisis obliden les circumstàncies en què, efectivament, s'han produït els grans desastres que ara patim, de caràcter ecològic, de caràcter ambiental, de destrucció de patrimoni natural a les Illes Balears. És un error, per la seva part, que per res necessita, cap necessitat té d'anar a justificar el que ara hem de corregir. Però jo li insistesc demanant quina política farà vostè, d'acord amb aquest llibret blau que varen fer, sota la presidència del Sr. Soler, el Sr. Alemany, de la Conselleria d'Obres Públiques, i el Sr. Reus, en matèria de desclassificació de sòls urbanitzables, completament necessària per sanejar la situació urbanística? Com pensa actuar, o quin és el seu criteri, en municipis com el de Calvià, del qual no ha volgut parlar, aquí on el Grup Popular s'oposa a la desclassificació de sòls urbanitzables que ja no responen al model actual de creixement sostenible? Les 500.000 places turístiques que permet el POOT són dades del mateix Pla d'ordenació de l'oferta turística de Mallorca; que no li amaguin la informació, que no l'enganin, a vostè, o, com a mínim, sàpiga que és així. Tots els problemes de creixement negatiu que ens trobam, dia a dia, a l'illa de Mallorca, tots ells estan tolerats i permesos pel Pla d'ordenació de l'oferta turística; els Canons d'Artà, Cala Petita de

Porto Colom, les noves urbanitzacions de Santanyí, etc., etc., etc.

Sr. Matas, no m'ha contestat a la seva visió de les responsabilitats polítiques. Ha posat en dubte la nostra col·laboració, la dels socialistes, en el finançament autonòmic del 1992, que va ser decisiva, la nostra col·laboració va ser decisiva perquè aquest finançament, el nou sistema de finançament del 1992 de les Illes Balears fos el qui en sortia... era la Comunitat de les Illes Balears qui en sortia més beneficiada, d'aquest canvi de finançament, paraules que estan escrites en els mitjans de comunicació, a les hemeroteques, i que es poden consultar, i va ser amb una aportació continuada, pública i de despatxos dels socialistes davant el govern socialista; no tergiversi la realitat.

Som la darrera comunitat, ho dic, la darrera en funcionament democràtic; una comunitat aquí on encara es discuteix si hi ha d'haver o no una llei d'incompatibilitats, una comunitat on encara es discuteix si el president ha de venir o no ha de venir a contestar unes preguntes al Parlament, una comunitat en què, després de nou anys de haver-hi una llei de sindicatura de comptes, encara hom promet que prest es constituirà la Sindicatura de Comptes per fer un control extern dels comptes de la Comunitat Autònoma. Sr. Matas, som la darrera, en aquestes qüestions: *somos la primera* en renda per capita, *somos la primera*, però aquest argument no crec que vagi més enllà de la pell de tantes persones que pateixen necessitat i pobresa a les Illes Balears, perquè, segurament, també *somos la primera* en desigualtat social i en insensibilitat dels poders públics respecte d'aquest problema, també *somos la primera*. Per tant, Sr. Matas, una visió realista de la nostra situació conjunta política i social, no es relacioni, només, amb els grans empresaris; no es relacioni, només, amb les grans cadenes i amb els grans grups econòmics del món turístic. Baixi a la realitat, baixi a la realitat social dura, a la realitat de la pobresa, de la marginació, de la precarietat, de l'atur, que això és conseqüència, també, d'aquest sistema que tenim, i això ho haurem de resoldre en el futur.

Sr. Matas, quan demana la nostra col·laboració, tenguí en compte que, quan sigui president, que ho serà, no serà el debat d'avui, serà un altre debat, i la nostra col·laboració estarà disponible; però, Sr. Matas, no demani la nostra col·laboració per convèncer els seus; els seus, els convencerà vostè; no la demani, la nostra col·laboració, per fer pressió sobre el seu Partit Popular o sobre el seu govern del Partit Popular; aquesta li correspon a vostè. Avui ho tenim aquí, discursos endarrerits; en el dia d'avui, el Sr. Rajoy, ministre d'Administracions Públiques, assegura la seva oposició a crear nous règims fiscals especials a Espanya, al marge dels que ja estan reconeguts. Sr. Matas, la seva feina és la seva, no és la nostra; nosaltres tenim una posició clarament establerta; vostè, que ha fet campanya i centre de la seva carrera política a determinades qüestions, ara haurà de

resoldre les contradiccions flagrants amb el govern del seu partit, però tenguí en compte que, en tot el que interessi a les Illes Balears, lògicament, també comptant amb el nostre punt de vista i amb el nostre programa, hi haurà una col·laboració lleial del Grup Parlamentari Socialista i del Partit Socialista.

Però avui, vostè, aquí, ha fet un mal paper: vostè ha fet un mal paper perquè avui ha vingut aquí apoderat, però no ha vingut aquí de protagonista: vostè ha estat incapaç, aquí, de dir ni una paraula més del que li han dit que digui. Llàstima si el seu futur és aquest: llàstima si la seva presidència no és ni de lloguer, sinó que és de precari, no ho voldria, Sr. Matas; així ho esper.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat, Sr. Matas...

Arribada aquesta hora, ja que s'havia anunciat que la votació seria a les 19 hores, comunic a les senyores i senyors diputats que la votació es farà tot just acabi aquest debat. Per tant, aquesta s'ajorna fins després de la intervenció de la portaveu del Grup Parlamentari Popular i el tancament del debat, per part de la presidència, si així ho estima oportú. No fixam una hora en concret, més que quan acabin les intervencions de tots els portaveus, és a dir, el debat.

Sr. Matas, té vostè la paraula.

EL SR. MATAS I PALOU:

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Triay, per molt que vostè vulgui establir una imatge forçada, pròpia del seu estil, de la destitució, de la dimissió, d'allò que ha passat dins el Partit Popular, li deman que respecti aquest debat d'investidura, li deman que respecti les normes de funcionament del grup parlamentari i del partit que li dona suport i, sobretot, que, per favor, no intenti fer simplificacions que són falses i absurdes, com la causa de la destitució, el llibre blau.

Ahí, en aquest discurs d'investidura, Sr. Triay, li vaig deixar ben clar quina era la nostra intenció amb les directrius d'ordenació territorial. Estic content que, per una vegada i sense que serveixi de precedent -no sé què haurem fet bé o malament- estigui d'acord amb les nostres directrius d'ordenació territorial: esper que surti, esper que ho proclami i que, per una vegada, ens doni la raó en alguna cosa; insistesc, crec que alguna cosa no deu funcionar.

Jo li puc assegurar, Sr. Triay, que si vostè agafa -i el torn reptar- si vostè agafa les densitats que estableix el POOT de metre quadrat-plaça hotelera, és impossible, és impossible que, a vostè, li surti aquesta xifra de places turístiques, és impossible, i el torn reptar perquè demostrí la benevolència o falsedat d'aquestes asseveracions que vostè fa.

I crec que no deu ser casualitat que vostè no faci un record quan recorda el sistema de finançament de l'any 1992, que és fals que la Comunitat Autònoma de les Illes Balears va ser la que més va guanyar -li record les modulacions, li record el cas de Múrcia i li record les modulacions establertes pel Secretari d'estat, el Sr. Zabalza, en aquell moment- però és igual, crec que és un tema puntual; també crec que és significatiu que vostè, que vostè, precisament, avui, aquí, no recordi que les Illes Balears no tenen les competències en universitat; les Illes Balears, avui en dia, no han pogut tenir complert el seu pacte autonòmic, i les Illes Balears, avui en dia, gràcies a un govern socialista o, per desgràcia, d'un govern socialista a Madrid, en el Govern central, han estat abandonades de la inversió pública i han estat en el darrer lloc competencial i en el darrer lloc dels miraments del finançament autonòmic, un 30% per davall la mitja de finançament de les comunitats autònomes del seu sostre competencial.

Per mi també és significatiu que vostè no m'hagi dit que no a l'acusació que li he fet de l'Ajuntament de Pollença, 200 habitatges no autoritzats, sense qualificació; ajuntament amb batle socialista; que vostè no hagi estat capaç d'esmentar el desenvolupisme de l'Ajuntament de Calvià, ajuntament amb batles socialistes.

Vostè, efectivament, intenta tornar a fer un tòpic pejoratiu del fet que *somos la primera*. Escolti, no ho deim nosaltres, i jo crec que això és una mostra de quin és el tipus d'oposició que jo li demanaria que, a partir d'avui, si fos possible, intentàssim, entre tots, Govern i oposició, canviar pel bé dels ciutadans que ens escolten. Jo crec que ha de ser un orgull, i nem d'aconseguir que sigui un orgull, que els ciutadans de les Illes Balears puguin, lògicament, coneixent tots els problemes que tenim, coneixent totes les limitacions que tenim, però que puguin estar orgullosos de viure en una terra com la que tenim i en la que vivim, que puguin estar orgullosos de la qualitat de vida que tenim i que puguin estar orgullosos del fet que cream llocs de feina i que som capaços de crear riquesa.

I naturalment, que tenim problemes, i ho vaig dir jo ahir i he estat sempre el primer en reconèixer-ho, i naturalment, que existeix precarietat laboral, i naturalment, com vaig explicar en el meu discurs, que, efectivament, en una societat desenvolupada les situacions de marginació social encara són més greus i més palpables i les hem de corregir, naturalment. Però, Sr. Triay, quants de companys seus, d'altres autonomies, es voldrien mirar en el nostre mirall? Quanta gent no voldria estar en les nostres circumstàncies? Això no ha de ser un desestímul, tot el contrari; jo el convid al fet que sigui un estímul, que llanci missatges positius, que faci feina, que posi els colzes i ajudi a desenvolupar aquesta comunitat autònoma, que obliidi les rèmores del passat, si és possible, i que ajudi a llançar un missatge nou, d'esperança, per als ciutadans d'aquesta comunitat autò-

noma, que oblidí aquest rancor, que oblidí aquest apassionament interessat i que, si és possible, entre tots inaugurarem una nova forma d'administrar i de fer govern, una forma distinta de portar l'oposició, i no només guiats pels grans empresaris, em cregui; per poc que conegués el que ha estat la meua trajectòria, vostè sabria que res més lluny de la veritat; tot el contrari, grans empresaris, però també, i principalment, petits i mitjans empresaris, que són els que generen la gran part de llocs de feina estables que hi ha en aquesta comunitat autònoma i gran part de la riquesa.

Baixar al carrer. Tant de bo sapiguem baixar al carrer i tant de bo sapiguem veure i viure, realment, els problemes reals que té la societat, i no li deman col·laboració per convèncer els meus. Li deman col·laboració com el que ha passat amb el règim econòmic i fiscal, col·laboració que no han estat capaços de donar. Mai, mai cap comunitat autònoma, mai cap regió insular, quan ha proposat un estatut fiscal que millorí, que compensi els greuges comparatius que tenen els seus ciutadans per mor de la seva insularitat, mai no ha tengut el rebuig d'una part dels seus partits polítics: a Canàries el 100%, a Còrsega el 100%, tothom com una pinya, per defensar els interessos dels ciutadans, per defensar aquest règim econòmic i fiscal per davant d'interessos partidistes; però vostè no, Sr. Triay. Jo, aquí, en aquesta tribuna, Sr. Triay, li vaig proposar, en nom del meu partit polític i d'aquest grup parlamentari, acceptar totes les esmenes que vostès havien presentat al règim econòmic i fiscal amb una sola condició, que donassin suport a aquest projecte davant Madrid. Vostè no va voler, Sr. Triay.

I això és l'exemple de la seva posició i això és el que el convid a canviar; això és el que, avui, aquí, amb molt bona intenció, em cregui, el convid perquè sigui capaç de canviar, que faci una oposició constructiva, que sigui capaç que puguem anar a Madrid a defensar un règim econòmic i fiscal i que no ens hagin de sortir els colors perquè ens diguin: "*si vosotros mismos no estais de acuerdo, si el PSOE os ha votado en contra*". Però és igual, torn a obrir les portes, tornam a obrir les portes, encara hi som a temps, és molt important que aquest règim econòmic i fiscal per a les Illes Balears estigui consensuat entre tots; li torn a oferir, ens diguin on ho volen modificar, ens diguin on creuen que falla i ho intentarem consensuar amb l'esforç que faci falta; és important que un projecte d'aquestes característiques surti amb el suport de tots, i li dic i li repetesc: he anunciat una actitud diferent a la que crec que han mantingut vostès; li he dit clarament, cosa que mai ha fet vostè -sí que ho han fet altres partits socialistes, el Partit Socialista Català, per exemple- però nosaltres aquí, avui, proposam i defensam defensar els nostres interessos, els interessos dels ciutadans de les Illes Balears, per damunt els interessos de partit i en contra de qui sigui, i per damunt els interessos de partit. Per tant, no li deman que m'ajudi a convèncer el meu partit, li deman col·laboració, idees i oposició constructiva.

La desclassificació de terrenys és una competència urbanística dels ajuntaments i dels consells insulars. Trobaran la

nostra cooperació, però la competència -ho recordi- és d'ajuntament i de consells insulars.

Seguretat jurídica. Crec que és essencial aconseguir aquesta seguretat jurídica en el camp de la nostra competitivitat com a territori.

Jo li puc assegurar que la nostra actitud d'ètica i lluita contra la corrupció serà tan ferma o més que la que pugui tenir vostè, i això li puc garantir, Sr. Triay, però no admet, no admet i no tenc intenció d'entrar en aquest tipus de polèmiques i li he repetit, però no admet que vostè em parli de majories absolutes a Calvià. Per l'amor de Déu!, si el Sr. Obrador va ser el primer batle, gràcies a què? Què és?, què també ho ha oblidat?, i la memòria, Sr. Triay?, no comprèn que això el desqualifica a vostè mateix? Anem a passar pàgina i anem a fer feina, Sr. Triay. Anem a passar pàgina i el convid a canviar, el convid a una nova actitud: aprofitem un dia com el dia d'avui, aprofitem un dia on crec que podem obrir una nova etapa amb esperança, on podem mirar els ciutadans de les illes i vendre'ls aquest missatge de col·laboració en benefici de tots els ciutadans.

Sr. Triay, no sé si vostè ha llegit *La conjura de los necios*, però li recoman, sobretot, aquella frase que diu: "*qué difícil decir cuando nadie escucha*". Gràcies.

(Aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. I passam ara a la intervenció, per part del Grup Parlamentari Popular, de la seva portaveu, Hble. Sra. Maria Salom.

LA SRA. SALOM I COLL:

Sr. President. Senyores i senyors diputats. Fa tretze anys que el Partit Popular va començar a governar aquesta comunitat. Fa tretze anys que aquesta comunitat ha tengut en el seu govern unes senyes d'identitat pròpies, com són l'eficàcia, la bona gestió, el seny i la racionalitat. El poble de les Illes Balears ens ha vengut donant, cada vegada amb més força, el seu suport majoritari. Fa un any, a les darreres eleccions autonòmiques, al Partit Popular ens donaren la majoria en aquest parlament.

Però, també és cert, i crec que ho he de dir així, que als darrers mesos hem viscut dins el nostre grup parlamentari unes circumstàncies molt especials, que han condicionat d'una manera important la situació política de la nostra comunitat i també la nostra situació interna. Però també ho he de dir així com a portaveu, que és una situació crec que ja superada, dipositant en la votació que es produirà a continuació la confiança en la persona que consideram més adequada per ocupar el càrrec de president de la Comunitat Autònoma, Jaume

Matas. Per a nosaltres és el millor candidat que en aquests moments podem tenir. Una persona que ha demostrat la seva vàlua tant professional com política en els anys que ha estat treballant a distints llocs de responsabilitat dins el Govern de la nostra comunitat.

Rebutjant tots nosaltres l'oportunisme polític d'aquells que demanen unes eleccions anticipades. Això avui, creguí'm, seria una irresponsabilitat, ja que suposaria per a la nostra comunitat la paralització de la vida política i també de les institucions. A més a més hi ha un grup, el Popular, que estam disposats a governar de manera decidida i tenim la persona que es posarà al front d'aquest govern per fer feina, per millorar la societat i per complir tot allò que ens encarregaren els electors, el nostre programa, el programa del Partit Popular. Crec que entre tots estam aconseguint tornar a la normalitat, per tant, crec que els ciutadans no ens poden jutjar pels esdeveniments d'aquest darrer any; sinó que han d'intentar mirar les coses en perspectiva, i crec que tots vostès hi estaran d'acord, que durant aquests tretze anys s'han fet moltes coses bones per millorar la qualitat de vida dels mallorquins, dels menorquins, dels eivissencs i dels formentencs. A més a més, al llarg d'aquest darrer any, s'han duit a terme nombroses actuacions i polítiques basades en el nostre programa i que han tengut el suport del nostre grup i també, en determinades ocasions, han tengut el suport de l'oposició. Per tant, no hem perdut un any. Tots crec que hem après molt. Crec que tots hem après dels nostres errors, i que aquests ens han de servir per encarrilar bé el nostre futur.

D'això vull parlar, del nostre futur, hem de mirar endavant. És necessari tenir il·lusió, perquè entre tots hem de fer país actuant amb prudència, amb moderació, amb diàleg, fent molta feina, però també amb fermesa. Perquè hem d'ésser conscients que els reptes que té plantejats la nostra societat, quan ens trobam a les portes del tercer mil·lenni, requereixen una mà ferma al timó del nostre govern. També és cert que molts dels reptes plantejats hauran de necessitar l'esforç de tots, amb treball, amb diàleg i consens per treure-los endavant.

Tots nosaltres vàrem escoltar, ahir al matí, el programa que presentà el candidat, un programa de bones intencions que té dos objectius clars: dur endavant el compromís que va assumir el Partit Popular a les darreres eleccions autonòmiques i canviar totes les coses que es puguin millorar sempre tenint en compte que hem d'aconseguir una major qualitat de vida per als nostres ciutadans. Per complir aquests dos objectius, serà necessari fer feina, molta, molta feina, dedicar-hi totes les hores que faci falta, tant el candidat com tots els que tenim càrrecs de responsabilitat política dins la nostra comunitat. És un programa de feina sòlid, té un suport àmpliament majoritari, a pesar com és natural de les legítimes discrepàncies dels qui exerciran l'oposició una vegada que s'hagi produït la votació d'avui a l'horabaixa.

El nostre grup parlamentari mantindrà una actitud moderada, que ens anima al diàleg, descartant qualsevol intenció

de fer del discurs polític una eina d'agressió. Tampoc volem que la voluntat de pactar s'interpreti com a una expressió de debilitat, perquè hem de tenir en compte que no hi ha al·licient que més estimuli als nostres pobles que la voluntat de diàleg, un diàleg obert a totes les parts, intern, un diàleg entre els grups parlamentaris d'aquesta cambra, entre representants dels agents socials, un diàleg amb les altres comunitats autònomes, sobretot aquelles que tenen el fet diferencial de la insularitat o aquelles que tenen una llengua pròpia, i també un diàleg amb l'administració central. Un diàleg que és bàsic i fonamental per aconseguir més autogovern i fer possible que aquest sigui una realitat, tant sols així es completarà el procés de transferències acordat al pacte autonòmic del 92. Un compromís que va assumir José María Aznar en el seu discurs d'investidura quan es va referir a les comunitats de l'article 143, amb la voluntat que podem assumir totes les competències previstes al nostre estatut d'autonomia, especialment en matèria educativa, una competència tan important per una comunitat com la nostra amb llengua pròpia. Una renovació dels pactes del 92 ha de servir perquè la nostra comunitat aconsegueixi el màxim nivell d'autogovern i que aquest sigui una realitat, una realitat també a través de l'estructuració dels consells insulars, peces bàsiques i eixos sobre els quals ha de girar el futur de Balears. Una comunitat amb unes peculiaritats pluriinsulars i pluricultural que té a aquest parlament la institució que aconsegueix la vertebració de la nostra comunitat.

A aquestes altures de la sessió d'investidura, quan el candidat, el Sr. Matas, i els portaveus dels distints grups han mantengut un debat ampli i detallat sobre les qüestions que han considerat més importants, jo, com a portaveu del grup que li dona suport, no explicaré detalladament, com és natural, la nostra postura (...), entre altres coses perquè evidentment li donam el nostre suport. Però sí que, d'una manera global, m'agradaria remarcar una sèrie de punts que crec que són de gran importància per al futur de la nostra comunitat. En aquests moments, tenim pendent la posada en funcionament de dues institucions de gran importància: Sindicatura de Comptes i Síndic de Greuges. El compromís del Grup Popular és posar-les en funcionament el més aviat possible. Crec que aquests darrers tretze anys, al Govern hem intentat dur a terme una política d'austeritat, una societat moderna com la nostra ha d'exigir als seus polítics control i prudència exquisida a l'hora d'utilitzar els doblers públics. El candidat, el Sr. Matas, el candidat del Grup Popular va per aquesta línia de rigor i de serietat. Estic ben segura que es demostrarà amb l'actuació a l'hora de modernitzar la nostra administració. A les Balears tenim la sort de comptar amb bons empresaris, amb un sector humà que crec que té una bona formació, amb uns espais privilegiats, amb unes bones tecnologies que fan que tinguem uns productes competitiu i de bona qualitat. Però a l'hora de vendre aquests productes a la península o a Europa ens trobam amb un greu problema ens trobam amb el greu problema de la insula-

ritat, que encareix d'una manera important els nostres productes, fent-los menys competitius. Per això es fa necessari i urgent aconseguir una compensació a la insularitat. D'aquí que intentem allò que diu la Constitució que les regions insulars han de rebre un tractament adequat a aquest fet. És evident que les nostres illes es mereixen tenir un règim econòmic i fiscal diferenciat.

El nostre model econòmic, el model econòmic de les Illes Balears, podríem dir que té una realitat contradictòria, amb factors molt positius -com el fet que generam més riquesa que altres regions, que tenim un nivell d'ocupació més elevat que altres regions, la nostra riquesa és competitiva perquè és privada i no viu de les subvencions- però també té uns altres factors negatius -els sous mitjans no són massa elevats, el nivell de precarietat del lloc de feina, i fins i tot que hi ha unes 20 mil persones que no arriben a entrar dins el món del treball-, això juntament amb que la nostra economia es basa en una sèrie de sectors, el més important, com és evident, és el sector turístic; però també tenen rellevància altres sectors com són la construcció, la indústria i el comerç, l'agricultura i també la pesca.

El nostre mode d'entendre les pautes a seguir per cadascun d'aquests sectors les va exposar d'una forma molt clara ahir al matí el Sr. Matas, però volem fer especial esment a les condicions a seguir per cada un d'ells, intentaré ser molt breu a cadascun d'aquests sectors donant únicament dues o tres línies a seguir per cadascun d'ells.

Quant al turisme s'han d'introduir, d'una manera clara, elements que el reconduixin, com podrien ser que el creixement s'ha de basar en la qualitat i no amb la quantitat, intentar reduir l'estacionalitat i hem d'aconseguir un turisme de major poder adquisitiu. Aquestes actuacions vénen contemplades en el Pla de qualitat i s'han de dur a terme conjuntament entre el Govern i el sector.

La construcció és un sector molt important, sobretot per la capacitat que té de generar llocs de feina, i el seu futur no passa per noves edificacions, sinó per la reconversió de la major part dels edificis que es construïren en el bum turístic dels anys 60. El Govern balear impulsa aquest canvi i el sector es troba ja dins aquesta línia.

Quant a la indústria, s'ha de modernitzar la gestió empresarial, hem de ser competitius, hem de competir lliurement, però també amb igualtat, pel que es fa necessari una compensació per la nostra insularitat.

El comerç és el sector que crea més llocs de feina estables. El seu futur passa per una modernització de les estructures, s'ha d'abandonar l'individualisme, s'ha d'especialitzar i el Govern ha de posar al seu abast nous instruments per competir en igualtat de condicions.

Agricultura. Hem de substituir quantitat per qualitat, introduir noves tècniques, noves formes d'explotació, hem d'anar cap a productes ecològics, productes amb marca,

productes amb denominació d'origen, intentant aprofitar el consum d'aquests per part dels ciutadans de les illes i també pels turistes.

L'administració posa els condicionaments necessaris perquè tots aquests sectors es puguin desenvolupar amb normalitat, però és indispensable el factor humà, els treballadors, en aquest sentit es mantindrà i ampliarà d'acord amb els sindicats i empresaris una política de formació per tal de millorar la qualitat, els coneixements, les tècniques de major eficàcia i rendiment dels nostres professionals. Aquesta major preparació dels nostres professionals i les pautes de futur que han de seguir els diferents sectors han de estimular a l'utilització de noves tecnologies, de les autopistes de la informació, tan sols d'aquesta manera podrem sortir del nostre aïllament geogràfic. No podem estar connectats físicament amb la resta del continent, però sí que hi podem estar a nivell d'informació i de comunicació. És evident que el nostre fet diferencial no és sols pel fet de viure a unes illes, sinó que també tenim una cultura i una llengua pròpies. Una llengua que ha d'ésser un vehicle de comunicació i mai de divisió. Nosaltres, des de fa cents d'anys, hem estat sempre oberts a altres cultures, ens hem adaptat als nostres visitants, però a la vegada hem sabut mantenir i preservar els nostres signes d'identitat. Per tant, els polítics, tenim la responsabilitat de posar els mitjans necessaris perquè tots els al·lots quan surtin de les escoles dominin el català propi de les nostres illes.

Preservar les nostres senyes d'identitat, paisatge, entorn. Vivim a unes illes privilegiades i he de saber administrar amb prudència els nostres recursos naturals que són limitats: territori, aigua, energia. Si aquests recursos no els administrem amb prudència i limitam el seu consum, esgotarem el nostre model econòmic. En aquest sentit, el Govern balear ja ha iniciat les Directrius d'ordenació del territori, però perquè la filosofia que es plasma a les directrius es pugui fer realitat serà necessari un gran consens social. Tots hem de saber amb claredat quin és el marc jurídic allà on ens movem, hem de tenir una claredat absoluta en les normes aplicables. Això ve lligat a la protecció del medi ambient, hem protegit més del 40% del nostre territori, i en el futur el que ens queda és definir el que podem fer amb la resta, sempre tenint en compte criteris de protecció de l'entorn, ecològics, de qualitat, d'estalvi d'aigua i d'energia.

Si volem que les nostres illes siguin l'enveja d'Europa hem d'aconseguir uns entorns agradables, hem d'aconseguir que Balears estigui neta, que cadascun dels nostres pobles conservi la seva pròpia personalitat, que les carteres estiguin ben senyalitzades, que hi hagi seguretat ciutadana, que els pobles i els comerços mantinguin el seu caràcter, hem de rehabilitar les nostres cases, hem de posar guapos els nostres pobles, en definitiva hem d'aconseguir que el nostre entorn sigui més agradable per viure. Per això, per aconseguir aquests objectius, es

ta necessària una coordinació entre totes les administracions: els ajuntaments, els consells insulars i el Govern balear, perquè hem de tenir en compte que en la mesura en que respectem el nostre entorn respectarem també la dignitat com a persones, i en aquest sentit el nostre grup parlamentari dóna suport a polítiques destinades a facilitar l'accés laboral dels nostres discapacitats, la sanitat ha de ser per a tots, amb un finançament públic i una gestió privada, els doblers que es destinen al tercer món arribin de veres, obrir noves línies per tractar la problemàtica de la droga, lluitar contra la SIDA i la marginació, hem d'aconseguir habitatges per a tothom, hem de fer polítiques destinades a les nostres persones majors i als joves, hem de potenciar la família com el nucli de la nostra societat més proper a les persones i intentar lluitar contra la despersonalització de les relacions humanes.

Amb tots aquests temes i qüestions que hem plantejat pot parèixer que els hem pintat una espècie de fantasia o de paradís, però crec que tots nosaltres tenim l'obligació de posar els mitjans necessaris per aconseguir-ho per respecte a les noves generacions, als nostres fills, que d'aquí a 20 anys quan parlin de nosaltres s'han de sentir orgullosos que els seus pares varen planificar el seu model d'entorn i el seu model de vida...

EL SR. PRESIDENT:

Guardin silenci, per favor.

LA SRA. SALOM I COLL:

...avui tenim l'obligació de fer tota la feina que faci falta per aconseguir aquest repte de futur.

I per acabar, senyores i senyors diputats, estic convençuda que el Grup Parlamentari Popular ha estat decisiu en els darrers esdeveniments, però també puc afirmar que hem sabut estar, que tots i cadascun de nosaltres, hem demostrat tenir seny; el seny suficient per mantenir-nos units al voltant d'aquest projecte comú, el projecte del Partit Popular. El govern que surti d'aquesta darrera investidura ens trobarà sempre al seu costat. Li donarem el nostre suport, estem segurs que tots nosaltres serem escoltats, que farem causa comuna, feina colze en colze, i que la sintonia entre el Govern, el Grup Parlamentari i el partit serà perfecta. Ni al candidat, Jaume Matas, ni a nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, ens manca bona voluntat i ganes de fer feina. Per tant els ciutadans de les nostres illes poden estar tranquils, anam per bon camí i entre tots crec que aconseguirem el millor per Balears. Ens queda la gran responsabilitat de dur endavant, entre tots nosaltres, aquest projecte. Tenim un repte i, a la vegada, un deure fins a l'any 1999. Estam disposats a fer feina, molta feina i bé, perquè ara més que mai la responsabilitat que tenim tots i cadascun de nosaltres crec que és important per intentar complir els compromisos que varem assumir davant els electors. No oblidem en cap moment la responsabilitat que suposar ser el grup majoritari d'aquesta cambra. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada, Sr. Matas, té vostè la paraula.

EL SR. MATAS I PALOU:

Gràcies, Sr. President, Senyores i senyors diputats. Vull agrair aquestes paraules de la portaveu del Grup Parlamentari Popular. Vull agrair aquestes paraules de conhort, de suport a aquest projecte que he intentat explicar i defensar en aquest debat d'investidura que ha tengut lloc ahir i avui en aquest parlament. Vull agrair, lògicament, al govern en funcions, al seu president, la demostració (...) per unir el partit, d'altres grups interns, i pretenc superar les dinàmiques de divisió i d'enfrontament. Pretenc aconseguir un grup sòlid que apliqui democràticament una política de moderació, d'eficàcia i que aconsegueixi canviar la imatge actual de la política. Avui pot ser el moment de mirar cap al futur, cap al futur de la nostra autonomia i de donar una passa amb il·lusió. Promet col·laborar amb el grup parlamentari, promet col·laborar amb el partit i formar un equip conjunt capaç de dur a terme de la millor forma possible el programa que els ciutadans de les Illes Balears han considerat el més adient per aquest futur.

Vull acabar dient que jo som qui som, tenc la meua trajectòria, ara em correspon mirar cap endavant i fer feina. Ens correspon a tots mirar cap endavant i fer feina. La meua obligació, la nostra obligació, és aquestes illes. El meu temps, la meua vida la vull dedicar a un sol esforç: ajudar a millorar aquesta terra i que la nostra gent senti l'orgull de ser ciutadà de les Illes Balears. Moltes gràcies.

(Aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Conclòs el debat es procedirà a la votació a efectes de l'atorgament de la confiança per part d'aquesta cambra al candidat proposat a la presidència de la Comunitat Autònoma. La confiança s'ha d'entendre atorgada si el candidat obté el vot favorable de la majoria absoluta de la cambra. La votació, segons el que disposa l'article 86.2, serà pública i per crida. La senyora secretària anomenarà les diputades i els diputats i aquests respondran "sí", "no", o "abstenció". La crida es realitzarà per ordre alfabètic del primer llinatge començant pel diputat el nom del qual sigui tret a sort. Després votaran els membres del govern en funcions que ostenten també la condició de diputat. En darrer lloc, ho faran els membres de la Mesa. Deman als mitjans de comunicació, sobretot als reporters gràfics, que al moment de començar la lectura es mantinguin als seus llocs, no transitin per la cambra a efectes de facilitar al màxim el pronunciament i també a efectes del control de la votació. El diputat número 48.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Verger i Pocoví, Joan.

EL SR. VERGER I POCOVÍ:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Vidal i Bibiloni, Guillem.

EL SR. VIDAL I BIBILONI:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Vidal i Burguera, Joana Aina.

LA SRA. VIDAL I BURGUERA:

Abstenció.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Alberola i Martínez, Maria Carlota.

LA SRA. ALBEROLA I MARTÍNEZ:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Alorda i Vilarrubias, Antoni.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Amer i Riera, Catalina Mercè.

LA SRA. AMER I RIERA:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Antich i Oliver, Francesc.

EL SR. ANTICH I OLIVER:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Balanzat i Torres, Josep Ramon.

EL SR. BALANZAT I TORRES:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Blanquer i Sureda, Bartomeu.

EL SR. BLANQUER I SUREDA:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Bover i Nicolau, Catalina Maria.

LA SRA. BOVER I NICOLAU:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Cañellas i Fons, Carles Felip.

EL SR. CAÑELLAS I FONTS (Carles Felip):

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Cañellas i Fons, Gabriel.

EL SR. CAÑELLAS I FONTS (Gabriel):

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Casasnovas i Coll, Andreu Avel·lí.

EL SR. CASASNOVAS I COLL:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Charneco i Fidel, Andreu.

EL SR. CHARNECO I FIDEL:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Diéguez i Seguí, Antoni Josep.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Ferrando i Barceló, Margalida.

LA SRA. FERRANDO I BARCELÓ:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

García i Querol, Maria del Carme

LA SRA. GARCÍA I QUEROL:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Gascon i Mir, Miquel.

EL SR. GASCON I MIR:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

González i Ortea, Josep Maria.

EL SR. GONZÁLEZ I ORTEA:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Gornés i Hachero, Josep Simó.

EL SR. GORNÉS I HACHERO:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Grosske i Fiol, Eberhard.

EL SR. GROSSKE I FIOI:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Jaén i Palacios, Manuel.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Juaneda i Cabrisas, Antoni Lluís.

EL SR. JUANEDA I CABRISAS:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Leciñena i Esteban, Maria Àngels.

LA SRA. LECIÑENA I ESTEBAN:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Marí i Bonet, Joan.

EL SR. MARÍ I BONET:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Marí i Calbet, Antoni.

EL SR. MARÍ I CALBET:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Marí i Marí, Maria Neus.

LA SRA. MARÍ I MARÍ:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Marí i Serra, Joan.

EL SR. MARÍ I SERRA:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Marí i Tur, Joan.

EL SR. MARI I TUR:

Abstenció.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Masdeu i Mayans, Joan Robert.

EL SR. MASDEU I MAYANS:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Mesquida i Ferrando, Joan.

EL SR. MESQUIDA I FERRANDO:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Munar i Riutort, Maria Antònia.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Muñoz i Laso de la Vega, Miriam.

LA SRA. MUÑOZ I LASO DE LA VEGA:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Orfila i Pons, Ramon.

EL SR. ORFILA I PONS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Palau i Costa, Catalina.

LA SRA. PALAU I COSTA:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Pascual i Ribot, Antoni.

EL SR. PASCUAL I RIBOT:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Pax i Dolz del Castellar, Alexandre.

EL SR. PAX I DOLZ DEL CASTELLAR:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Pons i Pons, Damià (Grup Parlamentari Socialista).

EL SR. PONS I PONS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Pons i Pons, Damià (Grup Parlamentari Nacionalista-PSM).

EL SR. PONS I PONS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Portella i Coll, Josep Ignaci.

EL SR. PORTELLA I COLL:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Quetglas i Rosanes, Francesc.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Riera i Bennàssar, Andreu.

EL SR. RIERA I BENNÀSSAR:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Rovira i de Alós, Maurici.

EL SR. ROVIRA I DE ALÓS:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Salom i Coll, Maria.

LA SRA. SALOM I COLL:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Sampol i Mas, Pere.

EL SR. SAMPOL I MAS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Sansó i Cervera, Antoni.

EL SR. SANSÓ I CERVERA:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Tejero i Ista, Xavier.

EL SR. TEJERO I ISLA:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Thomàs i Andreu, Maria Margalida.

LA SRA. THOMÀS I ANDREU:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Triay i Llopis, Joan Francesc.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Tur i Torres, Vicent.

EL SR. TUR I TORRES:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Estaràs i Ferragut, Maria Rosa.

LA SRA. ESTARÀS I FERRAGUT:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Flaquer i Riutort, Joan.

EL SR. FLAQUER I RIUTORT:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Matas i Palou, Jaume.

EL SR. MATAS I PALOU:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Soler i Cladera, Cristòfol.

EL SR. SOLER I CLADERA:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Barceló i Martí, Joana Maria.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Ferrer i Bascuñana, Maria del Pilar.

LA SRA. FERRER I BASCUÑANA:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Crespí i Plaza, Andreu.

EL SR. CRESPÍ I PLAZA:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Palau i Torres, Pere.

EL SR. PALAU I TORRES:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Huguet i Rotger, Joan.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Sí.

EL SR. PRESIDENT:

Els prec silenci, per favor, senyores i senyors diputats.

El resultat de la votació és: Vots afirmatius a la investidura del candidat, l'Hble. Sr. Jaume Matas, 29; vots en contra, 28; abstencions, 2.

Atès que no s'ha obtingut en primera votació la majoria absoluta de la cambra, així com és preceptiu, en el debat d'investidura, aquesta presidència convoca sessió plenària d'aquí a 48 hores per procedir a una segona votació en la qual l'atorgament de confiança ve marcat per majoria simple. Per tant, senyores i senyors diputats, queden convocats mitjançant aquest acte per divendres a les 20 hores, no obstant açò, la seva confirmació es farà pel sistema normal i habitual.

Sense més assumptes per tractar, s'aixeca la sessió.

EL SR. PRESIDENT:

Molt bones tardes, senyores i senyors diputats. Recomença la sessió. Com tots vostès saben, en no haver obtingut el candidat a president de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears la majoria absoluta a la votació de la sessió plenària de dia 12 de juny, procedeix a realitzar ara, i d'acord amb el que preveu l'article 141.5 del Reglament, una segona votació. Abans de procedir a aquesta deman al candidat a president de la Comunitat Autònoma si vol fer ús de la paraula.

Procedirem, idò, a la votació als efectes d'atorgament de la confiança per part de la cambra al candidat proposat a la Presidència de la Comunitat Autònoma. La confiança s'entendrà atorgada si el candidat obté, en aquest cas, el vot favorable de la majoria simple de la cambra. La votació es realitzarà segons disposa l'article 86.2, que serà pública i per crida, anomenant les senyores i els senyors diputats per part de la secretària primera: "sí" si és a favor del candidat, "no" o "abstenció". La crida es realitzarà per ordre alfabètic del primer llinatge, començant pel diputat el nom del qual sigui tret a sort.

Número 26.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Mari i Tur, Joan.

EL SR. MARI I TUR:

Abstenció.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Masdeu i Mayans, Joan Robert.

EL SR. MASDEU I MAYANS:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Mesquida i Ferrando, Joan.

EL SR. MESQUIDA I FERRANDO:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Munar i Riutort, Maria Antònia.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Muñoz i Laso de la Vega, Miriam.

LA SRA. MUÑOZ I LASO DE LA VEGA:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Orfila i Pons, Ramon.

EL SR. ORFILA I PONS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Palau i Costa, Catalina.

LA SRA. PALAU I COSTA:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Pascual i Ribot, Antoni.

EL SR. PASCUAL I RIBOT:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Pax i Dolz del Castellar, Alexandre.

EL SR. PAX I DOLZ DEL CASTELLAR:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Pons i Pons, Damià (Grup Parlamentari Socialista).

EL SR. PONS I PONS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Pons i Pons, Damià (Grup Parlamentari Nacionalista-PSM).

EL SR. PONS I PONS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Portella i Coll, Josep Ignaci.

EL SR. PORTELLA I COLL:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Quetglas i Rosanes, Francesc.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Riera i Bennàssar, Andreu.

EL SR. RIERA I BENNÀSSAR:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Rovira de Alós, Maurici.

EL SR. ROVIRA I DE ALÓS:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Salom i Coll, Maria.

LA SRA. SALOM I COLL:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Sampol i Mas, Pere.

EL SR. SAMPOL I MAS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Sansó i Servera, Antoni.

EL SR. SANSÓ I SERVERA:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Tejero i Isla, Navier.

EL SR. TEJERO I ISLA:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Thomàs i Andreu, Maria Margalida.

LA SRA. THOMÀS I ANDREU:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Triay i Llopis, Joan Francesc.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Tur i Torres, Vicent.

EL SR. TUR I TORRES:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Verger i Pocoví, Joan.

EL SR. VERGER I POCOVÍ:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Vidal i Bibiloni, Guillem.

EL SR. VIDAL I BIBILONI:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Vidal i Burguera, Joana Aina.

LA SRA. VIDAL I BURGUERA:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Alberola i Martínez, Maria Carlota.

LA SRA. ALBEROLA I MARTÍNEZ:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Alorda i Vilarrubias, Antoni.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Amer i Riera, Catalina Mercè.

LA SRA. AMER I RIERA:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Antich i Oliver, Francesc.

EL SR. ANTICH I OLIVER:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Balanzat i Torres, Josep Ramon.

EL SR. BALANZAT I TORRES:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Blanquer i Sureda, Bartomeu.

EL SR. BLANQUER I SUREDA:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Bover i Nicolau, Catalina Maria.

LA SRA. BOVER I NICOLAU:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Cañellas i Fons, Carles Felip.

EL SR. CAÑELLAS I FONTS (Carles Felip):

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Cañellas i Fons, Gabriel

EL SR. CAÑELLAS I FONTS (Gabriel)

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Casasnovas i Coll, Andreu Avel·lí.

EL SR. CASASNOVAS I COLL:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Charneco i Fidel, Andreu.

EL SR. CHARNECO I FIDEL:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Diéguez i Seguí, Antoni Josep

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Ferrando i Barceló, Margalida.

LA SRA. FERRANDO I BARCELÓ:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

García i Querol, Maria del Carme.

LA SRA. GARCÍA I QUEROL:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Gascon i Mir, Miquel.

EL SR. GASCON I MIR:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

González i Ortea, José María.

EL SR. GONZÁLEZ I ORTEA:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Gornés i Hachero, Josep Simó.

EL SR. GORNÉS I HACHERO:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Grosske i Fiol, Eberhard.

EL SR. GROSSKE I FIOI:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Jaén i Palacios, Manuel.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Juaneda i Cabrisas, Antoni Lluís.

EL SR. JUANEDA I CABRISAS:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Leciñena i Esteban, Maria Àngels.

LA SRA. LECIÑENA I ESTEBAN:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Marí i Bonet, Joan.

EL SR. MARÍ I BONET:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Marí i Calbet, Antoni.

EL SR. MARÍ I CALBET:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Marí i Marí, Maria Neus.

LA SRA. MARÍ I MARÍ:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Marí i Serra, Joan.

EL SR. MARÍ I SERRA:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Estaràs i Ferragut, Maria Rosa.

LA SRA. ESTARÀS I FERRAGUT:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Flaquer i Riutort, Joan.

EL SR. FLAQUER I RIUTORT:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Matas i Palou, Jaume.

EL SR. MATAS I PALOU:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Soler i Cladera, Cristòfol.

EL SR. SOLER I CLADERA:

S'aixeca la sessió.

Sí.

(Aplaudiments)

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Barceló i Martí, Joana Maria.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Ferrer i Bascuñana, Maria del Pilar.

LA SRA. FERRER I BASCUÑANA:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Crespí i Plaza, Andreu.

EL SR. CRESPI I PLAZA.

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Palau i Torres, Pere.

EL SR. PALAU I TORRES:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Huguet i Rotger, Joan.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Sí.

EL SR. PRESIDENT:

Resultat de la votació: Vots a favor, 30; en contra, 28; abstencions, 1. Atès el resultat de la votació, i havent-ne obtingut el vot afirmatiu de la majoria absoluta dels membres d'aquesta cambra, s'entén atorgada la confiança per exercir el càrrec de President de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears al Molt Honorable Jaume Matas i Palou.

L'atorgament de la confiança al candidat es comunicarà a Sa Majestat el Rei i al President del Govern de la nació als efectes del seu nomenament com a President de la Comunitat Autònoma, d'acord amb el que preveu l'article 31.1 de l'Estatut d'Autonomia i l'article 141.6 del Reglament del Parlament.